

John Bernard HUTTON

LÉČIVÉ RUCE
(Healing Hands)

W. H. Allen - London
A. Howard a Wydham Co.
1978

Nová a úplně moderní verze o tomto duchovním léčení „klasicky“.

J. Bernard Hutton
ve spolupráci
s Georgem Chapmanem

Věnování:

Mohl jsem oslepnout; mohl jsem zemřít. Že se to nestalo, vděčím Pearl, své ženě, která pro mne „nalezla“ Williama Langa, kterému z vděčnosti věnuji tuto knihu.

Heslo „Zázrak“: podivuhodná událost vyskytnuvší se v lidské zkušenosti, která se nemohla stát lidskou silou nebo za použití jakékoliv přírodní síly, proto musí být připsána speciálnímu zásahu Božství nebo nějaké nadpřirozené síle; především skutečnost (například uzdravení) dokazující nadvládu nad zákony přírody a sloužící jako důkaz, že činitel je buď božské nebo zde mimořádně působí milost boží.

Oxfordský anglický slovník

Úvod

Tato velmi neobvyklá kniha o duchovním léčení, tedy o tématu, které je vždy v nebezpečí, že bude odmítnuto bez předběžného úvodu, je napsána známým a zkušeným autorem J. B. Huttonem.

Je to pravdivé vyprávění o „zázracích“ vytvářených duchovním léčením skrze oddané partnerství dvou mužů, známého chirurga Williama Langa, který žil v 19. století a raném 20. století, který je známý řadě lékařů dosud žijících a jeho média George Chapmana, který zasvětil svůj život mediumitě, ve které Dr. Lang a jeho duchovní kolegové jsou schopni užívat léčivé síly, které v rámci běžného léčení jsou neznámé. Většina lékařů zná velmi dobře hranice svých schopností v léčení nemocí a utrpení a tato kniha by měla vskutku pomoci přesvědčit je o realitě duchovního léčení a jeho možnostech.

Rozsah této knihy je však mnohem širší a přináší poselství naděje všem, kdo jsou postiženi a jsou bez úlevy přes všechnu vynaloženou péči lékařů a sester.

Nemohu ani dosti zdůraznit, že toto není kniha o duchovnu; je to velmi lidský a dojemný výčet „zázraků uzdravení“. Autor vzpomíná na svůj vlastní „zázrak“ a přiznává, tak jako mnoho lidí, že nikdy neslyšel o duchovním těle, které je přesto nedílnou, byť neviditelnou částí nás všech. Mnohým takové tvrzení připadá nepřírozené, proto Dr. Lang vysvětluje všem, kdo jej navštíví, jednoduchost této myšlenky a uvádí zřejmý důvod, proč je možné skrze duchovní tělo provádět léčbu, která pomůže fyzickému tělu. V této knize není nic, co by se dotklo jakékoliv formy náboženské víry nebo její absence. Není zde ani úmysl vyvolávat emoce. Všechno, co uvádí, je doloženo prokázanými fakty.

Jsem přesvědčen, že popisované zázraky nejsou fikcemi představitosti. Víím, jak je to těžké pro lékaře přijmout něco, co není uvěřitelné běžnými metodami hodnocení, ale tato kniha je právě to, co by mělo povzbudit jak lékaře, tak i pacienty k dalším nepředpojatým pokusům. Čím větší je počáteční skepse, tím hlubší bude konečně přesvědčení.

Nerozpakuji se říci, že ze zkušenosti v mé chirurgické praxi uznávám bez pochybností, že zázraky se mohou dít a dějí za podmínek tak věrohodně předkládaných Mr. Huttonem v jeho knize, která, jak věřím, bude v brzkou dobu považována za průkopnický odkaz v dosud málo známé „vědě o uzdravování“.

*Edward Townley Bailey, M.B., B.S., F.R.C.S. (Eng.)
Consultant Orthopaedic Surgeon.*

Poznámka autora

Když jsem se poprvé seznámil se jménem George Chapmana a četl, že byl médiem známého lékaře-chirurga, zemřelého Williama Langa F.R.C.S., z Middlesexu a nemocnice Moorfields Eyes, nevěděl jsem téměř nic o duchovním léčení. Bylo pro mne obtížné přijmout názor, že duchovní „operace“ a podobné léčení by mohly vyléčit nevyléčitelné (nebo vážné) nemoci, na které nestačila normální léčebná péče.

Nevěřil jsem v zázraky. Proto se nebylo čemu divit, když jsem si sjednal schůzku s Georgem Chapmanem na 6. 1. 1964 a jel do Aylesbury s určitými výhradami. Měl jsem se setkat s „duchovním“ lékařem Langem.

Ukázalo se, že návštěva byla pozoruhodná. Po provedeném léčení Mr. Langem jsem přestal pochybovat, že duchovní operace opravdu přinesly výsledek nejen překvapivý, ale i přesvědčující. Čím více bylo zřejmé zlepšení mého zdravotního stavu, tím silněji v mé mysli rostlo přání seznámit se důkladně s choulostivým tématem duchovního léčení. První mé kroky vedly ke studii dosažitelných záznamů o Mr. Langovi a G. Chapmanovi a jejich práci. Objevil jsem, že má vlastní zkušenost byla podobná mnoha tisícům případů, kde duchovní lékař dosáhl vynikajícího úspěchu.

Potřeboval jsem však mnohem více znát, pokud jsem chtěl předložit nestranný a věrohodný výčet práce Mr. Langa a Chapmana.

Oba, Lang i Chapman řekli, že mi pomohou a nabídli mi veškerou pomoc. Úloha byla tedy určena a já mohl jít kupředu s obtížným, avšak uspokojujícím úkolem, který jsem si sám vybral.

Byly zde mnohé magnetofonové záznamy rozmluv s Mr. Langem, uskutečněných prostřednictvím svého v transu ponořeného média. Byly zde schůzky s G. Chapmanem za jeho bdělého stavu. Tyto rozmluvy často na sebe vzaly formu křížového výslechu, neústupných otázek a požadovaných důkazů ke každé výpovědi. Procestoval jsem tisíce mil v Británii k pohovorům s Langovými pacienty, které jsem našel v přeplněných šanonech Chapmanovy evidence. Jak čas šel ku předu, vlastnil jsem mnoho kotoučů magnetofonových záznamů rozmluv s lidmi, kteří tvrdili, že Lang je vyléčil. Někteří z nich prohlašovali, že byli úplně vyléčeni Langem z nemocí, o nichž lékaři v nemocnicích řekli, že byly nevyléčitelné.

Mimo rozmluvy s pacienty jsem též kontroloval záznamy o průběhu léčení, chtěl jsem být ubezpečen, že jsem získal fakta a ne přibarvená (a možná nepřesná) emocionální prohlášení.

Jméno každého pacienta a jeho adresa, uveřejněná v této knize, jsou autentické. Používám této příležitosti, abych poděkoval každému z nich za jejich laskavou pomoc a spolupráci, neboť bez svolení těchto nesobeckých lidí k zaznamenání jejich individuálních případů a zveřejnění jejich totožnosti, věrohodnost a důvěryhodnost Langových a Chapmanových výkonů by byla vystavena veřejně vážným pochybám.

Chtěl bych též poděkovat Williamu Langovi a G. Chapmanovi za jejich vyčerpávající asistenci, poněvadž bez jejich neocenitelné pomoci bych nebyl schopen napsat tuto knihu. Chtěl bych též vyjádřit vděčnost Liam Nolanovi za jeho rady a pomoc s touto knihou - za práci, která převyšuje povinnosti přítele.

Jsem si plně vědom, že jsem napsal neobvyklou knihu, a proto bych chtěl naplno prohlásit, že nemám ani ten nejmenší záměr pokoušet se ovlivnit nebo obrátit kohokoliv na nový způsob myšlení. Můj úkol končí předložením výčtu pravdy o tomto popisovaném tématu.

J. Bernard Hutton

Prolog

Byl podzimní den roku 1963 a jak tento rok končil, můj život jakoby odcházel s ním. Lékař stojící u mé postele mluvil tiše a vážně. Byli jsme přátelé a přesto jsem se nikdy v životě necítil tak nemocen jako nyní, věděl jsem, že bude ke mně upřímný, když jsem se jej ptal, co se to se mnou děje zlého.

„Máte neparalytický typ dětské obrny,“ řekl. „Ale udělám ještě zkoušku krve.“ - Tato slova mne polekala. Dětskou obrnu - mohu ji doopravdy mít? - „Neparalytický typ“ nezmenšil mou obavu. Nevěděl jsem, co říci. Má hlava klesla jako by byla rozpoltněna. Palčivé bolesti probíhaly mýma nohama i rukama a když jsem se pokoušel vstát, jímala mne závrať. Dětská obrna. To slovo tlouklo a znělo v mém mozku. To byly nemocnice, zkouška krve, spánek, bdění, zmatek, bolest. Antibiotika nepomáhala. - A pak jsem přestával vidět. - Celý můj život jsem trpěl slabým zrakem a od července 1958 jsem byl léčen vynikajícím očním specialistou Mr. Hudsonem. Mr. Hudson byl ke mně naprosto upřímný a tak jsem dospěl k názoru, že je zde jen velmi malá naděje ke zlepšení mého zraku v budoucnu. Nyní v roce 1963, kdy se potvrdila diagnóza dětské obrny, stál jsem ještě před hrozbou postupného oslepnutí. Bylo to již tak zlé, že na příklad z osoby stojící ve vzdálenosti deseti yardů jsem rozeznal jen nezřetelné obrysy. Ke všemu se ještě objevovaly náznaky dvojitého vidění. - Jednoho rána, když jsem se cítil velmi bídne, má žena, Pearl, strčila kopii časopisu „Psychic News“ do mých rukou. „Přečti si ten případ a příběh o muži z Aylesbury,“ řekla. Byl jsem tenkrát špatně naladěný, stále často jsem se obořoval na Pearl a na děti. Ten nápad nutiti mé oči přečíst slova tak drobného tisku v novinách, to bylo přespříliš. „Nebud' směšná,“ řekl jsem. „Ty víš, jak zatěžko je pro mne číst knihu s velkým písmem, zanechej takových nesmyslů!“ - „Ne, prosím, přečti to Joe, prosím,“ Pearl trvala na svém. - S reptáním jsem zvedl papír až na špičku svého nosu a snažil jsem se dostat slova do zaostření zraku. Bylo to bolestivě citlivé vzhledem k tomu, že kdokoliv mne viděl v takové pozici, byl pokoušen ke smíchu. Toto, víc než cokoliv jiného, mne přimělo přestat číst vůbec, vyjma, když

jsem byl sám. Ale i tenkrát námaha a bolest mých očí byly těžkou zkouškou. - Pátral jsem na stránce po příběhu, který Pearl chtěla, abych si přečetl, a právě když jsem chtěl časopis odhodit s pocitem marnosti a zlosti, uviděl jsem úryvek zvláštní příhody z Aylesbury. Týkalo se to oční operace, která byla podle této zprávy provedena nějakým duchovním lékařem. - Vrátil jsem se k začátku tohoto příběhu, a začal jsem se jím prodírat. Mluvílo se zde o Dr. Langovi, který byl známým očním specialistou v druhé polovině devatenáctého a začátku 20. století. Zemřel v roce 1937, ale nyní, jak bylo tvrzeno, operoval skrze médium v Aylesbury. - Odložil jsem časopis s výsměšným komentářem. Pearl si však myslela jinak. „Proč bys to nemohl zkusit, Joe?“ přimlouvala se. „Můžeme tam zajet a podívat se.“ Napřed jsem odmítal, ale nakonec jsem povolil. Souhlasil jsem, že tam napíši o sjednání schůzky.

Médiem byl muž jménem Chapman. O dva dny později jsem obdržel od něj odpověď v tom smyslu, že Dr. Lang mne prohlédne ve 2 hodiny odpoledne 6. ledna 1964. Dobře, myslel jsem, jestliže je to hra, pak tento Chapman ji hraje pečlivě. Ne Mr. Chapman, ale Dr. Lang. Věděl jsem dosti o spiritismu, abych pochopil, že je tím míněno: Mr. Chapman bude v transu pod vedením duchovního lékaře.

Časně ráno 6. ledna 1964 jsme opustili náš dům ve Worthingu. Kvůli nemocným očím, Pearl již dávno převzala povinnosti řidiče. A poněvadž to byla cesta na celý den, děti musely jet s námi.

Asi 5 minut před druhou hodinou jsem zaklepal na dveře domu Mr. Chapmana. Myslím, že v pozadí mé mysli se zrodil nápad, že i když se celá tato záležitost ukáže být falešnou, mohl by to být zajímavý článek pro Nedělní noviny.

Byl jsem uveden do čekárny a za několik minut recepční řekl: „Mr. Hutton, Dr. Lang vás nyní prohlédne.“ - Zase zde bylo: Dr. Lang vás prohlédne. Zíral jsem přes své tlusté brýle na postavu v bílém plášti stojící blízko okna v ordinačním pokoji. Tvář vypadala vrásčitá a starší, a oči byly pevně zavřeny. Měl jsem sotva čas cítit se překvapeným, když bez otevření očí muž v bílém plášti řekl: „Tak co vás trápí, mladý muži?“

Byl jsem znovu překvapen. Nebyl jsem mladým mužem, určitě ne tak mladým, jako médium Chapman, jehož fotografii jsem viděl v časopisu „Psychic“. Nyní, když jsem byl několik kroků uvnitř pokoje, mohl jsem vidět podobu mezi stojící postavou a fotografií Chapmana. Ale ten obličej vypadal mnohem starší, vrásky a rysy byly opravdu vysokého věku, ale já jsem věděl, že Chapman byl teprve začínající čtyřicátník. Postava v bílém plášti šla ke mně, oči stále zavřeny.

„Já jsem Mr. Lang,“ řekl. I ten hlas zněl staře, uvažoval jsem. „Chtěl jste mne vidět, není-liž pravda?“ - „Ano,“ řekl jsem. Podal mi ruku a já jsem zvedl svou vlastní ruku k jeho, ale jen na půl cesty. Pozoroval jsem jeho obličej. Jeho oči se neotevřely. Ale jeho ruka bez hmatání nebo hledání ihned našla ruku mou. „Jsem potěšen, že vás vidím,“ řekl. Posadte se sem, prosím,“ a ukázal na židli

naproti oknu. Venku bylo šero a chladno a mdlé světlo, které proudilo dovnitř, padalo na mou tvář. „Vaše oči, mladý muži, vám dělají potíže,“ řekl.

„Ano,“ odpověděl jsem, „a během posledních dvou měsíců se ještě zhoršily. Je pro mne téměř nemožné číst. Nemohu psát na stroji. Moje práce skončila a.....“

„Smím se podívat na vaše brýle, prosím?“ přerušil mne a vzal mi moje brýle. Stále ještě neotevřel oči. Držel brýle před svým obličejem jakoby se na ně díval. „Oh, drahý,“ zvolal, a pokyvoval hlavou. „Minus osmnáct!“

Byl naprosto přesný. Minus osmnáct, ale já jsem mu o tom nic neřekl. Vsunul brýle do své náprsní kapsy, pak se nahnul blíže ke mně, zvedl své dva palce a přiložil je na mé oči. Dosud své oči neotevřel. Po minutě nebo tak nějak se vzpřímil.

„Měl jste splint (drážkovou) operaci obou očí, když jste byl ještě dítětem. Velmi pěkná práce.“

Byl jsem ohromen. Jak to mohl poznat? Ani Pearl, má žena, to nevěděla. Nikdy jsem o tom nemluvil. Ve skutečnosti jsem na to ani nemyslel již mnoho let. Stalo se to moc dávno. - Když mi bylo 6 let. Chirurg, který provedl tuto operaci, profesor Elschnick, ze sanatoria Gottlieb v Praze, byl už mrtev.

Sklonil se ke mně znovu, a dotkl se palci mých očí a mluvil celou tu chvíli. Proud lékařských frází a termínů přetékal přes mne „ - - - a vaše vidění se zhoršilo a zhoršuje celou tu dobu - - - mizní systém řádně nefunguje - - - diplopia (dvojité vidění) - - -.“ Slova byla jen napůl zachycena, napůl slyšena - - - „vzhledem k poruše svalové koordinace obou očí, centrální skotom (tmavá skvrna v zorném poli) - - -.“

Nevěděl jsem, co bych měl dělat, říci nebo myslet. „ - - - a nějaké zranění sítnice a též svědění spojivky následkem přítomnosti tekutiny - - - macula (skvrna) zastřena - - -.“

Konečně se znovu napřímil. „Máte též potíže s dvojitým viděním, mladý muži, není-liž pravda?“ - Mohl jsem jen přikývnout. „Jaké je vaše zaměstnání?“ zeptal se nečekaně. „Jsem spisovatelem a novinářem,“ odpověděl jsem.

On sevřel rty a pokýval hlavou tři nebo čtyřikrát. „Tedy vy jste opravdu závislý na očích. Učiním pro vás, co budu moci, abych vám pomohl.“

„Děkuji vám. Děkuji vám mnohokrát,“ řekl jsem, „cokoliv budete moci učinit, bude co nejvíce.....“

„To je úplně v pořádku,“ řekl odmítaje mé díky. „Dovolte, abych si vás trochu přezkoušel.“

Očekával jsem, že mě požádá, abych si svlékl sako a košili, to však neudělal, Jak jsem seděl, dotkl se mě jemně svýma rukama. Po několik minut nebylo v pokoji nic slyšet. Jeho oči byly zavřeny po celý ten čas. Neotevřel je od doby, kdy jsem vstoupil do pokoje.

„Nyní tedy,“ shrnul výsledek, „virus, který způsobil vaše onemocnění, o kterém váš lékař věřil, že je neparalytickou dětskou obrnou, je pryč. Ale máte něco, co je velmi vážné, jaterní virus ohrožuje vaše játra. V důsledku toho vznikají změny ve vaší tělesné teplotě, poněvadž játra nemohou regulaci teploty zvládnout. Tento jaterní virus podkopává vaši sílu.

Jestliže jsem byl dříve překvapen, byl jsem nyní beze slov. Chapmanovi jsem nic nenapsal o svém lékaři, ani jsem se nezmínil, že jsem nemocen. Přesto bylo zde médium říkající něco, co mohli případně znát jen můj vlastní lékař nebo má žena. A nikdo z nich nebyl s Chapmanem ve spojení. Bylo to neuvěřitelné.

Pokoušení souhlasit se vším co bylo tvrzeno o zemřelém chirurgovi operujícím skrze médium Chapmana bylo najednou velmi silné. Ale novinářský instinkt se bránil. Slova jako telepatie, přenos myšlenky, jasnozření a všechno, co tím bylo míněno, napadala můj mozek. Někde v nich mohla být skryta odpověď na nevysvětlitelné znalosti a fakta o mně, která sdělovalo médium. A přece ty lékařské výrazy, co s těmi? S určitostí je nemohl znát ode mne. Nikdy jsem neslyšel většinu z nich. Pak mluvil znovu tím zvláštním, staře znějícím hlasem se zvláštním přízvukem, slabým a současně trochu starodávným. „Abych vám mohl pomoci, potřebuji provést operaci na vašich očích. Nemusíte se obávat, mladý muži, víte, každý má dvě těla, fyzické tělo a duchovní tělo. Budu operovat na vašem duchovním těle, které pak vytvoří odpovídající účinek na vašem fyzickém těle. Můžete mne slyšet mluvit, volat jména, a požadovat nástroje; nemusíte mít strach. Při operaci mi budou asistovat můj syn Basil a různí moji kolegové, které nemůžete vidět, poněvadž oni též již přešli do duchovna. Ale nebudete pociťovat žádnou bolest. Nyní bych chtěl, abyste si lehl zde na tuto pohovku.

Můj dojem z tohoto posledního vysvětlení byl, možno říci, zábavný. Vypadalo to stále jako dobře hrané divadlo, ale řekl jsem si, že to budu hrát spolu.

Když mne médium požádalo, abych si lehl na pohovku, očekával jsem, že mi řekne, abych se svlékl. Ne. Ležel jsem úplně oblečen s očima naplno otevřenými.

On přišel k okraji pohovky, pak zvedl ruce a začal jimi pohybovat a luskl prsty přesně nad mýma očima. Jeho vlastní oči zůstaly stále zavřeny. Prsty jeho rukou se uzavřely, jako by držely nějaký nástroj. Neočekávaně mne to nutilo nekontrolovatelně vybuchovat ve smích. Pohyby rukou mima vypadaly velice směšně. Musel jsem se tvrdě kousnout do rtů, abych se udržel a nevybuchl v hlučný smích. Pak jsem se přinutil poslouchat znovu ten starý hlas.

„Vyzvedl jsem poněkud vaše duchovní tělo z vašeho fyzického těla, a nyní operuji na vašem duchovním těle - - -. Učinil jsem otevření skrze záhyb nad horním víčkem a nyní ošetřuji tekutinu a části za okem. - - - Krystalické čočky, sítnice atd. - - -.“ A tak to šlo dále. Nutkání ke

smíchu mne naráz opustilo. „Nyní jsem dělal úpravy na vaší oční bulvě a na jejích svalech, poněvadž jsem zjistil, že vaše ciliární svaly jsou příliš napnuté.“

Pak, neuvěřitelně, jak se může zdát, začal jsem pociťovat fyzické vnímání provedeného řezu. Bylo to bezbolestné, ale přesto jsem to cítil. Oči toho muže se nikdy neotevřely a nedotkl se mne. A přesto o něco později jsem pociťoval, jako kdyby sešíval ránu. Nyní to již nebylo legrační. - - - Když operace skončila, slyšel jsem, jak zdůrazňoval svým neviditelným asistentům, že když tam nebude ten jaterní virus potlačen, pak oční operace nebude moc platná.

„Nyní provedu operaci na vašem duchovním těle,“ řekl mi. „Provedu odstranění toho viru.“ - - - Znovu jsem sledoval pohyby jeho rukou nade mnou. Znovu to vypadalo, jako by držel neviditelné nástroje a znovu jsem pociťoval bezbolestně, jako by mi byl dělán řez v umrtveném mase. A když to skončilo, zase jsem pociťoval, jakoby mi byla jehlou zašívána rána. - - - Když jsem byl požádán, abych se posadil, cítil jsem se jako omámen, jakoby se o mne pokoušela závrať. Náhle jsem pocítil hrozný strach, poněvadž jsem zjistil, že vůbec nevidím. Sotva jsem rozeznal rozdíl mezi světlem a tmou. Najednou jsem si vzpomněl, že Mr. Hudson, oční specialista, kterého jsem navštěvoval od roku 1958, mi jednou řekl, že jediná možnost zlepšení mého vidění závisí na komplikované sérii operací, které však mohou, ale nemusí být úspěšné. Zdůraznil, že budou-li neúspěšné, trvale oslepnu. Rovněž další specialisté potvrdili jeho názor; a proto jsem se rozhodl nepodstoupit toto riziko. Všechno to proběhlo v mé mysli, když jsem seděl nevidoucí na pohovce v Aylesbury. Byla zde strašná obava, že se mi stalo přesně to, před čím mě Mr. Hudson varoval. Panicky jsem začal křičet. „Co se stalo? Já vůbec nevidím! Dělejte něco, proboha!“

Ten hlas, klidný jako dříve, mi řekl: „Neobávejte se, mladý muži, je to jen dočasné, to se brzy spraví a zjistíte znatelné zlepšení.“ Pak dodal: „Nemohu vám slíbit vidění zcela normálních očí, ale mohu vás ujistit, že vaše vidění se podstatně zlepší.“ - Jeho klid mne utišil. „Budu pokračovat v návštěvách u vás během spánku, poněvadž tak mohu snadněji odpoutat vaše duchovní tělo z vašeho fyzického těla a poskytnout mu potřebnou léčebnou kúru. Ujišťuji vás, že učiním všechno možné ke zlepšení vašeho zraku.“ „Já mohu jen doufat, že máte pravdu!“ řekl jsem v zoufalství. „Neobávejte se, neobávejte se, mladý muži,“ opakoval. „Rád bych vás viděl znovu asi za tři měsíce. Myslíte, že budete moci přijít?“ „Ó ano, já přijdu!“ potvrdil jsem, „ale nyní nevidím, ani kde jsou dveře.“ - „Neobávejte se, mladý muži,“ řekl znovu, a já jsem slyšel bzučák někde venku a pak otevření dveří.

„Ano?“ řekl ženský hlas. - „Ah, Margaret, zavolala byste Josefa, prosím!“ - „Děkuji, Mr. Langu, doufám, že máte pravdu, a že budu vidět.“ - „Oh, budete, budete, a to brzy.“ - Jeho hlas byl přesvědčivý. Byl jsem

vyveden ven a požádal jsem, aby mi byly ukázány vstupní dveře. S největšími potížemi jsem se vypořádal ven, tam, kde jsme nechali své auto. Hlava se mi chtěla rozletět, cítil jsem se malátným a třásl jsem se po celém těle. Co jsem to byl za hlupáka, že jsem přistoupil na naléhání Pearl a přišel sem! Viděl jsem sice málo, ale přece aspoň něco před tímto hokus-pokusem, při kterém jsem oslepl.

Sedl jsem si do auta. Pearl s dětmi se šli trochu projít, protáhnout si nohy a něco pojíst. Jak jsem tápal po cigaretách a zapalovači, popálil jsem si ruku při zapalování, seděl jsem tiše a klel jsem. A pak se to stalo. Zíral jsem slepě před sebe, když jsem pomalu začínal vidět obrysy stromu. Napřed jsem si myslel, že je to představa. Něco, jako kinematografický trik, obrysy stromu se zaostřily, přešly do ohniska oka; už jsem byl schopen rozeznat velké větve, pak malé, a nakonec zimou obnažené proutky.

Zavřel jsem oči a nevěřil jsem. Když jsem je znovu otevřel, všiml jsem si, že přední sklo v autě je špinavé a potřebuje otřít. Přední sklo je špinavé, a já to mohu vidět! Téměř jsem zakřičel tato slova hlasitě! Podíval jsem se přes zadní sklo a venku, dosti daleko, jsem mohl vidět přicházet nějaké lidi. A pak s vlnou nadšení jsem poznal ty lidi! Byla to má žena Pearl a mé dvě děti a i při té vzdálenosti jsem rozeznával jejich tváře!

Pak jsem se rozplakal, naplno, uvolněně, jak jsem seděl a čekal na ně!

Kapitola I.

Zázrak

Sedě na předním sedadle vedle Pearl, když řídila na zpáteční cestě do Worthingu, zjistil jsem k mé velké radosti, že jsem schopen viděti mnohem dále, než kdykoliv před tím. A když brzy tma překryla denní světlo, a pouliční lampy a světla aut se rozsvítily, zjistil jsem, že mne tato světla již neoslňovala a nezraňovala moje oči, jak se to dělo ještě nedávno. Má mysl i srdce byly přeplněny. Mluvil jsem v dlouhých nepřetržitých kaskádách slov a pak jsem zůstal ztišen. Pearl rozuměla a ponechala mě mým myšlenkám. Byl to den nabitý událostmi a střídáním ztřeštěných emocí a Pearl věděla, kdy zůstat potichu.

Příští ráno v úterý jsme tiše seděli u snídaně, podbarvené jen hlasem Jacka De Manio a jeho ranním vysíláním v rozhlasu. Četl jsem ranní noviny. V tom jsem ucítil ruku, jemně položenou na rameno, vzhledl jsem nahoru a Pearl stála nade mnou a usmívala se na mne. Po chvíli řekla: „Jsi si vědom toho, co děláš? Ty opravdu čteš noviny. Není to nádherné? A držíš je přinejmenším osm až devět palců před očima.“

Měla pravdu, ani jsem si to neuvědomil, tak rychle se normalita sama obnovila a byla přijata bez uvažování. Žádný z nás pak o tom nemluvil. Nebylo třeba. Ráno příštího dne jsem se probudil s pocitem nějak zvláštním. Trvalo to jen moment, než jsem si uvědomil proč. Trýznivá bolest hlavy a závratě, se kterými jsem se probouzel denně po mnoho týdnů, zmizely. Z mého těla odešla též rozbolestněná únava, kterou jsem již dlouho snášel, a byl jsem jí naplněn, kdežto dnes jsem naopak byl naplněn takovou vlnou pocitu pohody, že jsem se rozhodl občas zajet na den do Londýna a ukázat mým kolegům a přátelům změněného muže, kterým se Joe Hutton nyní stal.

Nyní, když všechno trápení a bolesti spojené s mými nemocnými játry odešly, vtíral se mi opakovaně určitý závěr. Ale vědomě, znovu čas od času jsem zapudil tyto myšlenky. Byl jsem opatrný. Chtěl jsem důkaz. Nechtěl jsem se stát obětí nějakých pomyslných představ. Moji přátelé v Londýně, jimž jsem vyprávěl o těchto pozoruhodných věcech, které se mi přihodily, nebyli zprvu nakloněni projevit velké nadšení, přestože byli pochopitelně rádi, že jsem byl v takové dobré formě. Oni též, jak jsem vycítil, chtěli nějaké důkazy. Až do té doby mne znali jako patetického krátkozrakého muže. Tak jsem se rozhodl nenechat je jejich vlastním úsudkům.

Sedl jsem k psacímu stroji a začal psát a oni ihned uviděli, že se již nehrbím a nemám nos těsně nad klávesnicemi. Ani jsem nepotřeboval dělat hluboký předklon, abych přečetl, co jsem napsal. Byl jsem schopen sedět vzpřímeně, jako jiní. Shromáždili se kolem mě vzrušeně, jejich gratulace mi zněly v uších. Pak jsem věděl. Té noci, když jsem se svlékal před spaním, všiml jsem si dlouhého znamení, silné linky asi pět palců na mém těle. Šel jsem blíže k zrcadlu, abych viděl, co to je. Růžové zbarvení, které mělo řadu teček nad i pod linkou. Vypadalo to přesně jako jizva po chirurgickém řezu. Přejel jsem po tom prsty, ale bylo to naprosto ploché. A přece to bylo viditelné, přesně jako kdybych byl po operaci jater! - - - 22. ledna jsem šel opět do Aylesbury, tentokrát s někým, kdo potřeboval pomoc a kdo chtěl, aby se na něj podíval duchovní lékař. Sám jsem byl též prohlédnut a po prohlídce na pohovce mi bylo řečeno: „Ta operace byla úspěšná, mladý muži.“ - To mi nebylo třeba říkat. Věděl jsem to.

Byl to zázrak, a ten se v Aylesbury stal za chladného lednového dne, roku 1964.

Kapitola 2.

Duchovní lékař a jeho médium

Může někdo tvrdit, že to, co se stalo mně, nebyl zázrak? - Nevím, jak by to mohlo být vyvráceno; bez úmyslu být impertinentní, je mi to jedno. Jsem spokojen tím, že to byl zázrak.

Poprvé jsem šel do Aylesbury jako skeptik, připraven k posměchu a podezírání. - Šel jsem tam jako člověk vážně nemocný a na pokraji oslepnutí. - Odešel jsem s navráceným viděním a obnoveným zdravím. - Toto jsou fakta. - Pro mne je to definitivní důkaz zázraku. Mám rovněž radost z toho, že zemřelý William Lang, F.R.C.S., byl nástrojem, jméno George Chapmana pro mne nic neznamenal. Jsem však přesvědčen, že když George Chapman vstoupí do transu jako médium, jeho duchovním vůdcem je William Lang.

Neočekávám, že uvěříte tomu, čemu jsem uvěřil já, také není mým záměrem převrátit váš způsob myšlení. To bych chtěl, aby to bylo jasno z počátku.

Všechno, co dělám je, že popíši v této knize ty události, které jsem zjistil během ročního cestování a šetření. Setkal jsem se se všemi těmi lidmi, jejichž výpovědi chci předložit a slova, která uvádím, jsou jejich, nikoliv moje.

Nabízím vám ucelený příběh. Nemá ani formální zápletku a zatímco má začátek a střed, nemá konec, protože děj stále pokračuje. Prostě cítím, že tyto věci si zaslouží, aby byly řečeny a nyní je čas tak učinit.

A ještě bych chtěl poukázat na to, že kvůli zjednodušení a srozumitelnosti a nikoliv ve snaze ovlivnit kteréhokoliv čtenáře, jsem se rozhodl nazývat George Chapmana v době transu Dr. Langem.

V březnu 1964 jsem šel znovu k Mr. Langovi ke kontrole a pak jsem s ním mluvil po dlouhou dobu. Naše rozmluva se týkala mnoha věcí a shledal jsem jej velmi příjemným a dobře informovaným mluvčím. Příležitostně jsem stočil řeč kolem množství a možností napsat o něm a jeho médiu George Chapmanovi. Když jsem mu to přednesl, připadal mi trochu ostýchavý. Pousmál se trochu plaše a sklonil svou hlavu k hrudi a přemýšlel. Pak řekl:

„Dobře, domnívám se, že jednoho dne taková kniha by měla být napsána, Josefe, a má-li se to stát, přál bych si, abyste ji napsal vy. Jděte do toho, mladý muži, napište ji, ale je zde jedna věc, chtěl bych, abyste si byl vždycky vědom, že George a já jsme jen nástroje boží. Je to skrze jeho pomoc a jen Jeho moc, že mohu používat svoji profesi jako duchovní lékař k ulehčení trpícím.“ -

Věděl jsem však, že můj plán může být proveden, jen bude-li Mr. Lang souhlasit mluvit se mnou naplno a volně o jeho životě na tomto světě i o onom světě a o jeho spolupráci se svým médiem George Chapmanem. Připomněl jsem, že takové uspořádání zabere mnoho času.

„Oh, nemějte obavy, mladý muži,“ odpověděl. „Přijďte kdykoliv. Rád vás uvidím i vaši milou ženu. Je dobré setkat se s lidmi, se kterými se může tak volně popovídat.“ - - Poděkoval jsem mu a řekl, že mám mnohé otázky, které bych chtěl položit Georgeovi Chapmanovi. Dosud jsem se nesetkal s ním v bdělém stavu.

„To nebude problém, George je člověk, milý člověk a budete jej mít rád, jsem si tím jist. Doporučuji vám, abyste mu napsal, aby se s vámi mohl dohodnout.“ - - „Nebudete mít námitky, budu-li používat magnetofonu?“ zeptal jsem se. „Je to snadnější, než si dělat spoustu poznámek.“ - - „Ovšem, že ne. Jsem si jist, že všechno bude fungovat uspokojivě,“ odpověděl.

To byl konec naší rozmluvy a když jsem se vrátil do Worthingu, ihned jsem napsal George Chapmanovi. Bylo to mnohem později (a pak úplně náhodou), kdy jsem se dověděl, že mnoho žádostí od velmi známých autorů, novinářů, televizních a filmových pracovníků mu došlo v minulosti. Všechny byly zamítnuty.

Když jsme se, moje žena a já, konečně setkali s Georgem Chapmanem v jeho domě v Aylesbury, shledali jsme se s neobyčejně hezkým mladým mužem, který vypadal na necelého čtyřicátníka. Ve skutečnosti měl 43 let. Během mých třech návštěv u duchovního lékaře měl jsem příležitost prohlédnout si jej blíže. Měl význačné držení hlavy, lehce skloněné, jako by naslouchal, což mu dodávalo vzhledu mnohem staršího muže. Další známka zdánlivého břemene let byla jeho náchylnost k hrbení. To byly charakteristiky Chapmana jako média, ale nyní na něm nebyly vůbec znát. Byla to osoba chodící lehce a vzpřímeně. Jeho tváře byly hladké a zřejmě to byl člověk velmi plachý. Rozdíl v řeči byl rovněž nápadný. Chapmanův hlas, s neomylným přízvukem z Merseyside, patřil mladému muži, tichý vzhledem ke svému přirozenému ostychu a Langův naopak kultivovaný a jistý, patřící obyvatelům jihu, okořeněný samozřejmě medicínskými výrazy, vysoko laděný, odpovídající stáří.

Byly zde však určité vlastnosti, které byly společné; výjimečná vlídnost a dobrota, absolutní nesobeckost a velká snaha pomoci těm, kteří v lékařských termínech byli považováni za nevléčitelné. Z počátku mé první návštěvy u Chapmana jsem měl pocit, že jsem ho znal již velmi dlouho.

Kapitola 3.

Dávno před Beatles

Mlhy se tvořily kolem Merseyside dne 4. února 1921. Přinášel je prudký vítr od moře, který se hnal kolem rohů a štípal až do kostí každého, kdo byl venku na ulicích. Dole na řece bylo slyšet ponuré houkání lodních sirén. Podél doků pomocné parní stroje vrněly na

vlhkých a kluzkých palubách lodí, náklady překládané do lodí se houpaly na koncích napnutých lan a překladači se zarudlýma rukama proklínali zimu.

Vysoko na špinavém šedo-černém bloku budov, které dominují Pier Head a celé frontě u řeky, River Bird, ozdobený a šlachovitý, se díval dolů na promočené a skleslé město Liverpool. Dále proti proudu řeky ve venkovském městečku Bootle se v porodních bolestech namáhala žena, aby dala život dítěti. Když její trápení a agónie skončily, objevila se vedle jejího boku tvář dítěte, které bylo pokřtěno George William Chapman.

Byly to neklidné časy. V Irsku byly nepokoje a bída a temný přízrak občanské války. V Anglii bylo mnoho mladých mužů, kteří byli již staří v důsledku prožité světové války a bylo tam mnoho mužů středního věku, kteří vypadali jako chodící mrtvolky. Mrzáci a nespokojenci naplňovali ulice a chudina byla postižena jako vždycky tvrdě a často. Avšak George Chapman byl příliš malý, aby si tohle uvědomoval. Tak byl odkojen a učil se lézt, chodit a mluvit. Pak náhle z dítěte vyrostl šestiletý chlapec, který viděl a vnímal mnoho věcí. V ulicích chudiny viděl nepoddajnost a bídu, úkladné zákeřníky. Vždy a všude. Slyšel křik Irů při potyčkách mezi katolíky a protestanty a byl vždy šokován, když viděl, co dovedou lidé udělat zvířatům buď z legrace nebo ze zlosti.

Kdykoliv viděl kluka, plížícího se za kočkou nebo psem, hledajícím potravu v popelnici, George zakřičel, aby varoval nic netušící zvíře, aby je uchránil před bolestí od rány dobře mířenou cihlou. Někdy se stalo, že byl poslán něco ukrást. Bylo by nesprávné tvrdit, že mu to nevadilo. Šel, ale byl tak vystrašen jak kterýkoliv výrostek ze zadní ulice a nikdy se mu to nestalo řemeslem.

Když povyroستl a byl větší, pud sebezáchovy se u něho projevoval stále silněji, pln jistoty se naučil užívat rukou a nohou způsobem, který bylo nutno respektovat. Bojoval jen v případě nutnosti a častěji tak činil pro záchranu kočky nebo psa. Tak to tedy vypadalo. Bohužel kolem Bootle bylo více poraněných a zatoulaných koček a psů, než George Chapman mohl zachránit. Obydlí, kde Chapman žil, bylo příliš malé, aby v něm mohl poskytnout domov byť i malému počtu těchto zvířat. Potřeboval nějaké místo k jejich ubytování. Nejen, že neměl peníze, aby mohl koupit potravu pro zvířata, která miloval. Jednoho dne však dostal nápad. Proč by neobešel domy, kde by potřebovali nějakou posílku?

Prvních pět nebo šest dveří mu zavřeli před nosem. Cožpak sami nemají dost hladových krků k nasycení a ještě by měli vyhazovat peníze usmrkanému otrhanci za posílky? Ale George Chapman se nenechal odradit a když navštívil domovy několika starších žen s odrostlými dětmi, které byly po celý den v práci, našel několik potřebných zájemců.

Ani půl penny neutratil pro sebe. Všechno dal na stravu pro zvířata. Pak jednoho krásného dne mu nabídla jedna paní sklep jako asyl pro jeho miláčky. Na oplátku na něm chtěla, aby jí dělal nákupy a

částečný úklid v domácnosti. Pro George Chapmana to byl dobrý obchod.

Zvířecí útulek mladého George Chapmana byl brzy známý po celém okolí. Lidé začali mluvit o chlapci, který byl ochoten vzít jakoukoliv práci, aby vydělal pár měďáků na potravu pro bezprizorní kočky a psy, a který přikládal dlahy na poraněné nohy nalezených zvířat. Pomáhal, seč mohl, také nemocným zvířatům sousedů, kteří je k němu nosili jako k dětskému zvěrolékaři. Dodnes někteří lidé v Bootle vědí o nesobeckém chlapci, který ošetřoval zvířata s takovou něžností.

George opustil školu, když mu bylo čtrnáct. Odešel do chladného a drsného světa nezaměstnaných, déle než bylo dobré pro jeho mysl a tělo, postával na rozích ulice a poslouchal podokapní řeči svých společníků. Budoucnost, jak to vypadalo, byla velmi šedá a beznadějná. Neznal nic a nechtěl znát. Proč také? Co svět pro něj udělal? Tak byl hnán tím proudem do pekla.

Ale jednoho dne uslyšel o možné práci, a ještě dříve, než se stačil učesat, utíkal do garáže, kde požadovali pomocníka k benzinové pumpě na trvalé zaměstnání. Byl tam dříve než kdokoliv z jeho společníků a dali mu tu práci. Nebylo to žádné terno, ale bylo to lepší než postávat na rohu ulice. A navíc, práce se mu líbila. Měl pocit, že ve světě něco znamená. Až do dne, kdy ležel pod nákladním autem a snažil se uvolnit rezivělý šroub k vypouštění oleje. Zuby hasáku byly tupé a hrany šroubu zakulacené a hasák nezabíral. Pak to pevně chytlo a George zabral plnou silou oběma rukama. V následujícím okamžiku těžký hasák vyklouzl a uhodil plnou silou jeho tvář.

Chuť krve tekoucí mu po hrdle jej ochromila tak, že musel být vytažen s těžce rozbitým nosem. Nedočkal se však žádné sympatie od majitele garáže a byl vyhozen beze mzdy. „Krvavý blbý úraz,“ bylo vše, co majitel řekl a George Chapman byl znovu na ulici.

O několik týdnů později měl štěstí, že dostal práci jako pomocník u řezníka a přesto, že musel pracovat často od 6 ráno do 11 v noci, práce se mu líbila. Brzy však začaly řeči o další válce a když se tak stalo, řekl svému šéfovi, že se hodlá přihlásit do armády. George si usmyslel dostat se do Irské gardy a hned, jak obdržel svou mzdu, jel autobusem do náborové kanceláře v Renshavhall. Díval se na gardisty, vysoké a vzpřímené, s čapkami staženými na čelo a snažil se představit si sebe ve stejné uniformě.

Ale znovu se mu dostalo zklamání. Jak Chapman stál před stolem, náborový důstojník nahlédl do jeho přihlášky a pak se podíval na chlapce. „Jsi příliš mladý, chlapče. Potřebuješ ještě rok, než budeš moci vstoupit do armády.“ - George se právě chystal poprosit, aby mu to bylo umožněno, když mu bylo ještě řečeno: „Stejně měříte jen 5 stop a 7 palců a minimální výška pro Irskou gardu je 5 stop a 8 palců. Lituji.“ - -

Avšak Georgeova reputace jako boxera jej toho dne zachránila nečekaným způsobem. Naproti v hale, jeden známý, pracující tam na

dokladech, jej poznal a zavolal na důstojníka: „To je George Chapman, pane, není-liž pravda? On je dobrý boxer a bylo by dobré, kdyby byl u nás!“ -

Důstojník se podíval na Chapmana. „Tak vy jste tak trochu boxer, je to tak, mladý muži?“ - - „Ano, pane. Tak trochu ano,“ odpověděl Chapman. - Mhm, mhm.“ Důstojník se znovu podíval na formulář. „Podívejme se. Stoupněte si znovu ke stěně,“ - - George pospíchal ke stěně a důstojník změřil výšku. „Připadá mi, že někdo udělal malou chybu ve vaší výšce,“ řekl. „Podle míry, kterou vidím, máte přesně 5 stop 8 palců. A co jste říkal, že datum vašeho narození je uvedeno chybně? Byl jste narozen v roce 1920 a ne v roce 1921?“

„Ano, pane, tak to je.“ Řekl George a bral tuto rozmluvu vesele. Pak dal George Chapmanovi shilling a poslal jej do Q.M. skladů a do Caterhamu, kde jej podle předpisu ostříhali a dali mu k jídlu játra na slanině a odvedli ke skupině cvičenců.

„Ale poprvé, když jsem nastoupil k přehlídce,“ vzpomínal, „a postavil jsem se do středu skupiny šesti stopařů, viděl jsem, jak jsem malý. Připadal jsem si jako trpaslík mezi skupinou obrů.“

„Za několik dní po mém příchodu jsem byl v partě kamarádů na kasárenské světnici, když někdo vstoupil dovnitř. Všichni vyskočili do pozoru, jen já jsem dělal nějaký úklid a zůstal jsem sedět. V tom přistoupil ke mně mladý důstojník a podíval se dolů na mne.“ „Jste unaven, nebo nemocen, nebo co?“ ptal se mě. Odpověděl jsem: „Ne.“ - Na to málem vyskočil do stropu. Zeptal se mne, zda vím, že mluvím s důstojníkem, tvářil se velice popuzeně, a pak se rychle obrátil a vyšel ven. Četař pak si mne podal a tak mi vynadal, že bych nikdy nemohl a nedovedl opakovat ty sprosté výrazy.“

„Za několik dní mi bylo řečeno, že jsem přeložen ke královským Irským střelcům a tak jsem šel na velitelství vyzvednout si své doklady. Důstojník, který tam měl službu, nebyl ten, který na mne hulákal, ale když se na mne podíval, řekl: „Podíváme se nyní na vás, vy jste George William Chapman?“ Odpověděl jsem: „Ano, pane.“ On pokračoval: „Vaše datum narození Chapmane?“ Bez rozmyšlení jsem řekl: „4. února 1921, pane.“ On se začal smát. „Ha,“ řekl. „To jsem si mohl myslet! Dobře, lituji, Chapmane, ale nejste zletilý. Líbí se nám chlapík s vaší vůlí, ale předpisy se musí dodržovat. Lituji.“ A byl jsem propuštěn.

Nazpět v Merseyside znovu Chapman získal zaměstnání v docích, ale srdcem stále se toužil dostat do armády a když to během nějaké doby řádně promyslel, rozhodl se, že se pokusí dostat se k R.A.F. - Během času požadované formality se samy vyřešily, datum narození již vyhovovalo a George Chapman civilista se stal A / G. Chapman.

Pro mladého muže z Bootle byl život v R.A.F. naplněn činností. Jeho první působiště bylo v Blackpoolu, kde se stal výcvikovým instruktorem. Pak následovalo přeložení do Tagmere a Merstonu. Tam

se seznámil s boxerem těžké váhy Tony Mancellim v Birkenheadu, Jackie Parnellem a několika dalšími, kteří byli dobrými zápasníky v ringu a jako skupina zorganizovali vystoupení pro vojenské tábory kolem jižního pobřeží. - Pak přišlo přeložení do Portsmouthu za účelem dělostřeleckého výcviku na válečné lodi H.H.S. Excelent. Dal se do praktických zkoušek, nadřel se teorií a stal se dělostřeleckým instruktorem.

Jednoho dne, když pracovní parta z Worthingu přijela klást přistávací pásy pro Spitfiery, jeden z inženýrů, zřejmě hledal příležitost k rozmluvě a tak se náhodně zeptal desátníka Chapmana, jestli vůbec uvažoval o možnosti života po smrti.

Ještě než byl schopen odpovědět, jeho myslí proletěly vzpomínky na dětství. Vzpomněl si na příklad, že jeden z jeho strýčků, vážený muž, nedovedl o ničem jiném tak mluvit, jako o životě po smrti a o spiritismu. Ale jeho synovec odmítal se zajímat o otázky, které byly mimo dosah jeho chápání.

„Mě ty věci nijak nezajímají,“ řekl inženýrovi a tak ho odbyl. Ten druhý však řekl: „Ale měl byste o tom něco vědět.“

Chapman mávl nad tím rukou. „Nic mi o tom neříkej, kamaráde. Je dost věcí, se kterými se musíš vypořádat zde, proto není třeba se starat o to, co bude s námi, až zde skončíme. Chápeš mě? Tak na to zapomeň, jo?“

A inženýr odešel pryč.

V roce 1943 byl George Chapman přeložen k R.A.F. Hulton Buckinghamshire, kde byl povýšen na četaře. A během svého pobytu poznal tam dívku, která se pak stala jeho ženou. Za rok po svatbě Margaret obdarovala svého manžela dítětem - děvčátkem, které bylo pokřtěno jménem Vivia-Margaret Chapman. Ta událost přinesla mnoho radosti a pýchy do srdcí obou novomanželů, ale jejich radost brzy skončila tragicky, poněvadž lékař zavolal George Chapmana stranou, a upozornil jej, že s největší pravděpodobností to dítě nebude žít déle než jeden měsíc.

„Vzpomínám si, kolik slz jsem vyplakal v lesích kolem nemocnice v Ashbridge toho dne, kdy mi doktor sdělil tyto pravděpodobnosti. Nebyl jsem nábožensky založen, ani jsem mnoho nevěřil náboženským naukám, ale jsem si jist, že nikdo se tak usilovně nemodlil k Bohu, jako já - tenkrát. Ale když jsem neměl žádnou naději, myslel jsem, že prostě nemůže být žádný Bůh, když dopustí, aby nevinné dítě takto zemřelo. Chápete co tím míním? Byl jsem plně rozrušen. - Ale ona zemřela. Vy víte, že tragédie nás vždycky změní. Zjistil jsem, že je to pravda. Oba jsme se změnili, Margaret i já. Nějak nás smrt dítěte sblížila a když jsme tuto ztrátu již překonali, posílilo nás to duchovně.“

Když se přiblížil konec hrozné války, četař Chapman si uvědomil problém s nezaměstnaností, který jej bude očekávat, jakmile opustí

Royal Air Force. Neměl žádnou speciální kvalifikaci, která by se mu hodila pro civilní práci a v armádě nehodlal zůstat. Přál si zajistit trvalý domov pro Margaret a pro sebe a též pro děti, které doufali, že budou mít.

Uhelné doly přijímaly, ale neměl v úmyslu strávit svůj život pod zemí v černých slójích a dýchat uhelný prach. Jen dvě zaměstnání se mu zdála být vhodná, i když nejistá, a to u policie a u požární ochrany. Nikde jinde nebyla naděje získat práci. A znovu jeho malá postava mu byla na závalu, poněvadž dotazník k přijetí k policii v Aylesbury předpisoval 5 stop a deset palců pro uchazeče. Zbyla jen jediná cesta.

Dne 2. 5. 1948 byl četař George William Chapman z R.A.F. demobilizován. Během několika dní vyměnil uniformu a stal se hasičem v Aylesburyské protipožární brigádě.

4. kapitola

Kostka je vržena

Když konečně nadešel čas mé schůzky s Mr. Langem, jak jsme se byli s Chapmanem domluvili, poradil mi, abych nechal svůj magnetofon zapnutý, poněvadž to trvá jen chvíli, než vstoupí do transu. Učinil jsem tak, a pozoroval jsem George Chapmana.

Posadil se pohodlně v křesle, v němž seděl během naší rozmluvy, zavřel oči a opřel si hlavu o opěradlo pohovky, jako kdyby spal. Má žena i já jsme jej pozorovali zblízka. Viděli jsme, že výraz jeho tváře se změnil v podobu starého muže. Ústa se postupně stáhla do nového tvaru a kolem očí se objevily vrásky. Jedna ruka se zvedla do pozice, jakou jsem viděl u Mr. Langa. Čím hlouběji upadalo médium do transu, tím více se měnil, až nakonec vypadal přesně tak, jak mne pozdravil při první návštěvě v lednu. Pak se zvedl a přešel k Pearl.

„Halo, mladá paní, je mi milé vás znovu vidět,“ začal. Podal jí ruku a pak se obrátil ke mně: „A vy mladý muži, jsem rád, že vás znovu vidím.“ - - „Jsem vděčný, že jste dovolil, abychom vás navštívili a mohli s vámi hovořit,“ řekl a stiskl jeho podanou ruku. - - „Ano, ano,“ řekl roztomilým způsobem. „Zřejmě jste přijeli z Worthingu, není-liž pravda? Víte, já jsem tam měl kdysi pronajatý hezký weekendový domek, začátkem dvacátých let, domnívám se. Ale nesmím marnit váš čas, mladý muži, přišel jste z daleka, abyste se mnou mohl mluvit. Pokusím se zodpovědět vám všechny vaše otázky.“ - -

Dne 28. prosince 1852 seděl Issak Lang - prosperující a velmi známý obchodník v Exeteru ve svém nádherně zařízeném obývacím pokoji, zatím co jeho žena rodila v hořejším pokoji. Jak později řekl, nebyl znepokojen, nějak věděl, že nenastanou žádné komplikace, a též věděl, že se mu narodí chlapec. Když se konečně objevil rodinný lékař a

prohlásil: „Vaše paní vás obdařila krásným.....“ Issak Lang pokynul a řekl: „Ano, já vím krásným chlapečkem.“

„Jak to víte?“ divil se lékař. - - „Byl jsem si úplně jist, že to bude děvčátko a řekl jsem to i vaší paní při různých příležitostech. Já se v těchto případech málokdy mýlím.“ - -

„Vždycky jsem říkal, že to bude chlapec, ale vy jste to nechtěl slyšet,“ připomněl mu pyšný otec. - - „Ale jak?“ chtěl vědět lékař. „To nemohu vysvětlit, prostě to vím!“ - - A lékař odešel v rozpacích.

Dítě bylo pokřtěno William a v den jeho křtu Issac Lang řekl další předpověď pro své dítě, čtvrté v pořadí: William poruší tradici rodiny a stane se velmi úspěšným lékařem - známým specialistou. Přátelé Issaca Langa tomu odmítli věřit. Po generace Langové byli úspěšnými obchodníky a bylo nemyslitelné, že by Lang šel k něčemu jinému. Smáli se Issakovi a říkali o něm, že je snílek. Ale Issak mluvil s takovým přesvědčením o budoucnosti dítěte, že mnozí o tom přemýšleli.

„Můj život byl jedna radost,“ řekl mi William Lang, když jsme mluvili o jeho dětství. Magnetofon byl zapnut a já jsem seděl proti němu v jeho Aylesburské ordinaci. „Ovšem, mnoho jsme necestovali, poněvadž tenkrát cestování bylo velmi pomalé. Když jsme jeli například do Plymouthu, nebo kamkoliv do Devonu, trvalo velmi dlouho tam dojetí. - - Většinu času svých mladých let jsme strávili v našem velkém domě v Exeteru. Nikdy jsem nechodil do školy. Měli jsme velmi schopného učitele, který k nám docházel do domu. Byl přísný, ale přesto jsme ho měli rádi a respektovali jej. Často jsme tropili různé lotroviny, jako většina ostatních dětí. Když jsme zašli příliš daleko, byl zavolán otec, protože náš učitel neměl dovoleno nás trestat. Otec nás obvykle potrestal víc, než by si dovolil náš učitel.“ - -

Ve dvanácti letech byl William poslán na tehdy slavnou Moravian School v Lausanne, aby získal vyšší vzdělání. Přestože jej jeho učitel připravil dobře, nebo velmi dobře ke zkouškám na švýcarskou internátní školu, měl přesto ze začátku potíže s latinou a některými dalšími předměty. Naštěstí ředitel školy, Pirie, si oblíbil venkovského chlapce z Anglie a pomohl mu překonat počáteční potíže. Chlapec se projevil jako snaživý student a brzy byl nejlepší ze třídy. Vynikal v chemii, která byla jedním z jeho oblíbených předmětů.

„Možná, že víte, že švýcarské internátní školy jsou velmi přísné,“ Mr. Lang připomněl, „ale měli jsme tam spoustu legrace. Standard výuky byl vysoký a museli jsme tvrdě pracovat, aby nám bylo dovoleno navštěvovat město a přilehlé vesnice a při různých příležitostech se podívali do Německa. Moji spolužáci pocházeli z mnoha různých národů a tak jsme se naučili hodně o životě v různých zemích.“

Během studií v Lausanne William dozrál k rozhodnutí stát se lékařem. Znaje rodinnou tradici jako obchodník, obával se odporu svého otce. Když konečně se cítil dosti smělý, aby seznámil svého otce se svým přáním studovat medicínu, odpověď jeho otce ho ohromila.

„Je to tvůj život, Williame, a já bych si přál, abys měl takové povolání, které bys měl opravdu rád. Buď tedy lékařem, máš-li to v úmyslu.“

V roce 1870, když mu bylo 18 let, William vstoupil do London Hospital in Whitechapel jako student medicíny a hned od začátku studoval s ohromnou energií a nadšením. - „Když jsem začal žít v East End of London“, vzpomínal, „seznámil jsem se tam s drobnými lidmi. V Stepney a okolí žili lidé různého náboženství a rasy. Mnozí byli velmi chudí a nějak jsem se s nimi spřátelil více, než s kýmkoliv jiným.“

Rok 1874 byl zvláště význačný pro 22 letého studenta. Dosáhl kvalifikace jako M.R.C.S. - Member of the Royal College of Surgeon - a oženil se se svojí druhou sestřenicí Suzan. Byla to idylická láska pro oba dva a svatbou započalo velmi šťastné spojení, které skončilo až když Suzan zemřela roku 1892. - Mladý chirurg byl tak oddán medicíně, že strávil mnoho hodin se svými pacienty, rozmluvou s jejich rodinami a dělal všechno, co mohl, aby zjistil skutečnou příčinu nemoci, a když se rozhodl, že bude nutné provést operaci, zařídil to tak, aby byl pacient vzat do nemocnice přiměřeně dříve, tam jej denně navštěvoval, získal si jeho důvěru a lépe ho osobně znal.

„Vždycky jsem se snažil působit na nitro každého pacienta tak, aby se chtěl uzdravit.“ Mr. Lang mi vysvětloval: „Moji kolegové si mysleli, že zbytečně ztrácím čas. Někteří dokonce vyslovili názor, že: ‘William ztrácí mnoho času mluvením s pacienty.’ - Dobře, možná, že ano, ale díky Bohu, moji pacienti si vedli pozoruhodně dobře. Byl jsem... eh... docela úspěšný - a doufám, že to není chvástání, to bych nerad. Vzpomínám si, jak mi jednoho dne řekla má žena Suzan: ‘Víš Williame, ty musíš mít asi nejdelší seznam dámských pacientů ze všech chirurgů v Londýně!’ - Odpověděl jsem jí na to, že je to asi tím, že je to důsledek mého vzorného chování vůči nim.“

V životě každého chirurga jsou případy, že přes všechno vynaložené úsilí zjistí, že byl poražen. Zeptal jsem se Mr. Langa, co si myslil o tomto aspektu práce.

„Ano, správně se ptáte,“ odpověděl. „Někdy, když jsem prohlédl pacienta, ihned jsem věděl, že zemře, bez ohledu na to, kdo operuje, pacient nebude zachráněn. Ale jako chirurg, nikdy neztrácíte naději, dokud se srdce nezastaví. A kdykoliv jsem prohrál svůj boj, vždy jsem byl velmi sklíčen. To je známá zkušenost lékařů. Cítíte, že jste prohrál. Prohrál lidský život. Cítíte se zodpovědný. Vaše racionální mínění vám říká, že nejste zodpovědný, že jste vykonal všechno, co bylo v lidských silách, ale přesto litujete, že jste prohrál. A díváte se kolem na zdrcené příbuzné, kteří budou muset žít bez toho, který zemřel, a nějak pocítujete odpovědnost za jejich utrpení. Oh, vzpomínám si velice jasně. To bylo tvrdé. Velice tvrdé.“ -

Mnoho času věnoval sociologické práci. Velmi tvrdě na něj působilo, když uslyšel, že staří lidé mají být posláni do starobince. V takových případech odešel obvykle z nemocnice k příbuzným dotyčné osoby a prosil je, aby tu paní nebo pána neposílali pryč. A když měl úspěch (stalo se to mnohokrát), odcházel od nich tak šťasten, že ten starý člověk bude moci nadále žít těch posledních pár let ve známém prostředí mezi svými, než aby žil v chudobinci, kde lidská důstojnost z člověka vyprchává.

William Lang sloužil jako lékař chirurg v londýnské nemocnici ve Whitechapel 9 let. Na konci jeho služby byl jako demonstrátor in Psychology and Anatomy v koleji medicíny. Tehdy se dostal do vlivu Jamese E. Adamse, slavného očního lékaře - chirurga. Vliv a osobnost Adamse na Langa tak zapůsobily, že začal studovat oční lékařství. Adams jej povzbuzoval při každé příležitosti a když Lang prováděl odbornou asistenturu na Royal College of Surgeon v roce 1879 a bylo mu nabídnuto místo na Central London Ophthalmic Hospital, přijal je.

Léta ve Whitechapel byla pro něj šťastná. Loučil se s těžkým srdcem a poněkud se obával, zda se nerozhodl chybně.

Kapitola 5.

Skvělá kariéra

William Lang, F.R.C.S. byl jmenován Ophthalmic Surgeon pro Middlesex Hospital, London v roce 1880. O 4 roky později, kdy ironie osudu přinutila jeho přítele J.E. Adamse podat demisi v Central London Ophthalmic Hospital (později Moorfields Eyes Hospital) v London's City Road vzhledem k jeho blížícímu se oslepnutí, vystřídal Adamse v jeho místě v nemocnici a rovněž převzal jeho soukromou praxi.

Jako nadšený oční chirurg Mr. Lang shledal, že je velmi nutné ustavit spolek očních specialistů, a proto v roce 1881 spolu s kolegy a odbornými přáteli založil Ophthalmological Society. Vzdor svému zaneprázdnění v soukromé praxi a v nemocnici vždy si našel čas pro vedoucí roli v činnosti Society. V roce 1903 se stal Senior Vice presidentem a později měl ještě dodatečnou funkci - President Of The Ophthalmo Logical Section Of The Royal Society of Medicine.

„Nebyl jsem plodným spisovatelem, ve skutečnosti psaní a mluvení bylo pro mne obtížným. Víte, procházel jsem přímo agónií myslí, když jsem měl napsat medicínské theze, pronést řeč, nebo převzít nějakou veřejnou funkci.“

Přesto byl však jeho výkon podivuhodný a jeho důležitější publikace měly velký význam. Mnohé věci, které předložil na zasedání Ophthalmological Society, obvykle byly předmětem dlouhé a užitečné diskuse. V roce 1882, jako 30 letý - Mr. Lang uveřejnil s Mr.

W.A. Fitzgeraldem studii o pohybech očních víček v asociaci s pohybem očí. Byl to jeho první důležitý příspěvek, ve kterém přesně určil funkci dolního očního přímého svalu na dolnosměrný pohyb spodního víčka. Publikace vyvolala značnou kontraverzi. Byl obdivován, že využívá pro sebe nekonvenční metody, vzhledem k tomu, že Sir William Gowers předtím prohlásil, že dolní víčko bylo stlačováno tlakem limbu rohovky na okraj spodního víčka. Sir William se mýlil, jak bylo prokázáno a teorie Mr. Langa od té doby uznána ophthalmology v celém světě. Po mnoho let byl vydavatelem The Royal London Ophthalmic Hospital Reports a přispíval ve spolupráci se Sirem J. Barretem různými velmi důležitými studii.

Kolem roku 1886 byl Mr. Lang členem komitě, které uveřejnilo 211 případů sympatické ophthalmitis (souladného působení obou očí) a publikovala elaborát studie na vliv mioticky působících prostředků na přizpůsobování očí. Silný dojem na něj učinil návrh Mr. Adamse Frosta na tehdy revoluční operaci vložení umělé koule v Tenonově pouzdře po vyříznutí oka - Mr. Lang prošetřoval tuto možnost velmi podrobně a napsal o tom v roce 1887 svou vlastní úvahu. V témže roce publikoval ve spolupráci se Sir K. Barretem práci, která měla pozoruhodnou praktickou důležitost (Vliv prostředků a léků způsobujících rozšíření zorničky na přizpůsobování očí) a vedla nakonec k používání cyclopedice pro lomení světla. Tato studie byla provedena na základě záznamu o jednom pacientovi, který byl důkladně vyšetřen a byla zavedena jako informační šetření pro předepsání směsi roztoku homotropinu kokainu - častěji známé jako Langovy kapky - a také pro výjimečně důležitý důmyslný olejnatý roztok těchto alkaloidů. V této práci bylo ukázáno, jak snadno a bezpečně může být používání těchto drog kontrolováno následným použitím esetinu. A to bylo zde uvedeno jen několik z Langových prací.

Mr. Lang byl po celý čas zaměřen na praktickou stránku ophthalmologie a zde byl mistrem. Zdokonalil mnohé nástroje v běžném používání. Např. perimetr Mc. Hardyho byl zlepšen Langem v mnoha směrech. Byl velmi užíván, dokud nebyl nahrazen novými modely. Jeho zrcátko s pevnou lopatkou se stále používá a jeho dvojité nože pro oddělování vnitřních srůstů zaznamenaly převrat při odstraňování šedého zákalu. Jejich používáním zdůraznil důležitost vyhnout se spojení čočky oka s operovanou částí. - - Jako klinický pozorovatel a všestranný oční specialista byl vynikající. Jeho operační technika a vynalézavost v obtížných případech byla obdivována a připomínána těmi, kdo s ním prováděli chirurgii na klinice. Jemnost, jistota a rychlost, s kterými pracoval, z něj udělaly uznávaného chirurga. Jeho studenti, jak je vždy nazýval „dear boy“ (drahý chlapče), loučili se s ním neradi, protože je mohl mnohému naučit, což činil brilantním způsobem. Toto jsem zjistil sám na sobě, když jsem se připravoval napsat tuto knihu. Mr. Lang, jak říkali, byl velice trpělivý a laskavý a málokdy se zlobil.

Skutečně, byl-li dohnán až na okraj trpělivosti, nejsilnější výraz, který použil, když se nazlobil, byl „hrom do toho!“

Lang se znovu oženil a se svou druhou ženou Isabelou a synem Basilem znovu našel spokojenost, o které myslel, že jej navždy opustila, když mu zemřela jeho první žena. Zvláště když Basil jako mladý student projevil zájem o medicínu, cítil hluboké uspokojení. Byl to zájem, který se vyvinul v poslání, protože Basil Lang se pak stal vynikajícím chirurgem.

Během jednoho magnetofonového interview v Aylesbury Mr. Lang nečekaně přerušil jeho průběh a řekl: „Vy kouříte, mladý muži, není-liž pravda?“ - Řekl jsem: „Ano, ale byl jsem požádán, abych nekouřil, pokud budu s vámi.“

- - - Nic na to neřekl a pokračoval: „Dnes se říká, že kouření zapříčiňuje rakovinu plic. V mých dnech se říkalo, že central scotom - slepé místo v poli vidění - bylo způsobeno kouřením. I když jsem nekouřil nikdy, nemohu věřit, že kouření způsobuje centrální skotom a poněvadž jsem druh člověka, který chce jít každému problému až na dno, rozhodl jsem se provést zkoušku teorie mých významných kolegů. Vybral jsem si lékaře, který byl mým pacientem, jako pokusného králíka. Byl ideální pro moji práci, protože měl potíže s centrálním skotomem již po více let a též hodně kouřil. Vysvětlil jsem mu teorii mých kolegů o spojitosti mezi kouřením a skotomem a řekl jsem: 'Zkusme něco, ano? A chtěl bych, abys přestal kouřit úplně.' Dostával stejnou léčbu jako dříve, ale jeho oči se nezlepšily - ve skutečnosti zhoršily. - To bylo pro mne dostačující, ovšem chápal jsem, že budu muset nabídnout mnohem důraznější fakta, pokud budu chtít dokázat své poznatky a přesvědčit neústupné oponenty. Provedl jsem mnoho jiných testů na různých pacientech, kteří měli potíže s centrálním skotomem a nakonec jsem shromáždil dostatek materiálu potvrzujícího nezvratně, že kouření nemůže způsobit centrální skotom. Napsal jsem toho dosti o rozsáhlém výzkumu, který jsem provedl, ale mé důkazy vyvolaly polemiku.“

Moji učení oponenti se pokusili zlehčit má zjištění a řekli: „Lang nemůže mít pravdu, nemůže to být tak, jak to říká.“ - To proto, že již dávno přijali svoji teorii a neradi by slyšeli důkaz, že se mýlili, speciálně ne od „všechno zná“, jak to říkali. Nicméně někteří z nich se rozhodli provést své vlastní experimenty na určitém počtu pacientů a jak víte, pak přiznali, že centrální skotom nebyl způsoben kouřením. - - Byl jsem ovšem vděčný, že se prokázalo, že je tomu tak, poněvadž jsem se vždycky snažil přijít na to, že každá nemoc může mít mnoho příčin. Centrální skotom může být způsoben mnoha faktory. Máte-li zanícené oko, pak kouření to může jen zhoršit, ale nemůže tam vložit onu nemoc - jako, že nemůže vložit rakovinu do vašich plic - ta nemoc tam již musí být a kouření ji může jen zhoršit.“

Langův otec Issac byl středem mnoha záhadných dění v jejich domě v Exeteru. Slovo „psychic“ by nic neznamenal pro děti. Proto

nebylo nikdy používáno. Co na ně učinilo silný dojem byla nesčetná vidění a zvuky v pokojích, o nichž věděli, že tam lidé nejsou. A byl to vždycky jejich otec, kdo je hleděl uklidnit vysvětlením těchto úkazů.

„Jsou to duchové,“ říkával, „a není tam nic čeho by se bylo třeba bát. Duchové vám neublíží. Oni nás jen přišli navštívit, aby byli nablízku a pomohli nám.“

Bylo to již v raném věku Williama, kdy si byl vědom neviditelného světa.

Život po smrti byl předmětem hovoru, o kterém slyšel často diskutovat. Když dospěl, určitá víra v něm silně zakořenila, ovšem jako významný muž medicíny chápal, že by nebylo rozumné dělat reklamu něčemu, co nakonec dle něho byla velmi osobní věc každého. Jeho víra byla nepopulární, tenkrát zrovna tak jako nyní a nechtělo se mu zbytečně vystavovat se výsměchu.

Tři muži, s nimiž se v životě setkal a potkal, mu poskytli rozhled, který potřeboval k diskusi o těchto věcech. Byli to významní mužové medicíny, Knights (rytíři), všichni tři. Sir John Bland Sutton, Sir Arnold Lawson a Sir William Lister.

„Byli to skvělí lidé,“ řekl mi Mr. Lang v Aylesbury. „Mohli jsme spolu mluvit o čemkoliv, o všem, co si kdo myslel, ale náš oblíbený předmět hovoru byl život po smrti. Vzpomínám, že jsem jim říkával: Znalost života po smrti má velkou cenu, neboť poskytuje útěchu, že když uděláme maximum při operaci pacienta, a přesto jej nezachráníme, víme, že bude žít dál. - Oni souhlasili, ale kdykoliv z nás někdo musel při operaci počítat s tím, že kyvadlo se může vychýlit na kteroukoliv stranu, zapomněli jsme na naše úvahy a dělali jsme všechno možné pro záchranu pacienta nebo aspoň na prodloužení jeho života.“

Jedna z velkých radostí v životě Mr. Langa vyplývala z kariéry jeho syna Basila, který pokračoval v jeho šlépějích. Stal se chirurgem; otec a syn často operovali spolu a nic nemohlo poskytnout otci větší radost a uspokojení než dívat se na Basila zabývajícím se velmi těžkou, obtížnou a komplikovanou chirurgií a dovést mnohé, až nemožné operace k úspěšnému konci. Pak štěstí Mr. Langa byla zasazena těžká rána. Basil onemocněl na zápal plic a přes velkou a veškerou péči, která mu mohla být poskytnuta, nebylo možné jej zachránit.

„Celá moje naděje tehdy odešla, celá moje naděje,“ řekl Mr. Lang, aby ulevil svým citům. „Můj svět se zhroutil a s ním všechny mé sny o Basilově skvělé budoucnosti. Byl to můj syn. Byl též výborný, velice schopný chirurg a já jsem nemohl snést pomyšlení, že jej již nikdy nevidím při operaci. Ztratil jsem zájem o všechno a odešel jsem do Crowborough v Sussexu, poněvadž jsem chtěl být vzdálen od svého domu v Cavendish Square - který ve mně budil mnoho bolestných vzpomínek.“

Mnozí z jeho slavných kolegů a přátel přišli k němu a nabídli pomoc, ale opravdu zde nebylo mnoho, co by mohli udělat.

Mr. Lang byl tehdy již ve svých osmdesáti letech. Jeden z jeho lékařů, kteří se za ním přišli podívat, byl Dr. Alex Cannon, velmi schopný praktický lékař, který však profesionálně nebyl valně oblíben pro své názory na život po smrti. Dr. Cannon věřil v průmět astrálního těla a mluvil k Mr. Langovi o tom velmi dlouze a též o mnoha jiných psychických aspektech.

„Byli jsme s tím dosti dobře seznámeni,“ řekl Mr. Lang. „Neakceptoval jsem všechno, co Dr. Cannon řekl. Po čase jsem myslel, že měl dosti pomatené názory. Ale líbilo se mi, jak stál na svém, když něčemu věřil a nikdy neustoupil, i když mu to přinášelo nesnáze. Když jednoho dne Dr. Cannon za mnou přišel, řekl mi: ‘Mohl bych tě vyléčit tím, že bych vyňal tvé duchovní tělo a léčil je.’ Byl velmi laskav, a zanechal svého návrhu pomoci mi, ale já myslím, že jsem prožíval zármutek příliš hluboce a již jsem neměl vůli dostat se z toho, takže on nemohl mnoho učinit.“

V úterý 13. července 1937 srdce Williama Langa dotlouklo. Držel knihu „The Life Of Jesus (Život Ježíšův) ve svých rukou.

Kapitola 6.

Okamžik smrti

Nesčetněkrát během našich pohovorů jsem seděl a díval se zblízka na postavu sedící na protější židli. Mé myšlenky občas přebíhaly do podivení nad tím, co jsem právě dělal. Ale nebyla to fantazie, s čím jsem experimentoval. Konstantní šum magnetofonu mi připomínal, kde jsem. Byla to skutečnost a dělal jsem vážnou práci tvrdého interview, která, jak jsem doufal, bude kusem dobré, reálné reportáže. Byla zde však jedna otázka, na kterou jsem se chtěl zeptat a nebyl jsem si dosti jist, zda mám dost odvahy. Najednou jsem cítil, že to musím znát.

„Můžete si vzpomenout, jak to bylo, když jste zemřel?“

„Oh, ano, ano. To je mi úplně jasné. Víte, toho 13. července 1937 jsem věděl, že můj čas na zemi se naplnil. Řekl jsem svým drahým přátelům, kteří seděli kolem mé postele, že zemřu. Jeden z nich řekl: „Dobře, Williame, my se všichni shledáme jednoho dne v duchovním světě, a když se to stane, budeme mít privilegii dívat se na tebe, jak znovu operuješ.“ - Pokýval jsem hlavou na souhlas. Nebyl jsem schopný mluvit, protože jsem se najednou cítil velmi unaven a začal upadat do hlubokého spánku. Znal jsem toho dost o životě po smrti, kde budu nějak existovat, ale nevěděl jsem, co mohu očekávat, když upadnu do spánku a odejdu do duchovna. Nebyl jsem si vědom toho, že mé srdce přestalo bít. Cítil jsem se nějak spokojený, osvobozen od potíží a trápení a myslel jsem, že mi bylo najednou lépe. Pak jsem uviděl mé dvě drahé manželky, Suzan a Isabel, drahého mého syna a několik mých

nejlepších přátel kolem mne. Dosud mi nesvitlo, že duchovní lidé znají, kdy osoba končí život na zemi a shromáždí se kolem něj, aby mu byli nablízku a pomohli mu. Myslel jsem, že je to jen sen. A tak jsem se ptal sám sebe: „Kde to jsem, o čem sním?“ - Viděl jsem sebe ležet bez života

na své posteli s chirurgy a doktory-přáteli sedět kolem mne. Mohl jsem rozeznat divné zvuky, ale ne hlasy. Pochopitelně oni mne nemohli ani vidět, ani slyšet. Bylo to trápení a já jsem nevěděl, co si mám o tom myslet. Pak jsem znovu upadl do hlubokého bezesného spánku a byl ušetřen trápení. - Nevěděl jsem, jak dlouho to trvalo, zda to byly sekundy, hodiny, nebo snad dny? Nikdy jsem se nepokoušel to zjistit, protože to skutečně nebylo

pro mne důležité, ale zjistil jsem, že během této doby bezvědomí duchovní lékař a pomocníci mne ošetřovali, že mne zbavili mého onemocnění, které mne v mysli tížilo. - Najednou se všechno změnilo. Mohl jsem jasně vidět své dvě manželky, Suzan a Isabel, stojící tam s roztaženýma rukama. Drahý Basil byl samozřejmě s nimi a též zbytek mé rodiny a několik mých nejlepších přátel. Mohli jsme mluvit a již jsem nebyl ponechán v pochybnostech, zda jsem opustil zemi nebo zda všechno byl jen nezvyklý sen, poněvadž jeden z mých lékařských přátel mi řekl: „Williame, nyní jsi s námi v duchovním světě.“ Pak jsem viděl mnoho mých pacientů, které jsem znal na zemi, a kteří, jak jsem se obával, odešli ze světa přede mnou. Přicházeli mi poděkovat a já jsem se cítil velice šťastný, velice, velice šťastný. - - - Mé manželky a přátelé mi řekli, že mne provedou a ukáží tento nový svět, dali mi dovolenou, jak by se řeklo. Bylo to všechno krásné s nádhernými květy a rozkošnou scénérií a pociťoval jsem hluboký mír, že jsem byl znovu schopen mluvit s mou rodinou a s mými přáteli. - - - Jako dítě jsem se divíval: - Co je Bůh? Kdo je Bůh? - Byl jsem vychován v anglikánské církevní víře, ale během života jsem vycházel dobře s většinou lidí anglikánské víry, s katolíky, Židy i s těmi z jiných vyznání. Nebyl jsem, jak by se řeklo, příliš náboženský člověk, poněvadž jsem nevěnoval příliš mnoho času modlení v kostele, ale hodně často jsem myslíval na Boha. Když jsem viděl mé pacienty před operací, vždy jsem se za ně pomodlil. - - - Když jsem onemocněl a věděl jsem, že můj čas se nyní na zemi již krátí, očekával jsem, že v tom okamžiku, kdy přejdu

do duchovního světa, budu převeden před Boha složit účty

ze svého života. Když jsme přišli sem nahoru, vidíme Boha každý den samozřejmě. Nic takového se nestalo, a nikdo není před Něj předveden. On není představou legendární postavy. Bůh je to, co vidím ve vás. Bůh je to, co vidím ve všem jako dobro. A když uzdravuji, dělám práci za Boha. Bůh je jednoduše Velká láska, veliký pocit dělání dobra. Víte, Bůh je velmi dobrý, nádherný Bůh - to je čím my rozumíme Boha a já cítím, že Mu rozumím. Jsme proto, abychom dělali boží práci - vy, - George, - já, - a každý další; dělajíce to, jsme blízko Boha a Bůh je nám nakloněn.

Když přejdete sem nahoru, podržíte si svoji individualitu, kterou jste měli na zemi. Někteří lidé, kteří sem za mnou přišli, řekli: „Vy jste tak podivuhodná duchovní osoba Dr. Langu,“ a já jsem jim řekl: „Podívejte se, mladá paní, nebo mladý pane, když jsem žil na zemi, snažil jsem se vyžít svůj život úplně. Snažil jsem se dělat dobro a nikoho záměrně nepoškozovat, ale nikdy jsem nebyl dokonalý. A nyní, když jsem přešel do duchovního světa, jsem pořád tentýž William Lang, jaký jsem byl na zemi. Víím něco o své práci, ale sám jsem se nezměnil, jsem stále tatáž osoba. - Vííte, lidé věří, když přijdete sem nahoru, že se stanete zajímavým, ale není tomu tak. Zůstáváte stále tím samým. - Tedy, když jsem přišel do duchovna, brzy jsem měl snahu dělat znovu něco užitečného. Řekl jsem to svým přátelům, kteří byli u mne. Řekl jsem: Medicína byla mým celým životem. O jiném víím málo, a přál bych si uplatnit svoje znalosti a zkušenosti a znovu pomáhati lidem. Můžete mi pomoci? Bylo to tehdy, když mi ukázali jejich nemocnice, které jsou podobny těm, které jsem znal. Mohl jsem vidět, jak pacienti, kteří odešli ze světa v nedobrému stavu, byli léčeni duchovními lékaři a ošetřovatelkami. Ihned jsem si všiml, že léčení pacientů v duchovním světě je velmi rozdílné a byl jsem dychtivý naučit se té speciální technice co možno nejdříve.

‘Zjistíš, že to není obtížné naučit se operovat na duchovním těle, Williame,’ zasvěcoval mne můj dobrý přítel Bland-Sutton, který sem přišel o rok dříve než já. ‘My všichni jsme se museli navrátit do studentských let a naučit se tuto novou metodu, která je velmi rozdílná od práce s fyzickým tělem, ale to je jediná cesta pro duchovního lékaře jak pomoci pacientům zde nahoře.’

Byl jsem velice zainteresován a horlivý vrátit se ke své práci a hned jsem začal se studiem umění duchovního chirurga. Přestože duchovní tělo je více či méně identické s fyzickým tělem, jak přesně duchovní lékař operuje na duchovním těle, nebo jak provádí jiné formy léčení, tomu by nebylo úplně rozumět. Společně s několika přáteli jsem operoval na mnoha lidech, kteří sem přišli v nedobrému stavu a pomohl jim z nesnází. Byla to velmi záslužná práce, ale přesto jsem si myslel: Zde nejsem ve skutečnosti potřebný jako lékař. Je zde mnoho dovedných chirurgů a lékařů, kteří jsou schopni postarat se o duchovní lidi. Snad bych mohl pomoci trpícím lidem s různými chorobami na zemi. Mluvil jsem o tom s mými přáteli a ti, když pečlivě zvážili můj návrh, řekli:

‘Jediný způsob, jak by vaše ambice mohly být uskutečněny, je najít médium, skrze které byste se mohl znovu zjevit na zemské pláni. Je to velmi obtížné najít správné médium, ale je to možné.’ - ‘Dobře, pokusme se ho najít,’ řekl jsem.

‘Musíte však si být dokonale jist, že navrácení se na zemskou pláni a poskytovat lékařskou pomoc lidem je skutečně to, co chcete, dříve, než vhodné médium bude nalezeno a připraveno pro vás. Důvod je ten, že když najdete své médium, je tím míněno, že

budete muset zůstat s ním, dokončit svoji práci a pak, když život média se naplní a opustí zemi, vaše práce jako duchovního lékaře bude skončena též.' - - 'Dobře, rozmyslel jsem si to, chci se vrátit na zemi jako duchovní lékař. A jsem ochoten provádět tuto práci, jak dlouho to bude možné.' - Ujistil jsem je, ale požádal s otázkou: 'Pomůžete mi nyní najít to správné médium?'

'Můžete být ujištěn, Williame, že bude vše vykonáno, abychom vám pomohli. Musíte však být trpělivý, jak jsme vám řekli dříve, protože je obtížné najít správné médium. Nezapomeňte, že je mnoho lékařů, kteří mají stejné přání jako vy, a chtějí se vrátit na zemskou pláň, aby tam pracovali jako duchovní lékaři skrze médium. Jen pro málo z nich se našlo médium. Vy však můžete mít větší štěstí než ti druzí. Na zemi, jak víme, je jeden mladý muž, který by mohl být vycvičen a stát se vaším médiem. Je to komplikovaná záležitost a plná nepředvídatelných obtíží. Zatím musíte pokračovat ve své práci zde v nemocnici. Zdokonalujte si vaši dovednost jako duchovní lékař. My děláme, co můžeme a co bude možné, aby se experiment s mladým mužem podařil a byl připraven pro vás.' - - -

Kapitola 7.

Transformace

Zanedlouho potom, co George Chapman vstoupil do protipožární brigády, jeden důstojník si ztěžoval na bolesti v zádech.

„Vy asi potřebujete trochu jógy,“ řekl Chapman v důvěře, že by to mohlo pomoci. Jeho kolega vzhlédl s podivem a řekl: „Nevěděl jsem, že se zajímáte o spiritismus!“ - Chapman odpověděl: „Co má jóga co činit se spiritismem?“ - Ten druhý muž pak začal vysvětlovat, což byla taková menší lekce, že podstata je v tom, že je možné přijmout duchovní poselství, když lidé sedí kolem stolu, položí lehce prsty na převrácenou sklenici a čekají na hláskování slov. Chapmana to dosti zajímalo, co mu jeho kamarád důstojník sdělil a rozhodl se jednoho dne to okusit a zjistit, co se stane.

Brzy nato se seznámil s jiným mužem ve stanici, který tvrdil, že zná všechno o přijímání poselství z duchovna pomocí metody převrácené sklenice. Vyplynulo z toho, že tento člověk se zúčastňoval spiritistických seancí, když sloužil v armádě během války a tudíž věděl, jak řídit seanci se sklenicí. Chapman navrhl několika kamarádům důstojníkům, že by mohli zkusit udělat si seanci. Zprvu z toho byl jen smích, ale za pár dní se sešli

ve skupině a provedli opravdu úspěšné sezení. Obrácená sklenice se pohybovala od písmenka k písmenku na listě papíru, na kterém byla

v kruhu napsána abeceda a hláskovalo se všeobecně poselství pro všechny sedící kolem stolu.

Od té doby naléhání vyzkoušet spiritismus se stávalo v Chapmanově mysli stále silnějším a nutilo ho zúčastňovat se spiritistických sedánek v kruhu. Občas se jim dostalo poselství z duchovního světa. Nejčastěji se opakovalo sdělení, že by se měl Chapman stát léčitelem.

„Zjistil jsem, že v kroužku se nikam nedostanu a že jen marním čas pokud se týká vlastního vývoje ve spiritismu,“ řekl mi. „Postupně jsem došel k závěru, že jediný způsob, jak něčeho dosáhnout, by bylo podniknout něco sám. Přemýšlel jsem - přece se mi nemůže nic zlého přihodit, poněvadž jsem pánem svého myšlení, vím, co chci a když přijde jakýkoliv duch, určitě mne nemůže postrašit. Snad mi i pomůže nalézt o tom více informací. A tak jsem začal sedávat sám ve své ložnici, každý den, v sobotu a neděli včetně. - A meditoval jsem celé hodiny. Zjistil jsem, že můj duševní vývoj postupuje ve skocích a odrazech a jednoho dne jsem se rozhodl zkusit něco nového. Jen jsem si lehl, ihned jsem věděl, co bych měl udělat a nikdo mi nemusel napovídat. Nyní vím, že to bylo astrální cestování. Napřed jsem pozoroval sebe pohybovat se v různých částech domu, zatím co mé tělo zůstalo ležet v posteli. Šel jsem se podívat do různých pokojů v přízemí. Pak jsem zkusil poslat sebe poněkud dále. Moje další etapa v mém vývoji byla, že jsem šel spát a když jsem se probudil, viděl jsem zřetelně, kde jsem byl. Jak jsem dále dozrával, mohl jsem upadnout do velmi hlubokého spánku, ale když jsem se probudil, nevěděl jsem nic, co se dělo. To byl začátek toho, že jsem mohl vstoupit do hlubokého transu. - Většina lidí bez mediálních schopností by ráda věděla, co médium pociťuje, když vchází do transu. - Tedy - sedím a po chvíli cítím tíhu na hlavě. Silné vzrušení, tažení jakoby vznikalo ve spodní části lebky. Brzy ucítím velkou únavu a upadnu do spánku - tak nějak to vypadá. V tomto stavu mívám všechny druhy snů - některé velmi směšné a fantastické a jiné instruktivní a zajímavé. Nemohu si však vzpomenout na nic, co můj duchovní vůdce dělá, když převezme starost o mé fyzické tělo.“ -

Využil jsem této příležitosti a zeptal se, zda to bylo vždy snadné pro něj vejít do stavu transu, kdykoliv potřeboval a kdekoliv se nalézal nebo zda zde byly případy, kdy s tím měl nějaké potíže.

„Vejít do transu mi nikdy nedělalo žádné potíže,“ řekl. „Je naprosto lhostejné, kde se nacházím a za jakých okolností to mám činit. Prostě se posadím, udělám si pohodlí a to ostatní již znáte. Jen v jednom případě jsem zakusil určité potíže, že jsem nemohl vejít do transu tak snadno jako obvykle. Stalo se to před 10 roky v Midlans - na podzim 1954. - Jedna žena tam přijímala po nějakou dobu léčení na dálku pro nějaké vnitřní potíže. Jednoho dne mi napsala a požádala, abych ji navštívil a léčil ji přímo. V té době jsem mohl v nutných případech navštívit pacienty a léčit je. Tak jsem za ní jel do jejího bydliště. Když jsem tam přijel,

požádala mne, zda bych mohl počkat, než se vrátí její manžel, poněvadž i on potřeboval pomoci, ale odmítl mít cokoliv do činění se spiritismem, nebo s duchovním léčením. Doufala, že když bude přihlížet, jak William Lang léčí, její manžel snad bude souhlasit s léčením. Obdobné žádosti byly na mne vzneseny již dříve, a když mne ujistila, že její manžel již brzy přijde, souhlasil jsem, že na něj počkám. - Když se dostavil a jeho žena mu řekla, co pro něj připravila, byl nazlobený a rozhodnutý nemít nic společného s duchovním léčením. Byl velmi inteligentním mužem, ale tvrdohlavě rozhodným. Byl jsem zvědav, jaké může mít zaměstnání, ale nebylo mi to sděleno a neměl jsem chuť se na to zeptat. Nakonec však podlehl naléhání své ženy - snad ani ne z pozornosti k ní, ale spíše ze zvědavosti, co se stane - a zavedl mne do salonku. Řekl: „Půjdu před vámi.“ Měl něco s páteří a viděl jsem, jak kráčí s obtížemi. Když jsme se tedy odebrali do salonku, chtěl jsem vejít do transu a poprvé v mém životě v mém spojení s Williamem Langem jsem zjistil potíže. Jakmile jsem se k tomu blížil, neznámé tváře se materializovaly a podivný zápach - který mi připomínal smrt - prostoupil pokoj.

Zmínil jsem se o těchto potížích pacientovi, který dosud neměl příležitost se jako obvykle vykoupat a vyměnit si šaty po příchodu z práce. Usmál se a vstal. Odešel ke dveřím a jakmile vycházel ven, řekl: ‘Přijdu hned.’

Když se pak znovu vrátil do salonku, znovu jsem se soustředil. Tentokrát se mi to podařilo bez potíží a zakrátko William Lang mohl převzít nade mnou plnou kontrolu. Ošetřil pacienta, provedl operaci na jeho duchovním těle, a uspěl s léčením toho muže téměř okamžitě. Pak byla operována žena a její interní potíže odstraněny. - - - O něco později, když jsme seděli u šálku čaje, manžel se zmínil o mých nesnázích při mém pokusu vejít do transu. ‘Jak jsem vám sdělil,’ řekl jsem, ‘stále jsem cítil specifický zápach a viděl ty tváře, co se materializovaly. A byl to zápach - doufám, že mi prominete - zápach smrti.’ - On pokýval hlavou a zasmál se. ‘Myslím, že to mohu vysvětlit. Víte, já jsem chirurg. Dnes jsem prováděl pitvy.’

Špatnou kondici, kterou jsem zprvu zachytil, byla beze sporu ta, týkající se mrtvých těl, které chirurg pitval toho dne.“ -

Ale to nás uvádí již dále ve vývoji George Chapmana jako média. Proces byl pomalý a zprvu vzdálen od okázalosti. Zprvu v tom bylo jen málo senzační schopnosti, o které jsme se přesvědčili. Ale jednoho dne v roce 1946 Chapman pospíchal ulicí k požární stanici. Když zahýbal kolem rohu, střetl se se starým mužem, jehož rozedraný oblek prozrazoval skutečnost, že znal i lepší časy. Zřejmě ten chlapík stál u obruby chodníku již nějaký čas a pokoušel se přejít přes proud dopravy. Highstreet byla přeplněna a on tam stál osamocen a bezmocný. -

George Chapman se zastavil, když ho uviděl a řekl: „Zkoušíte se dostat napříč, je to tak, táto?“ - Muž otočil své reumatické oči k němu a kývl, mumlaje kletby na dopravu a na svou neschopnost pohybu. - „Já

vás převedu napříč!“ řekl Chapman a chytil jej za ruku. Pohybovali se pomalu kupředu, Chapman jednou nebo dvakrát zvedl ruku, aby zastavil pospíchající vozidla. Jak držel ohnutou paži neznámého, Chapman zjistil, že ten starý muž s ní sotva může hýbat, tak byla ztuhlá. Nic neřekl, avšak položil svou volnou ruku na ztuhlý kloub. Když došli na druhou stranu ulice, ten starý muž nečekaně vzkřikl: „Hýbe se! Hýbe se!“ - Chapman neřekl nic. Opustil neznámého a rychle odešel. Když kousek poodešel, podíval se zpět, a viděl toho starého muže stále stojícího na okraji chodníku, pohybující paží nahoru a dolů a slyšel ho vzrušeně volat: „On ji uvolnil, je volná, je volná!“ -

V okrsku Aylesbury bylo dost dalších lidí, kteří, jak čas běžel, byli uzdraveni oním požárním s jemným hlasem a přízvukem z Merseyside. A pokud Chapman byl při plném vědomí, byl také často ohromen věcmi, které se staly.

V ulicích Aylesbury přšelo a chladný vítr šlehal mrznoucí kapky proti oknům. Byl to jeden z těch zrádných dní, kdy řízení auta vyžadovalo velkou péči a soustředění. Celou cestu z Worthingu Pearl, má žena, poslouchala, zatím co já jsem mluvil, ale ona nic neříkala. Stále se dívala na cestu. Až konečně jsme dojeli do Aylesbury a mohli snížit rychlost, tak odpočívala. Oba jsme doufali, že se počasí vyjasní během interview s Mr. Langem. - Lang seděl na své obvyklé židli naproti oknu, přes které byla stažena benátská žaluzie. Červené nástěnné světlo působilo v pokoji teple a měkce. Kotouče magnetofonu se otáčely při pomalé rychlosti 15/16. Lang mluvil a jeho slova byla zachycována na tenké hnědé pásce.

„- - - - a tak Joseph, můj přítel v duchovním světě, přišel ke mně a řekl mi, že uspěli v hledání správného média pro mne. Připravili je a byli si úplně jisti, že budeme výborně spolupracovat.“

„Toto zkoušení a příprava, jak dlouho to trvalo?“ zeptal jsem se.

„Oh, myslím, že 5 roků nebo tak nějak. Ale můžete si to ověřit. Ano, moji přátelé mi řekli, že médium byl mladý muž George Chapman, který žil v Aylesbury a byl členem protipožární brigády. Samozřejmě jsem zjistil, že je to velmi hezký chlapík.“

„Můžete mi říci, jak to bylo, když jste poprvé pracoval skrze George Chapmana?“ zeptal jsem se.

„Ale ano, ovšem. Měl byste vědět, mimochodem, že již v přípravě George už byl nástrojem několika uzdravení. Tyto byly uskutečněny některými z mých kolegů z duchovního světa, jmenovitě dvěma Skoty. Jeden z nich byl Mc Pherson, který, jak jsem porozuměl, léčil Georgeovu matku v Bootle v r. 1920. Druhý přítel - chirurg Mc Ewen, narozený ve Skotsku. Myslím, že jsem vám již řekl při dřívějších příležitostech, že byl významný orthoped-specialista. - Ale nyní k tomu prvému případu - dobře si jej pamatuji. Hned, jak mi bylo řečeno: ‘Vy jste dokončil svoji přípravu a vaše médium je připraveno,’ přešel jsem ke kontrole George. On jen přešel do transu (a pro něj to bylo vždy snadné, on se posadil a

mohl přejít do transu kdekoliv, jako kdyby šel spát) a já jsem byl schopen vést jej přímo. Moji kolegové, ostatní duchovní lékaři, udělali zde výbornou práci a uschopnili oba, George i mne, k zahájení spolupráce, která byla vždy ideální.“

„Je George Chapman vaše jediné médium nebo děláte svoji práci též skrze jiná média?“

„Jen skrze George,“ potvrdil Lang rozhodně. „Nemohu pracovat skrze jiné médium. Proč se na to ptáte?“

„Poněvadž určití léčitelé a média řekli, že pracujete skrze ně, pokud neužíváte George.“ - „To je ovšem nesmysl!“ prohlásil důrazně duchovní lékař. „Já jsem nikdy nepracoval skrze jiné médium než skrze George a vsutku bych ani nebyl schopen tak činit. Před chvílí jsem vám řekl, že George a já jsme byli připravováni jeden pro druhého a já jsem se musel rozhodnout jednou pro vždy, zda chci zůstat s ním po celý jeho předěl života na zemi. Rozhodl jsem se, že ano, tak vidíte, i kdybych jej chtěl opustit a pracovat skrze jiného, nemohl bych. Ovšem nechci ho nikdy opustit. Jsem na něj hrdý, jak jsem vám již řekl a naše spolupráce je ideální.“

„Nemohu pochopit, jak se lidé odvažují tvrdit, že pracujete skrze ně, když to není pravda.“

„No, víte, jak to chodí,“ řekl Lang. „George a já jsme nyní dobře známí, tak jiní jednotlivci se pokoušejí zvýšit svůj vliv předstíráním, že já s nimi pracuji - že jejich pacienti jsou v dobrých rukou, jak by se řeklo. Ale to nás netrápí. Je dostatečně známé, že mé jediné médium je George a jen na tom záleží.“

Zeptal jsem se též George Chapmana, jaké to bylo, když poprvé duchovní lékař nad ním převzal plnou kontrolu.

„No tak, oznámil mi, že je mužem, který se jmenuje William Lang,“ řekl mi George Chapman. „Řekl, že byl chirurgem pracujícím v Londýně v minulém století až do několika let před druhou světovou válkou.“ - - - Zeptal jsem se: „Jak jste na to reagoval?“

„Nevysvětlujte si chybně moje mínění,“ řekl, „to neznamenal, že bych tomu nevěřil, ale chtěl jsem si to vyzkoušet. Takže příště, než jsem vešel do transu, zavolaal jsem si jednoho z mých kamarádů z požární brigády, aby mi zjistil všechny detaily. Neuvědomuji si nic z toho, co se děje, když jsem v transu, tak jsem chtěl znát detaily a ověřit si je.“

Ověřil jsem si a zjistil, že George Chapman byl dobře známý toho času v okolí Aylesbury. Bylo známo, že občas cestoval na své náklady za pacienty, kteří nemohli přijít za ním, nebo kteří neměli na cestovné. Takže, dokud byl ve službě jako požárník, již získal reputaci jako uzdravující médium.

Kapitola 8.

Nelze o tom pochybovat

Od toho dne v roce 1951 Mr. William Lang, F.R.C.S., kdy se vrátil jako duchovní lékař, se snažil prokázat, že on byl ten William Lang, který se narodil 28. prosince 1852 v Exeteru a zemřel 13. července 1937. Aby uspokojil své médium o pravdivosti své totožnosti oživil mnohé epizody ze svého života na zemi - věci, které mohly být známé v okruhu jeho intimních přátel - a požadoval ověření svých informací.

Když George Chapman studoval toto odhalení, jeho kolegové je zaznamenali v době, kdy byl (Chapman) v hlubokém transu, byl rád, že jeho duchovní lékař mu dal něco, čeho by se mohl chytit. Jako obyčejný laik neslyšel o chirurgovi jmenujícím se William Lang. To nebylo překvapující, protože během jeho života Mr. Lang nebyl, jak by se nechalo nazvat „slavným“ nebo „moderním“ a jeho jméno se proto neobjevovalo v populárních novinách. Přesto, že vynikal jako výjimečný chirurg mnoha způsoby, byl dalek jakékoliv okázalosti a jeho dovednost byla více známa v lékařských kruzích. Chapman byl spokojen, že Mr. Lang byl vysoce kvalifikován, poněvadž o tom měl již dostatek důkazů. Větší počet pacientů, kteří přišli do Chapmanova domu za účelem léčení Mr. Langem, byli již dříve prohlášeni jejich vlastními lékaři a specialisty za nevyléčitelné. Lang, pracující skrze Chapmana, vyléčil tyto nevyléčitelné. Avšak Chapman chtěl znát co nejvíce o minulém životě muže, který ovládal jeho tělo, zatímco byl sám v transu. Aby si ověřil, co mu bylo řečeno Dr. Langem, Chapman požádal své přátele poohlédnout se po detailech o Mr. Langovi, F.R.C.S. v lidové knihovně. To provedli, jak dovedli, ale bez výsledku.

Nevěděli o skutečnosti, že detaily o Mr. Langovi nemohou být nalezeny touto cestou a tedy vyvodili závěry, že důkazy neexistují. Byla tedy informace od Dr. Langa falešná? Jeden z Chapmanových společníků řekl: „Vypadá to, že tvůj duchovní lékař nám dal falešné údaje o sobě, poněvadž nemůžeme nalézt jedinou knihu nebo brožuru, která by obsahovala jakoukoliv zprávu o chirurgovi jménem Lang z doby, kdy byl na živu.“

Mr. Lang byl zklamán takovými pokusy, které byly učiněny pro ověření autentičnosti jeho tvrzení. Řekl Chapmanovi: „Samozřejmě nemůžete nic najít o mně v knihách vydávaných pro běžné čtenáře. Podívejte se do literatury publikované pro členy lékařské profese a najdete doklady o všem, co jsem vám řekl!“

Pak byla požádána British Medical Association, zda vědí něco o Mr. W. Langovi, F.R.C.S., narozeném 28. 12. 1852 a zemřelém 13. 7. 1937. Zanedlouho došla odpověď od BMA, která potvrdila všechny podrobnosti o životní dráze Dr. Langa. Chapman a jeho přátelé pak uvěřili, že duchovní lékař je totožný s Mr. Langem, F.R.C.S., který započal svoji lékařskou kariéru v London Hospital a který se později vyznamenal jako oční chirurg v Middlesex a v Moorfields.

O něco později dokonce ještě více překvapujících důkazů bylo shledáno v tom, že duchovní lékař, ovládající George Chapmana během jeho transu, byl skutečně tím skvělým W. Langem, F.R.C.S. Tyto důkazy byly dodány větším počtem lidí, kteří se setkali s Mr. Langem buď v Middlesex nebo v Moorfields Hospitals nebo při jeho soukromé praxi. Byli to lidé, kteří si velmi živě vzpomínali na pohledného vlídného očního chirurga. - Když šli do ordinace George Chapmana vyhledat pomoc Mr. Langa, dřívější ex-pacienti a přátelé očekávali, že budou prohlédnuti Mr. Langem.

Ihned jak se s ním setkali a mluvili s ním, byli velmi udiveni jeho starými zvyklostmi v řeči a jednání. Byl zde někdo, koho neviděli léta, někdo, kdo zemřel před druhou světovou válkou! A přesto byl schopen připomenout podrobnosti z dávné schůzky známé jen jim. Byli si jisti více než kdykoliv, že nemůže být pochybnosti o existující totožnosti. Jedna z osobností, která identifikovala duchovního lékaře jako Mr. Langa, F.R.C.S., v roce 1961 byl Dr. Kildare Lawrence Singer, Mr. R.S.S, (Eng.), L.R.C.P. London, 1917, Middlesex; Capt. I. M.S., který se dobře pamatoval na Langa. Poprvé jej potkal již jako student v Middlesex Hospital, kde od něho získal vzdělání v očním lékařství. Později, když získal kvalifikaci jako lékař, přátelství s jeho významným seniorem vzrostlo a jejich vzájemné vztahy pokračovaly až do Langovy smrti.

Dr. Singer poznal svého starého přítele nečekaně. Singer trpěl na vřed a když zjistil, že duchovní lékař jménem Lang vyléčil některé pacienty se stejnou nemocí, rozhodl se konzultovat se s ním. Dr. Singera nikdy nenapadlo, že zde může být nějaká spojitost mezi tímto Mr. Langem a Dr. Langem, jeho starým rádcem a přítelem, ale jak vstoupil do ordinace George Chapmana a duchovní lékař ho pozdravil svým familiérním: „Nazdar, můj drahý hochu, jsem šťasten, že tě zase vidím!“ Singer ihned věděl, že stojí tváří v tvář Williama Langa, F.R.C.S.

Duchovní doktor je všeobecně znám jako Dr. Lang přesto, že jako chirurg jeho správné označení je „Mr.“

Mr. Lang mluvil se svým „mladým“ přítelem dosti dlouhou dobu a občas o dávno zapomenutých epizodách v jejich minulosti. „Jsem si nyní

jist, že je to ten Mr. Lang, se kterým jsem se setkal v Middlesex Hospital poprvé v roce 1914," řekl Dr. Singer ihned po konfrontaci; jeho další návštěva jen posílila jeho přesvědčení.

Mrs. Katherine Pickeringová z Aylesbury potvrdila v roce 1952, že „Dr.“ Lang je Mr. William Lang F.R.C.S. s takovou jistotou, jako Dr. Singer učinil o 9 let později. Poprvé se potkala s Mr. Langem skoro před 61 lety, když byla v jeho léčení 15 let a tvrdila, že jej znala poměrně dobře. „Byly mně 4 roky a devět měsíců, když jsem dostala těžký případ neštovic a černých neštovic, který ohrozil mé vidění. Byly obavy, že to zhorší moji krátkozrakost," řekla mi Mrs. Pickering, když jsem ji navštívil v jejím domě v Aylesbury 26. srpna 1964. „Byla jsem přijata do očního oddělení v Middlesex Hospital a stala se pacientkou Mr. Langa," vyprávěla, „byla jsem poněkud stydlivé dítě a obvykle jsem se bála cizích lidí, zvláště doktorů, ale jakmile Mr. Lang mne posadil na židli a začal ke mně mluvit, ještě než se mi podíval do očí, moje stydlivost a obavy zmizely a cítila jsem se, jako bych mluvila se strýcem nebo příbuzným. On nebyl vysoký jako někteří tamní lékaři a mluvil tak laskavě, že jsem k němu přilnula hned

ze začátku.“ - - - „Je to zvláštní, že si vzpomínáte na všechny tyto podrobnosti," přerušil jsem ji, „je to již přes 60 let!"

„Ne tak docela!" vysvětlovala. „Byla jsem pacientkou Mr. Langa téměř 15 let, tedy téměř až do svých 20 let. To byste byl překvapen, jak jasně si jeden vzpomíná na věci, které na něj učinily silný dojem. Mr. Lang na mne tento silný dojem učinil. Byla jsem malá a stydlivá, jak jsem vám již řekla. A to je bezesporu důvod, proč dětské vzpomínky na muže, který byl tak laskavý a jemný, jsou silně vryty v mé mysli.“ - - „Co vás tak ujistilo v tom, že duchovní lékař je tentýž Mr. Lang, pod jehož péčí jste se léčila v Middlesex Hospital?" - „Víte, hned jak jsem vkročila do ordinace Mr. Chapmana v roce 1952, Dr. Lang mne pozdravil slovy: „Je milé znovu vás vidět po tolika letech, Topsy! Já si vás pamatuji, když jste byla ještě takhle malá," a ukázal to svojí rukou. Mimo toho, on mne vždycky nazýval „Topsy" jako dítě, a ten způsob, jak to nyní řekl a položil ruku kolem mých ramen - tedy, kdo by mohl znát takové věci o mně více než před 60 lety? Nikdy před tím jsem se nesečkala s panem Chapmanem. Jsem jistá, že to byl Mr. Lang. Prohlédl mé oči a způsob, jak řekl: Oh, drahá, stále nejsou moc dobré, mně připomněl, že často užíval tohoto rčení, když jsem k němu přišla na prohlídku jako dospívající dívka. Opravdu jsem cítila, jako bych znovu byla v Middlesex Hospital. Najít Mr. Langa po tolika letech je úžasné.

Mrs. Pickeringová mi řekla, že Mr. Lang provedl duchovní operaci na jejích očích a výsledkem toho jest, že její vidění se zlepšilo natolik, že nyní může číst bez brýlí - něco, co by dříve, před návštěvou ordinace George Chapmana, nebylo možné. Dodala, že vůbec nemluvila s Chapmanem nebo Mr. Langem o svých vnitřních bolestech, kvůli kterým vlastně přišla, aby vyhledala pomoc; Mr. Lang však přesto určil

přesnou diagnózu a čas bez jakéhokoliv dotazu o této záležitosti. Provedl pak dodatečně duchovní operace, dal jí duchovní injekce a odstranil veškeré její potíže a bolesti. - „Narodila jsem se v rodině starých Quakerů - moje rodina žila v Buckinghamshire po 300 let - otec mne vždy vedl k tomu mluvit pravdu,“ a pokračovala „říkám vám to proto, abych objasnila, že bych nikdy neřekla nic, co se nezakládá na skutečných faktech. Když řeknu, že věřím, že duchovní lékař a Mr. William Lang je jedna a tatáž osoba, jsem si tím absolutně jistá.“ - -

Paní Pickeringová si opravdu všechno napřed ověří, než něco řekne. Již od dětství si vedla diář, důsledný a přesný výčet lidí, s nimiž se seznámila, a o věcech, které na ni udělaly značný dojem. Dříve než zodpověděla nějakou otázku, podívala se napřed do svých záznamů. Ona by nemohla, jak řekla, spoléhat se na vzpomínky, které by nebyly doložené. V době léčení paní Pickeringové, George Chapman neměl zdání o tom, jak asi vyhlížel William Lang. Nemohl nalézt nějakou fotografii a všechno, co měl, byl popis popsaný paní Pickeringovou. Pak jednoho dne byl upozorněn na Mr. Mc Donalda, který se nechal nazývat duchovním umělcem. Byl to člověk, který zaujal George Chapmana.

Mr. Mc Donald, jak se ukázalo, tvrdil, že je schopen namalovat portréty lidí, kteří zemřeli, k čemuž mu postačí podpis osoby, která požaduje tento portrét. Byl zvědav na to, co obdrží, a tak George napsal jednoduchý dopis, na kterém řekl: „Přál bych si portrét mého duchovního lékaře.“ Mimo adresy a jeho podpisu, nebylo nic na čistém listě poznámkového papíru. - V patřičném čase byl doručen Chapmanovi tenký obdélníkový balíček. Když jej otevřel, uviděl barevný obraz staršího muže, který nosil křídlový límeček a kravatu. Lístek přiložený k obrazu vysvětloval, že duchovní lékař se jmenuje William Lang a byl lékařem z povolání. - - Chapman se nikdy neseťkal s Mr. Mc Donaldem. Nikdy mu nic nenapsal, než že poslal žádost o jeho portrét. Přesto, byla zde poznámka od Mc Donalda, která identifikovala duchovního lékaře jako Williama Langa. George Chapman byl ohromen. Nicméně tato výměna zůstala nekompletní. Chapman byl zvědav, jak tuto podobu mohl Psychic Artist provést. - Za několik dní po obdržení portrétu setkal se s paní Pickeringovou. Jakmile mohl taktně přerušit rozhovor, řekl: „Ah, mimochodem, někdo mi poslal nedávno obrázek. Je na něm starší muž. Je to hezký obrázek. Originál. Mohla byste se na něj se mnou podívat?“ - - Paní Pickeringová byla udivena tak neobvyklým přáním, ale vrátila se s Georgem do jeho domu podívat se na tento obraz. Jakmile jej uviděla, dala si ruku na ústa a s gestem překvapení, zvolala: „Oh, vždyť toto je přece Mr. Lang? To jste nevěděl?“ - „Mr. Lang, říkáte?“ Chapman odpověděl otázkou. - „No ano, samozřejmě, že je!“ - - „Podívejte se, paní Pickeringová, jste si jista, že je to opravdu Mr. Lang.“ Naléhal Chapman. „Můj milý pane Chapmane, jak bych se mohla zmýlit? Zнала jsem toho muže, chodila jsem k němu 15 let během mého dětství a dospívání až do 20ti let! Což tomu nerozumíte? Jeden nemůže

zapomenout na tvář, kterou znal celý ten čas, víte? Obrátila se znova od Chapmana k obrazu. „Vždyť já si pamatuji i tu kravatu! Tu nosíval! Zvláštní! Úplná náhoda!“ - Stála a dívala se po několik minut. Když odcházela, podívala se potutelně na George Chapmana.

Za několik měsíců, po naléhání na své přátele, aby pátrali po všech možných pramenech, podařilo se Chapmanovi sehnat lékařskou publikaci, ve které byla fotografie Williama Langa na vrcholku jeho lékařského věhlasu. Přinesl si tu knihu s sebou, našel onu stránku s obrázkem Langa a pak jej porovnával s portrétem.

Podobnost mezi malbou a fotografií byla obdivuhodná. -

Úspěch dosažený Chapmanem jako médiem duchovního lékaře rychle vešel ve známost a údiv nejen v Aylesbury a v okolí Hertfordshire, ale po celé zemi. - - Jeho výkony byly překvapující. Mnoho osob trpících nevyléčitelnými nemocemi jej navštívilo a opouštělo jeho dům s navráceným zdravím. Všude šířili tuto novinu o zázračném uzdravení zemřelým lékařem ze záhrobí jménem William Lang. Počet nemocných, kteří vyhledávali George Chapmana za účelem léčení Mr. Langem se rychle zvětšoval.

Kapitola 9.

Hlas autority

Percy Wilson, M.A. (Oxon) - Technický nakladatel časopisu The Gramophone, dřívější vice-president The College for Psychic Science, jedna ze světových vedoucích autorit psychického výzkumu a úkazů, předseda Psychic Press Ltd. - je jeden z mála, kdo se nejen setkali s George Chapmanem v jeho počátcích mediumity, ale kdo se s ním stále často stýkal i s jeho duchovním lékařem. Ale na rozdíl od jiných, Mr. Wilson neusiloval zprvu setkat se s nimi ze zdravotních důvodů. Jako kritický a objektivní badatel se snažil zjistit zda tvrzení George Chapmana, že je veden duchovním lékařem, je pravdivé nebo zda je tento mladý muž obětí sebeklamu.

„Poprvé jsem potkal George Chapmana asi před 12 lety v Londýně a nějak jsme se točili kolem sebe,“ řekl Mr. Wilson, „když jsem s ním dělal interview 11. 12. 1964.“ Byl jedním z těch lidí, s nimiž jsem se chtěl seznámit, protože jsem měl zájem zjistit, zda tento mladý muž je nebo není skutečně veden duchovním lékařem, a je-li tomu tak, zda je dostatečně přizpůsoben umožnit duchovnímu lékaři pracovat úspěšně skrze něho. Samozřejmě, že jsem nepodezíral tohoto mladého muže z nějakého úmyslu vědomě podvádět, ale existuje mnoho lidí, kteří se velmi snaží stát se v transu médiem a často se stanou oběťmi nedobrovolného sebeklamu. Domýšlí se, že jejich představa je skutečnost. Přestože nemusí vědomě podvádět, může se stát, že se stanou nebezpečnými - stejně jako podvodníci - a mohou uvést v omyl a

často znepokojit ty, kdo za nimi přicházejí v dobré víře. Tímto způsobem mohou poškodit duchovní léčení a spiritismus jako celek. Jeden proto nemůže být nikdy dost opatrný, když vyšetřuje transovou mediumitu. - Nyní, v případě George Chapmana, musím být obzvláště ostražitý, poněvadž on o sobě tvrdí, že je transové médium, které je ovládáno duchovním lékařem, ba dokonce tvrdí, že ho vede určitý William Lang, F.R.C.S., který zemřel v roce 1937 a který během života byl chirurgem a očním specialistou v několika dobře známých nemocnicích v Londýně. Tedy, jestliže výsledek mého šetření mne přesvědčí, že tomu tak skutečně je, byl by to skvělý a důležitý příspěvek k duchovnímu léčení a spiritismu jako takovému, a pak bych učinil všechno možné, abych pomohl tomu mladému muži a jeho duchovnímu lékaři v každém ohledu. Když však můj průzkum mne přesvědčí, že to pravda není, pak oznámím, že to podle mne není v pravém smyslu (hodnověrný) případ duchovního léčení. Takový krok by byl mou povinností, poněvadž zvláště v duchovním léčení je nutná veškerá opatrnost, aby jen ti lidé byli akceptováni jako duchovní lékaři, jejichž způsobilost byla prokázána bez jakýchkoliv pochybností.“ -

„Když jste byl aktivním specialistou více než půl století a též zapojen do rozsáhlého psychického výzkumu, jste přesvědčen, že nemůžete být nějakým způsobem obelstěn chytrým a mazaným podvodníkem?“ dotázal jsem se. - -

„No, já věřím, že jsem kvalifikován provést tato šetření zcela kompletně. Během posledních 50ti let nebo tak nějak, jsem studoval fáze mediálních transů skrze mnoho vynikajících exponentů,“ odpověděl Mr. Wilson. „Mohu se domnívat, že je pravdou, když řeknu, že mám více přímé zkušenosti o transové mediumitě a více vědomostí o jejich různých aspektech, než kterákoliv osoba dnes žijící. Může se to zdát poněkud neobvyklé, poněvadž existuje mnoho transových médií, která mají více přímých zkušeností ze svých transů. Avšak osoba, která vejde do transu, nemusí nutně znát záludnosti transové mediumity a jejích různých variant, nebo jejích zvláštností, případně technik. Když já zkoumám formu transu - mohu říci docela rychle, zda je to nefalšované, nebo je to jen sebeklam, nebo dokonce záměrný podvod. Dosti mnoho takových transů je sebeklam.“

„Prošetřoval jste tvrzení George Chapmana, když jste se s ním setkal poprvé?“

„Ne, setkal jsem se s ním v Londýně, jak už jsem řekl, a tenkrát byl ve stavu bdělého vědomí. Abych mohl prošetřovat jeho tvrzení, potřebuji jej vidět při transu. Jediné, co jsem mohl učinit při prvním setkání, bylo domluvení si schůzky, kdy bude pod duchovním vedením.“ Mr. Wilson pokračoval: „Ovšem hovořil jsem s ním o jeho mediálnosti a práci a nepochyboval jsem, že byl tento upřímný mladý muž nadšen přáním sloužit trpícím lidstvu. Naneštěstí to nestačilo k záruce, že by byl pravým médiem - jeho přání pomáhat trpícím lidem by mohlo být zrovna

tak dobře kořenem nevědomým a docela nevinným sebeklamem. Samozřejmě to nijak neovlivnilo mé mínění, poněvadž pokud se mám zapojit do vážného vyšetření, nemohu si dovolit nechat se ovlivnit dříve, dokud nepodrobím všechna fakta pečlivému zkoumání.“ - - - Mr. Wilson uskutečnil svoji schůzku s George Chapmanem a když vstoupil do ordinace Mr. Langa, našel již médium v transu.

„Když jsem poprvé přišel do Aylesbury a viděl Dr. Langa, měl jsem ten nejlepší dojem,“ řekl Mr. Wilson. „Okamžitě jsem mohl říci - a kdokoliv má zkušenosti s transovou mediumitou to může učinit - že nejen to byl pravý trans, ale jeden velmi vysokého stupně. Byl jsem si tím úplně jist, že to bylo setkání s naprosto jinou osobností - úplně rozdílnou od George Chapmana - moudrý starý muž, za nímž stály navíc jeho lékařské schopnosti jako milník, jak se říká. Mohl jsem ho přímo považovat za specialistu z Harley Street, jak z hlediska jeho všeobecného postoje, tak i z plynulého, přímo se věci týkajícího rozhovoru o lékařských věcech. Po skončení podrobného šetření, kterým jsem získal potřebné důkazy, došel jsem k závěru, že toto je případ velmi vysokého stupně mediálního transu. Pak jsem se znovu setkal s Georgem Chapmanem, hned jak přišel do bdělého stavu. Přesto, že jsem již shromáždil průkazný materiál, že se zde jedná o výjimečné médium, které je vedeno identifikovatelným chirurgem, provedl jsem s ním křížovou výpravu velmi důkladně ještě jednou při jeho plném vědomí. Bylo zde mnoho věcí, které jsem chtěl od něho znát. - - V prvních dnech jeho mediální asociace s Dr. Langem bylo jasné, že George Chapman a vlastní mediální znalost byla menší než moje a ještě mimo to byl velmi jednoduchý, čistý a upřímný charakter. Avšak Dr. Lang byl bez diskuse expert. Rozdíl byl značný. - - - V těch dnech ovšem George Chapman nebyl intelektuálním typem muže - v některých ohledech byl úplně prostý a skutečně byl snad až příliš plachý, ale až se jeho úloha mediálního uzdravování vyvinula a byl pod stále větším a větším vlivem Dr. Langa, stal se více kulturním a více intelektuálním. Mnohému se naučil skrze Dr. Langa, ale nyní po třinácti letech je stále ještě úplně osobitě jiný než Dr. Lang, stejně jak když jsem se setkal s ním poprvé při plném vědomí.“ A Mr. Wilson ještě dodal: „Když jsem opustil Aylesbury toho zvláštního večera roku 1952, shrnul jsem své poznatky v tento závěr: Je to jedna z nejzajímavějších forem transové mediality, se kterou jsem se kdy setkal. A čím vícekrát jsem se setkal s Georgem Chapmanem a Dr. Langem v pozdějších letech, tím více jsem se utvrzoval o správnosti mého původního závěru, k němuž jsem dospěl před 13ti lety.“ - - -

Mr. Wilson navštívil Mr. Langa rovněž jako pacient, - když k němu přišel k vyšetření před 10 lety a bylo mu duchovním lékařem pomoheno, když selhalo veškeré snažení běžné medicínské léčby. Úplné vyléčení jeho nemoci bylo tak rychlé a překvapující, že kdykoliv pociťoval potřebu lékařské rady, vždy šel ke konzultaci za Mr. Langem jako za svým

vlastním lékařem nebo specialistou. A byl tak ovlivněn schopnostmi a výsledky Mr. Langa, že k němu přivedl spoustu svých příbuzných a přátel pro duchovní operace nebo léčení.

„Jedna z těch, kterou jsem přivedl k Dr. Langovi, byla má neteř, která byla lékařským problémem již od svého narození,“ řekl Mr. Wilson. „Když jí bylo 16 měsíců, začala mít žaludeční potíže, že nemohla udržet žádnou potravu. Nemocniční lékaři ji operovali 3 krát, aby zjistili, čím ty potíže vznikají. Nedošli však k žádnému definitivnímu závěru, ale naštěstí operace, jak se zdálo, měly žádoucí efekt a po několik roků byla bez potíží. Ale před 5 lety se jí to vrátilo znovu. Její rodiče ji přivedli znovu

do nemocnice. Specialista, který u ní prováděl tyto operace dříve, tam ještě byl, a když ji prohlédl, znovu řekl, že to jsou stejné potíže a že bude třeba ji znovu operovat, aby se zjistila příčina. A v tomto stavu jsem ji přivedl k Dr. Langovi. Ihned, jak ji prohlédl, řekl: „Oh, to je velmi zvláštní zánět žaludku, velmi zvláštní. Je to zánět vnitřních stěn, ale budu ji sám operovat a dáme to do pořádku.“ - Provedl operaci na jejím duchovním těle a od té doby se to již nikdy neopakovalo. Tak to bylo před pěti lety. Specialista v nemocnici, který ji měl na pozorování po léta, byl, a stále ještě je v rozpacích nad jejím zázračným uzdravením, které nastalo dříve, než ji mohl sám operovat. Tady je. Je to velice inteligentní dítě, které se dobře učí ve škole. Ptal jsem se jí asi před měsícem, zda má ještě nějaké potíže a ona řekla: ‘Ne, nic ani ty nejmenší.’ - Přivedl jsem několik lidí k Dr. Langovi, a těm všem Dr. Lang pomohl léčením a duchovní operací.“ - - -

Mr. Wilson vzpomněl na následující případ jedné ženy, kterou vzal k Mr. Langovi, které však již nebylo možno pomoci ani duchovním léčením. Když ji prohlédl, Dr. Lang mi řekl otevřeně, že si nemyslí, že by mohl zachránit její pozemský život, protože jsme přišli příliš pozdě.

Toto je jedna z jeho vzácných vlastností, jestliže ví, že nemůže pomoci, pak nikdy nikoho neklame utěšováním a falešnými nadějemi, ovšem řekne to diplomaticky, aby nevzrušil nebo nevyděsil pacienta. Tato ohleduplnost je velmi důležitá. Když však řekne pacientovi, že mu může pomoci, pak to není jen tak lehkovážné vyjádření.

„Tedy podle údajů rodinného lékaře, ta paní mohla očekávat, že bude žít 2 až 3 týdny. Když jsem s ní mluvil potom, co ji prohlédl Dr. Lang, řekla mi: ‘Posnídám s Dr. Langem příští pondělí nebo úterý.’“ - - -

„Zeptal jsem se: ‘Proč si to myslíte?’ - A ona se na mne podívala tím svým známým roztomilým pohledem a řekla: ‘Dr. Lang je velice roztomilý.’ - A v pondělí večer zemřela velice tiše a mírumilovně.“ - - -

Během jeho mnoha návštěv v Aylesbury v minulých 12 letech měl Mr. Wilson mnoho příležitostí pozorovat chování a léčebnou techniku Mr. Langa a uzavřel své šetření následovně:

„Vždycky na mne udělá dojem ta skutečnost, jak Dr. Lang vysvětlí věci pacientovi - speciálně novému pacientovi - a jak téměř okamžitě si získá důvěru každého. A taktéž na mne vždy udělá dojem jeho vysvětlení o tom, jak vyjme z každého duchovní tělo, aby na něm mohl provést operaci nebo dát mu jiný druh léčení a zvláště, jak málo slovy dovede každému vysvětlit, jaký je rozdíl mezi fyzickým a duchovním tělem. - A ještě jiná věc

o Dr. Langovi, která na mne učinila dojem, je jeho jistota dotyku a jistota ve všem. Pamatujete si, že mám dobrý důvod vědět, že když se dělá diagnóza a vysvětluje to pacientovi, že je při tom vždy velmi diplomatický. Je to jeho velká důvtipnost, že nikdy nerozmázne věci vznětlivě, což by mohlo způsobit pacientovi šok nebo i špatný dojem jakéhokoliv druhu. A on slibuje, že je schopen léčit neduh jen, je-li si tím úplně jistý. Ale i pak řekne: 'Myslím, že vám můžeme pomoci,' a to je obecně řečeno vše, než zahájí léčbu.“ - A ještě dodal: „Mimo jeho léčení myslí, že ještě větší dojem dělá jeho tajuplná síla diagnostická - jeho rentgenové oči, jak bych řekl. Jeho popis symptomů pacienta a dokonce lékařská historie je vždycky přesná. Stejná předpověď výsledku jeho operací a léčení duchovního těla s vlivem na fyzické tělo. - Nikdo není na pochybách, když poslouchá Dr. Langa, že zde hovoří starý, učený a zkušený lékař. A není to pouze můj názor, ale též mnoha členů lékařského povolání, z nichž někteří byli jeho skutečnými přáteli a žáky, když byl ještě v Middlesex Hospital ve svém pozemském životě.“ - - -

Svědectví Mr. Wilsona o pravdivosti George Chapmanovy mediumity je velmi autoritativní. Ti, kteří se zabývají psychickými výzkumy, jsou si vědomi naléhavosti důkazů o věrohodnosti tvrzení těch, kdo si myslí, že jsou obdarováni duchovními vlastnostmi. V okruhu duchovní vědy a výzkumu jméno Percy Wilson je všeobecně uznávaným pojmem.

Kapitola 10.

Úděl policisty

Reginald Abbis v Aylesbury - policejní inspektor ve výslužbě, který strávil 30 let u policie - byl jedním z těch lidí, kteří šli do ordinace k George Chapmanovi v začátcích jeho asociace s Mr. Langem.

Chtěl jsem se dovědět, jak se asi stalo, že vrchní policejní důstojník se skeptickými názory vyhledal pomoc u duchovního lékaře místo návštěvy u svého praktického lékaře. -

„Dobře, řeknu vám to,“ řekl mi Mr. Abbis, když jsem jej navštívil v jeho domě v Aylesbury 16. září 1964. „Můj přítel, který se mnou sloužil u policie od roku 1929 a který věděl, že moje žena má chatrné zdraví, mi

vyprávěl, jak podivuhodně pomohl Dr. Lang jeho příteli, který byl beznadějně nemocen. Domníval jsem se, že duchovní lékař by mohl více pomoci mé ženě, než běžná lékařská léčba, která, řečeno upřímně, nevykazovala žádný dobrý výsledek. Ve skutečnosti jsem později zjistil, že tento můj přítel o tom přemýšlel již delší dobu před tím, než mne navštívil. Obával se, že vybuchnu při zmínce o nepozemských věcech. Při tom však nechtěl připravit moji ženu o něco, co by ji mohlo vyléčit. Tak napřed mi řekl všechno o věcech, kterak to Dr. Lang dělá. - Ale nikdy dříve jsem nepřišel do styku s nikým nebo s něčím spojeným se spiritismem nebo duchovním léčením, ale zajímalo mne poučit se od starého přítele, že Dr. Lang pracuje skrze své médium, George Chapmana a jako duchovní lékař skutečně pracuje, aby pomohl pacientům. Byl jsem uchvácen tím, co mi můj přítel řekl a rozhodl jsem se navštívit Dr. Langa a zjistit osobně, jaké to je, setkat se s duchem „mrtvého“ muže.“ A pokračoval: „Můj přítel zařídil pro moji ženu prohlídku Dr. Langem v ordinaci George Chapmana a já jsem ji měl doprovodit. Z poučení, kterého se mi předtím dostalo, měl jsem určitou představu, o co asi jde, ale ve skutečnosti jsem nevěděl, co mohu očekávat. - Když jsme vešli do ordinace Dr. Langa, zdvořilý starý pán, neboť tak se mi projevil, se zavřenýma očima nás uvítal a podal ruku na pozdrav. Chvilí s námi hovořil o různých věcech. Když se dověděl, že jsem policejní inspektor ve výslužbě, řekl, že jsem jeho první pacient tohoto druhu a hovořil se mnou o tom, jak mnohem snadnější byla práce policejní v jeho době. Byla to pro mne nezvyklá, ale velmi zajímavá zkušenost. Bylo to poprvé v mém životě, kdy jsem viděl někoho v transu. Ve skutečnosti, když jsem mluvil s duchem mrtvého muže skrze médium tak volně jako s jinou osobou, byl jsem překvapen a litoval jsem, že jsem se nesnažil zjistit něco o těchto lidech a věcech již dříve.“ - - -

Mr. Lang požádal Mrs. Abbisovou, aby si lehla na pohovku a jak se lehce dotkl jejího úplně oblečeného těla svými rukama, podrobně určil její potíže. Pak vysvětlil oběma, že každý člověk má fyzické a duchovní tělo, on že léčí duchovní tělo se záměrem docílení stejného účinku na fyzickém těle. - Pak Mr. Lang provedl operaci na duchovním těle paní Abbisové, zatím co její manžel po celou tu dobu přihlížel, co se dělo.

„Byl jsem překvapen, když chtěl také prohlédnout mne, poněvadž kvůli mně nebyla schůzka sjednána - já jsem přece doprovázel jen svoji ženu.“ Mr. Abbis pokračoval. „Ve skutečnosti jsem nějakou dobu pociťoval nějaké obtíže a z toho vyplýval můj vnitřní neklid. Bral jsem to však na lehkou váhu a samozřejmě jsem o tom nikomu neřekl. Byl jsem tedy překvapen, jak to Mr. Lang mohl vědět. - Provedl jsem, samozřejmě, co mi bylo řečeno, a lehl si na k tomu určenou pohovku a Dr. Lang - jehož oči byly stále zavřeny - se dotkl lehce rukama mého oblečeného těla a řekl přesně, co mi je. Trpěl jsem na něco, co má spojitost s mým vyústěním mého žaludku do dvanácterníku, což potřebuje upravit poněvadž způsobuje zácpu a další potíže s tím

spojené. Pak mi vysvětlil, že provede duchovní operaci, která by měla tyto nesnáze odstranit. - Musím říci, že jsem pociťoval příjemné vzrušení, když prováděl svou práci. - Ale měl úplnou pravdu ve všem, co řekl. - Následujícího dne po provedení mé operace, jsem pociťoval nepatrné zlepšení. Nemyslete si, že se to stalo ve smyslu přání je otcem myšlenky! Za 14 dní jsem však nabyl jistotu, že Dr. Lang mne doopravdy vyléčil.“ - - -

„Říkáte tedy, že jste celé té věci uvěřil již od samého počátku?“ zeptal jsem se. - - „Ne tak docela. Víte, když jsem vstoupil do pokoje Dr. Langa, nevěda přesně, co mám očekávat, musím se přiznat, že jsem byl na pozoru, abych věděl, že všechno je fair,“ odpověděl inspektor. „Víte, je to docela přirozené, že během mé 30ti leté služby u policie jsem si navykl dívat se na věci kriticky ve snaze diferencovat mezi pravdou a podvodem. Velmi pozorně jsem se díval na každý pohyb Dr. Langa. Jakékoliv možné podezření, které bych mohl v mysli mít, rychle vymizelo, a mimochodem, skoro jsem se styděl za to, že jsem byl tak podezřívavý. Celá atmosféra v tom pokoji vyjadřovala upřímnost a přání pomoci komukoliv, kdo pomoc potřeboval. - - - Ano, byl jsem přesvědčen, že jsem byl před pravým duchovním lékařem, který mluvil a jednal skrze médium. A co více, byl jsem - a jsem - velmi nadšen Dr. Langem. Cítil jsem, že mluvím se zkušeným lékařem, jehož chování dělá čest jeho profesi a nerozpakuji se říci, že jsem v něj uvěřil absolutně. Moje rychlé uzdravení potvrdilo mé přesvědčení.“ -

Jednou „ex-inspektor“ doprovázel svoji ženu do ordinace George Chapmana k dalšímu léčení Dr. Langem. A střetl se s Georgem Chapmanem, když tento byl mimo trans. O tom vypráví:

„Jak velký zde byl kontrast mezi Mr. Chapmanem a Dr. Langem! Fyzicky byl Mr. Chapman mnohem mladší muž a jeho řeč byla též úplně jiná! Dr. Lang vždycky mluvil jazykem lékaře, kdežto Mr. Chapman mluvil normálně s výrazným severským přízvukem! I jejich chování bylo tak rozdílné, že jsem vůbec nepochyboval o tom, že jsem se zde setkal s dvěma různými individualitami. Náhodou byl tehdy Mr. Chapman stále ještě důstojníkem u požární ochrany v Aylesbury. - A vyprávěl dále, že pravidelně doprovázel svoji ženu, když šla na léčení. Při jedné příležitosti za dlouhou dobu po prvním setkání s Dr. Langem, Dr. Lang jej neočekávaně vyzval, aby si lehl na pohovku. Byl velmi překvapen tímto přáním, jak mi řekl.

„Se mnou je všechno v dokonalém pořádku, vyléčil jste mne dokonale z mých potíží.“ - Dr. Lang odpověděl: „Rád bych se podíval na vaše oči, mladý muži.“ - - - A vypráví dál: „Učinil jsem, co Dr. Lang žádal a on provedl duchovní operaci na mých očích. Řekl mi, že odstranil únavu mých očí a abych byl přesný, brzy jsem zjistil znatelné zlepšení svého zraku. Při řízení vozidla jsem nosil brýle, avšak po operaci Dr. Langem už brýle nepotřebuji. Ale to nejsem žádný výjimečný případ, já sám znám mnohé jiné, kteří byli vyléčení Dr. Langem přímo překvapivě!

Ale zase by nebylo správné předpokládat, že pacienti Dr. Langa jsou přesvědčení spiritisté, kteří věří všemu bez otázky. Řekl bych, že právě naopak pacienti v čekárně u Mr. Chapmana pocházejí ze všech společenských vrstev. Většina z nich nejsou vůbec spiritualisté. Vzpomínám si na jednu pacientku, která byla tázána, zda je spiritualistkou a ta promptně odpověděla: „Ne, nejsem, ale co to má společného s uzdravením? Já dostávám skvělou pomoc a nepotřebuji znát a věřit nic než to.“

Kapitola 11.

Nůž je obelstěn

Během George Chapmanovy dřívější asociace s Williamem Langem navštěvoval Chapman podle časových možností pacienty, kteří potřebovali pomoc. Někdy to představovalo cestování na velkou dálku, dokonce na vlastní náklady. Jedna taková cesta se uskutečnila v roce 1954, kdy zajel navštívit paní Winifred Holmesovou, v jejím domě v Chesteru. Paní Holmesová již po delší čas trpěla na kameny v močovém měchýři. Běžnou léčbou se u ní nepodařilo dosáhnout znatelného zlepšení. Operaci nechtěla podstoupit (jako mnozí lidé měla nemalý strach před skalpelem). Rozhodla se tedy zkusit duchovní léčení. Slyšela o některých úspěších Mr. Langa a napsala Georgu Chapmanovi, aby provedl dálkové léčení duchovním lékařem. To se stalo, ale bez znatelného ulehčení, a tak paní Holmesová požádala, zda by nemohla být léčena přímo a zda by Mr. Chapman mohl přijet do Chesteru. On souhlasil a slíbil, že přijede 3. září 1954. Když přišel do domu paní Holmesové, požádala jej, zda by mohl počkat, až se její manžel vrátí domů. - Vysvětlovala toto: „On by také potřeboval léčení, ale nevěří na duchovní léčení, protože ve skutečnosti nemá čas pro spiritualismus a cokoliv podobného, ale právě doufám, že když bude svědkem mého léčení, může být přesvědčen o hodnotě a bude souhlasit i se svým léčením.“ Ovšem dodala, že její manžel podstoupil léčení v nemocnici, ale že to nevypadá na nějaké zlepšení. - -

Zatím co čekali, vyprávěla paní Holmesová o potížích svého manžela: „Před časem měl havárii a od té doby je ve velmi špatném stavu - často i v bezvědomí. Roentgenem bylo zjištěno, že má pohyblivou plotýnku na páteři, což mu často působí značné potíže, bez možnosti dosažení trvalého zlepšení. Je ocelářem a dovedete si představit, jak nesnadné je pro něho nošení ocelového korsetu. Lékaři nyní rozhodli, že pro něho bude lepší vesta z umělé hmoty. Modlím se, aby Dr. Lang byl schopen mu ulehčit utrpení a dát ho do pořádku.“ -

„Jsem jist, že udělá vše, co bude moci,“ odpověděl Chapman.

Když ale John Holmes přišel a byl představen Georgu Chapmanovi, ihned projevil silnou antipatii proti všemu, co je spojeno

s duchovním léčením. Řekl, že s tím nechce mít nic společného, ale paní Holmesová byla resolutní žena, která zdolala jeho odpor. Neochotně dal souhlas s léčením, přestože zůstal velmi skeptický, i když poněkud zvědavý. Řekl však přímo, že se podvoluje jen prosbám své ženy. Oba dva muži pak přešli do jiného pokoje, kde médium vešlo do transu obvyklým způsobem. Brzy nato Mr. Lang mohl nad ním převzít úplné vedení.

„Jsem rád, že se s vámi setkávám, mladý muži,“ pozdravil jej Mr. Lang. Jak se dotkl pacientova oblečeného těla svými rukama, dodal: „Jsem velmi rád, že vaše drahá paní si přála, abychom se setkali, protože myslím, že budu moci vaši pohyblivou plotýnku dát na správné místo. Již nebude nutné, abyste nosil ocelový korset nebo plastickou vestu - budete v naprostém pořádku, mladý muži, a budete moci pracovat tak snadno, jako před nehodou. A až půjdete příště ke kontrole do nemocnice, lékař vám to potvrdí.“ -

Holmes byl překvapen, že duchovní lékař se jej nepotřeboval dotazovat a znal okamžitě povahu jeho nemoci. Již si nebyl tak jist, že nic dobrého nemůže vzejít z této podivné události. Mr. Lang provedl duchovní operaci a když luskl prsty a dal příkaz svému synovi Basilovi a jiným neviditelným asistentům, Holmes pocítil najednou ostrou bolest.

„Bylo to pozoruhodné,“ řekl Holmes dodatečně. „Dr. Lang se ve skutečnosti ani nedotkl mého těla - jeho ruce se vznášely celou dobu nad mým tělem. Když jsem pocítil ono ostré bodnutí během operace, byly jeho ruce stále asi palec nebo dva ode mne.“ -

Zprvu tak zvaná duchovní operace vypadala jako nezdár. Dalek od pocitu, že by se něco zlepšilo, byl Mr. Holmes přesvědčen, že se jeho stav ještě zhoršil. Myslí si o sobě, jaký byl hlupák, že se dal přesvědčit do něčeho, čemu nevěřil od počátku. Ženy, ty se vždycky zapletou nějak chaoticky! Ale v jakém stavu se nalézám! A Holmes se již chystal k výčitkám své ženě, když mu bylo řečeno: „Dobře, dobře, mladý muži, můžete se nyní pokusit kráčet a pohybovat se kolem, chcete-li.“ - - Holmes zadržel svůj hněv, a zvedl se z pohovky. Zvláštní! Šlo to snadněji, než očekával. Spustil nohy dolů po straně a pohnul se do stojící pozice na podlaze.

Zvláštní! Bylo to bez bolesti. Pokusil se udělat krok. Zvláštní! Bez bolesti! Pak přešel napříč podlahou na druhou stranu pokoje a zpět a cítil, jak se začíná smát - smát s naprostou úlevou!

Ale byla zde ještě jedna věc, kterou chtěl zkusit. Vzpomínky na minulou bolest mu bránily. Ale věděl, že když to nezkusí, nebude nikdy vědět, jestli to, co si myslel se doopravdy stalo. Znásobil svoji odvalu, očekáváje každým momentem, že ztuhne v bolesti, začal se ohýbat dolů, až kam mohl dosáhnouti. Udělal to bez vyvolání bodavé bolesti a pak provedl nazpět narovnání. - On to dokázal. Nebyla zde žádná bolest! Byl vyléčen! - John Holmes stál, zíraje na sehnutou postavu pozorující ho. „Tak, mladý muži, cítíte se nyní lépe?“

Holmes nemohl mluvit. Jen pokynul hlavou. - A nyní bych se rád podíval na vaši dobrou paní. Požádal byste ji, aby vstoupila sem, prosím?“ -

Holmes odešel ven a zavolal svoji manželku. Když uviděla jeho tvář, bylo toho mnoho, co se chtěla zeptat, zvláště ten směšný výraz ve tváři, který tam měl. Ale nebyl na to čas, Mr. Lang čekal.

John Holmes stál a díval se, zatímco duchovní operace byly prováděny na jeho manželce. A když byly skončeny, viděl svoji manželku si sednout, úsměv na její tváři, vrásky bolesti již vymizely. Šla k němu napříč pokojem po poděkování duchovnímu lékaři a napřáhla k němu ruce. „Johne,“ řekla, „cítím se o mnoho lépe. Necítím již žádnou bolest a nemusím se dát operovat. Není to nádherné?“ - A obrátila se od svého manžela. „Oh, doktore Langu, děkuji vám mnohokrát! Děkuji, děkuji, děkuji,“ řekla dojatě.

A John Holmes již nenosil nikdy ocelový korset. Když za několik dní navštívil nemocnici po léčení Dr. Langem, bylo mu řečeno, že jeho pohyblivá plotýnka je opět na svém místě. Vyšetřující lékař projevil údiv a potvrdil to, co již řekl Dr. Lang, že již nemusí nosit korset nebo plastickou vestu. Ale Mr. Holmes neřekl nic o duchovním lékaři.

V lednu 1965 jsem zjistil bydliště Holmesů. Nikdo již nebyl ve spojení s Mr. Chapmanem a Mr. Langem od tohoto jediného setkání asi o 10 let dříve.

„Nebylo třeba být s nimi dále ve spojení,“ řekl mi Mr. Holmes. „Pracoval jsem u své původní práce jako ocelářský pracovník a od té doby bez jediného dne onemocněl. Už je tomu mnoho let, co se cítím tak dobře.“ A paní Holmesová byla rovněž v dobrém zdraví od toho dne v září 1954. -

Kapitola 12.

Zázračná dívka

Ze všech případů, které jsem prošetřoval, ten o amershamské paní Dorothy Jamesové byl nejúžasnější a dojemný.

Mimo válečnou dobu jsem se nikdy nestřetil s nikým tak strašně zraněným. Rozbitá lebka, roztříštěné údy, ztráta vidění, ztráta paměti, - její stav vypadal tak beznadějně, že k ní byl zavolán kněz, aby jí dal poslední pomazání. - -

Ale v červnu 1964 jsem se setkal s paní Jamesovou a slyšel od ní a jejího manžela, co se stalo onoho 12. listopadu 1954. Paní Jamesová byla plná života a velmi milá bytost.

„Vzpomínám si, jak jsem vystoupila z autobusu na cestě do práce,“ řekla. „A jako obvykle, čekala jsem, až odejel, abych mohla vidět na obě strany. Byla jsem vždycky nadmíru opatrná - ve skutečnosti

se mi tak vysmívaly mé sestry. Vždycky říkaly, že nikdy bych nemohla být zabita tím, že by na mne najelo auto, poněvadž jsem podle nich byla „příliš starostlivá žena!“ Ať tedy je to, jak chce, čekala jsem, až autobus odjede, musela jsem si být naprosto jistá, že nic nejede, než jsem vykročila. To je vše, na co si mohu vzpomenout.“

Mr. James, její manžel, pokračoval: „Dorothy byla sražena A. Martinem, jelikož jeho majitel jej tohoto dne řídil poprvé. Dostal jej jako dárek ke svým 21. narozeninám a přiznal policii, že jel rychlostí 80 mil za hodinu. Řekl, že se na okamžik podíval na krásnou podzimní krajinu, kterou projížděl, a když se znovu podíval na cestu, Dorothy byla přímo před ním. Šlápl na brzdu, ale bylo již příliš pozdě. Byla vymrštěna na kapotu a její hlava prorazila přední sklo dříve, než přeletěla přes střechu auta na vozovku za ním. Ležela tam polámaná a zbrocená krví. - Když přijela ambulance, majitel domku, který její tělo přikryl pokrývkou, řekl sanitní službě: „Přišli jste moc pozdě, ta je spíše připravena pro márnici než pro nemocnici.“ - Ale řidič ambulance odkryl pokrývkou, rychle se na ni podíval a odpověděl: „Ne, ne, ještě je v ní život, dovezeme ji rychle do nemocnice.“ Ale toto mi bylo řečeno později. - Když tedy Dorotha byla převezena do nemocnice, lékaři zjistili, že má frakturu lebky a obě nohy přelámané, byla strašně rozdrásána a její stav byl tak kritický, že se očekávalo, že vydrží než několik hodin. Zavázali jí hlavu, dali nohy do sádry a zavolali kněze. - Byl jsem prakticky na této scéně vyřízen,“ pokračoval Mr. Jones, „myslím, že jsem nebyl ani schopen myslet. Všechno, co jsem věděl, bylo, že má manželka byla rozdrápaná a umírala. A pak jsem slyšel nějakou ženu, která řekla, že jedině duchovní lékař by mohl mou ženu zachránit. Nemohl jsem si vzpomenout, že bych někdy myslel

na spiritualismus. Ale řekl jsem si: Ať je to cokoliv, jen kdyby to pomohlo. A současně jsem řekl té ženě, že nemám nic proti tomu, ale aby učinila cokoliv, jen ať pro Boha přijde rychle.“ - -

George Chapman byl uvědoměn o situaci Mrs. Jamesové a požádán, zda by Dr. Lang mohl začít léčení na dálku co nejrychleji. Mezitím Mrs. Jamesová umírala v Buck Hospital.

„Sestřičky mi pak řekly, že někdo z mužské pohotovostní služby v sousedství přicházel jednou a někdy i dvakrát denně i v noci se na mne podíval, přečetl si kartu na lůžku a vyptával se ošetřovatele.“ -

A paní Jamesová pokračovala: „Když se jej ptaly, aby vysvětlil jeho zájem o ni, odpovídal: ‘Ale to je v pořádku, je to pro dobro paní Jamesové. Mám podávat zprávu mému příteli, jak to s ní přesně vypadá.’ - Po delší době mi pak Mr. Chapman řekl, že jeho přítel, který pracoval ve vedlejší pohotovostní službě, mu podával denní zprávu o mém stavu. To umožnilo Dr. Langovi, poskytnout mi co možno nejúčinnější léčení na dálku. Ovšem, tenkrát jsem o tom nevěděla. Ve skutečnosti to trvalo věky, než jsem si začala něco uvědomovat. Ale nemocniční lékaři ovšem vůbec nevěděli o tom, že jsem léčena na

dálku, a nemohli pochopit, že jsem přežila. Zprvu řekli, že nebudu žít. Když jsem nezemřela, řekli, že nebudu nikdy vidět, nebo mluvit, nebo chodit. A když jsem vše doopravdy přestála, říkali, že budu muset budoucnost strávit v ústavu pro duševně choré. Víte, specialisté zjistili, že můj mozek byl poškozen a celý nervový systém je porušen, a že toto poškození vyústí v duševní poruchu a trvalé oslepnutí. Mimoto moje pravá noha a kotníky byly rozdrceny.“ - -

„Dorothy byla v částečném bezvědomí téměř po 6 týdnů, ale neměla zdání, kde je a co se stalo. Lékaři a sestry ji nazývali „zázračná dívka“. Při různých příležitostech byla vzata na operační sál, kde její zranění bylo sešito a kde se uvažovalo o amputaci pravé nohy. A kdyby chirurg neodmítl operovat, poněvadž se bál, že by mohla zemřít na operačním stole, on totiž považoval zranění jejího mozku za velmi vážné a těžko by proto snesla takovou zátěž, byla by o nohu přišla.“ - -

Mr. Jamesovi řekli, že musí být připraven na nejhorší v každém okamžiku. Když uběhlo několik týdnů a Mrs. Jamesová nabývala sílu, názor lékařů byl, že pokud Mrs. Jamesová vydrží, bude slepá, možná i značně mentálně postižená a bude třeba pro ni najít místo v ústavu pro duševně postižené. Léčení na dálku bylo vysíláno na pokračování Mr. Langem a přesto, že Mrs. Jamesová stále zůstávala jen z části při vědomí a lékaři o jejím uzdravení pochybovali, pomalu sílila. Pět týdnů po havárii se poprvé probírala do plného vědomí. Mrs. Jamesová pokračuje ve svém vypravování slovy:

„Když jsem se poprvé probudila, požádala jsem paní na vedlejším lůžku, aby mi řekla, kde jsem, avšak místo odpovědi zavolala sestru ve službě, která mi vysvětlila, že jsem utrpěla těžký úraz a že jsem zde již téměř 6 týdnů. Jmenovala mě paní Jamesová, ale já jsem jí řekla, že mé jméno je Dorothy Danielsonová a že jsem nebyla vdaná. Tak odešla ke skříňce vedle postele a ukázala mi fotografii mého malého chlapce a řekla, že je to můj syn Martin. Dala mi fotografii do ruky a pomohla mi ji držet, poněvadž má pravá strana byla úplně ochrnutá. Podívala jsem se na fotografii a pomyslela jsem si: Jak šťastná musí být žena, která má tak milého chlapce. Ale vzpomínám, si, že jsem řekla před tím, že to byla hezká dvojčata. Sestra mi však řekla, že na fotografii je jeden chlapec a já jsem jí řekla, že vidím dva. - Sestra pak zavolala službu konající ošetřovatelku ještě s jinou mladou sestrou, aby byly zatím u mne, co půjde k telefonu. Požádala jsem ošetřovatelku, aby mi podala zrcátko, abych se podívala, zda jsem Dorothy Danielsonová. Ona odmítla s tím, že lékař říkal, že ještě není čas, abych uviděla svoji tvář (poněvadž jsem byla zohyzděna všemi těmi stehy a zjizvenou kůží). Řekla mi též, abych se nedotýkala své tváře, jinak by mi museli přivázat zápěstí k pelesti postele. Můj manžel mi později řekl, že během prvních týdnů bylo mé lůžko jako dětská postýlka s ochrannými boky, aby mi zabránili je opustit a má zápěstí byla uvázána, poněvadž

jem se pokoušela odstranit si stehy na tváři. - Načež se vrátila sestra s několika lékaři, z nichž jeden řekl, že je velmi potěšen, že jsem procitla a že vidím. Požádal mne, abych se podívala na hodiny na stěně a řekla mu, kolik je hodin. Odpověděla jsem mu, kolik je hodin, ale řekla jsem mu, že je to poněkud hloupé, když jsou dvoje hodiny tak blízko vedle sebe. Ale on na to odpověděl: „Díky Bohu, sestro, ona nám řekla správný čas.“ Ale když odcházeli, mluvili o tom, že polovina boje je vyhrána. - - Velice jsem se snažila domyslet všechny tyto věci, jakmile odešli od mého lůžka, ale prostě nic jsem si nedovedla upamátovat. Vzpomněla jsem si, jak můj otec mne políbil na čelo a řekl: „Bůh nechť ti žehná, dcero má drahá, ale jsou zde jiní, kteří tě potřebují více než já.“ - Když odešel, zeptala jsem se pacientky na vedlejším lůžku, co tím mínil. Ale odpověděla mi, že nikdo nebyl u mého lůžka od té chvíle, kdy odešli lékaři. Pak jsem si mnohem později uvědomila, že můj otec zemřel před několika lety. - - Moje spolupacientka mi také řekla, že Jeff žil prakticky v nemocnici téměř po 4 týdny - byl zde ve dne v noci a krmil mne - a že na fotografii je skutečně můj vlastní syn Martin. Řekla mi, že mé sestry a matka se často přišly na mne podívat a též mnozí moji jiní příbuzní. Zeptala jsem se, kdy je návštěvní den a ona řekla: Nemusíte se obávat, vaše rodina a příbuzní vás mohou navštívit, kdy se jim to hodí; - nerozuměla jsem, co tím myslí. Chtěla jsem vědět, proč jsem tak výjimečná, že lidé mohou za mnou chodit kdykoliv. Ona mi odpověděla, že jsem na lůžku ohrožených. - Ale pak se vrátila sestra s někým, o kom řekla, že je kněz. Neznám jeho jméno. Sestra řekla, že je zde přítel, kterého ráda uvidím, ale já jsem ho neznala. Z nějakého neznámého důvodu jsem se ho bála a hned, jak začal mluvit, nechtěla jsem, aby šel ke mně blíže. Podvědomě jsem tušila, že je to ten kněz, který mi dával poslední pomazání. Vždy, když zase znovu přišel a uslyšela jsem jeho hlas, přetvařovala jsem se, že spím. - -

Ještě jsou některé věci, na které si vzpomínám z té doby. Jednou z nich je, že býval u mne často velmi laskavý muž - a krmil mne - a měl milující oči. Později jsem zjistila, že to byl Jeff - můj manžel. Jindy zase, vzpomínám si, jak chirurg řekl jiným lékařům, že to byl jeho případ a že on odmítl amputovat moji nohu, že ji postupně spraví a i když bude jedna kratší, dá se to uzpůsobit speciální obuví s vyšším podpatkem. Doktor, který měl službu, mi řekl, že jsem nebyla úplně v bezvědomí v operačním sále. - - Pak při jiné příležitosti si vzpomínám, že jsem byla na natahovadle a vypadalo to, jakoby má pravá noha byla v kamnech ve stěně, lékař mající službu stál vedle mne a slyšela jsem, jak někomu říká: „Probouzí se, mám jí dát injekci?“ Další věcí bylo, že jsem byla na ošetřovně a všechny záclonky u mé postele byly staženy. Sestra a lékař ve službě stáli po pravé straně mého lůžka. Všechno mne bolelo a doktor řekl sestře, aby mi odňala náplast a dala novou. Pak už si na nic nevzpomínám. Později mi řekla sestra, že náš domácí lékař byl u mého lůžka po celou noc. - Též si vzpomínám, že jsem jednou viděla moji

sestřenicí. Později mi řekli, že za mnou chodila každý den. Víte, já jsem dost dobře nevnímala všechno, co se kolem mne dělo. - - Ale na jeden incident si vzpomínám jasně. Velmi stará paní na lůžku proti mému plakala, poněvadž jí sestra řekla, že má vstát a sednout si na židli. Bylo to pro její dobro, řekli jí, jinak se její stav nezlepší. Zavolala jsem na sestru, že si místo ní sednu na židli sama, ať nechají tu starou paní v klidu, ale sestra na mne volala přes celý pokoj, abych nebyla hloupá holka, že to u mne bude trvat několik měsíců, než budu moci vstát. Chtěla jsem pak odsunout plátno, ale zjistila jsem, že nemohu pohnout pravou rukou. Odsunula jsem tedy plátno levou rukou, ale nemohla jsem pohnout nohama. Sestra pak přišla k mému lůžku a ukázala mi sádku kolem mých nohou. Sedla si na mé lůžko a řekla mi, že je velká pravděpodobnost, že nebudu už nikdy chodit. Ale já jsem se tomu usmála a řekla jsem, že budu, byť by mne lékaři měli useknout obě nohy. Budu mít umělé! - Ale sestra pak řekla: „Ano, má drahá, jestliže vůbec k tomu dojde, a prosím Boha, aby k tomu nedošlo, jsem si úplně jistá, že vy to dokážete.“ Pak mi řekla, že během celé své ošetrovatelské praxe se nikdy nesešla s někým s tak silnou vůlí žít a s takovým odhodláním dělat pravý opak toho, než by se dalo očekávat. - - Když jsem byla v nemocnici již šest týdnů, začínala jsem si uvědomovat, kdo jsem a že Jeff je můj manžel, toužila jsem jít domů a zjistit, zda si vzpomenu na svého syna. Již se blížily vánoce, zeptala jsem se chirurga, zda bych na svátky mohla jít domů. Lékaři to projednali a příští odpoledne Jeff přišel a byla jsem vzata domů ambulancí stejným řidičem, který mne tak rychle dopravil po havárii do nemocnice. Prostě tomu nemohli uvěřit, že stále ještě žiji. - Ale toho dne, když jsem měla jít domů, onen kněz a sestra mne uchopili z obou stran. Sestra objednala speciální oběd - kuře atd., a vánoční pudink - a já jsem měla na talíři kartičku s přáním - stále ji mám doma jako suvenýr. Poprvé mi bylo dovoleno podepřít se na posteli a jíst sama. Byli jsme připraveni začít a pak dvě sestry přisunuly malý vozík

na kolečkách k nohám mého lůžka. Vozík byl upraven jako oltář se svíčkami a křížkem ve středu. Zapálily svíce a vešel kněz se sestrou a řekl: „Konečně jsem tě našel probuzenou!“ Všichni jsme se tomu smáli - i sestry. On pak uspořádal malou pobožnost a bylo to velmi hezké.“

Mrs. Dorothy Jamesová byla propuštěna z Buckinghamshire Hospital přesně k Vánocům 1954, ale bylo jasně domluveno, že po novoročním dnu se musí vrátit. Ale po příjezdu domů zjistila ke svému rozčarování, že nic nemůže poznat. Nebyla přesvědčena, že Martin je její syn a nebyla si jistá, zda byla nebo nebyla Mrs. Jamesovou. - - George Chapman volal, že se přijde podívat na Mrs. Jamesovou ihned po svátku sv.Štěpána, v době svého služebního volna v Aylesburské požární brigádě. Chvilí s ní mluvil o její nehodě, ale zatím co ještě mluvil, ona upadla do hlubokého spánku. Když se probudila po dlouhém a osvěžujícím spánku, zjistila od své matky, kdo to byl v ložnici,

že George Chapman přišel do transu a Mr. Lang provedl více duchovních operací a dal příkaz, aby nebyla buzena.

„Když jsem se probudila, ptala jsem se matky: ‘Kam ten pán odešel?’ A Mrs. Jamesová pokračovala: Ale místo odpovědi mi matka řekla: ‘Nepokoušej se hýbat na posteli, ublížila by sis!’ - Řekla jsem jí: ‘Nedotýkej se mne, já to mohu udělat sama. Vzpomínám si, že jsem dala svoji pravou ruku dolů, ruku, kterou jsem nemohla dříve ani pohnout - a vykřikla jsem: ‘Já se mohu o ni opřít!’ Oh, zde může být jen jedno vysvětlení - ten pán to musel udělat. Proč tu již zase není? Kde je? On mne musí považovat za strašně nezdvořilou, že jsem usnula během rozhovoru! - Víte, já jsem nevěděla, kdo to byl, nebo co může učinit, nikdo mi nic neřekl, a má matka mi ho představila jako pána, který se chce zeptat na mé zdraví. A teď mi matka řekla o duchovním lékaři, který na mně provedl několik operací, zatím co jsem spala.“

Další ráno přišel Mr. Chapman znovu, přímo z požární služby, ještě v uniformě. Nebyl doma, aby posnídal. Chtěl vědět, zda vůbec byl dosažen nějaký pokrok. Mrs. Jamesová se mu omlouvala: „Velmi lituji, že jsem včera usnula, já opravdu nejsem tak nezdvořilá,“ - ale on se usmál a řekl: „Vy jste sama neupadla do spánku, Dr. Lang vás uspal.“ „A pak vysvětlil, že je médiem Dr. Langa a ujistil mne, že on, i Dr. Lang udělají všechno, co budou moci, aby mi pomohli. Při této příležitosti jsem viděla

Mr. Chapmana, jak vešel do transu. Odňal si náramkové hodinky a položil je na stolek a pak šel přímo do rohu pokoje a mumlal modlitbu. Pozorovala jsem jej, a zjistila, že jeho tělo se poněkud snížilo. Myslela jsem, že mne mé oči opět šálí, a byla jsem rozrušena, poněvadž od jeho první návštěvy minulého dne jsem žádné potíže s očima neměla. Ale když ke mně za chvíli promluvil, jeho hlas se úplně změnil. To nebyl tichý hlas

Mr. Chapmana, byl to hluboký hlas, chraptivý, a připadalo mi, že slova byla nějak záhadná. Přišel ke mně a louskal svými prsty a měla jsem dojem, že mluví se sestrami a lékaři, žádaje nástroje a věci. Vůbec se mne nedotkl, ale zřejmě pracoval na mé hlavě, já jsem měla takový pocit. Pak začal pracovat na mých ramenou. Moje ruce tam byly vykloubeny při tom neštěstí a pravá ruka nebyla správně vsazena zpět. On se mě nedotkl, ale pocítila jsem, že se kloub vsunul do jamky. Nebolelo to, bylo to jako znecitlivěné. Mluvil po celou tu dobu, pohyboval rukama a byl ohnut přímo nad mé tělo. Když došel až k mým kotníkům - musím vám připomenout, že mé nohy byly stále ještě v sádře - najednou řekl: ‘Dal bych vám již pokoj, mladá paní, ale ještě se na vás podívám za dva dny.’ - Více si nepamatuji - ale najednou jsem upadla do hlubokého spánku. Když jsem se probudila, seděla u mého lůžka má matka, pletla a řekla mi, že Mr. Chapman odešel před dvěma a půl hodinami. Během tohoto odpoledne a příštího dne jsem se velmi zlepšila. Cítila jsem se o mnoho lépe - má řeč se zlepšila, mohla jsem pohybovat rukama

mnohem snadněji a moje vidění bylo o mnoho zřetelnější. Poprvé od nehody jsem se cítila na vrcholku štěstí. Když Mr. Chapman přišel znovu - bylo to den před tím, než jsem se měla vrátit do nemocnice - viděla jsem ho vejít do transu podruhé, přesně stejným způsobem jako dříve. A když Mr. Lang operoval, všimla jsem si něčeho zajímavého. Když Mr. Chapman užíval ruku, užíval více pravice, ale Dr. Lang užíval více levice. Ve skutečnosti, když jsem si toho všimla, řekla jsem: 'Zranil jste si pravou ruku, Mr. Chapman?' a on odpověděl: 'Mluvíte s Mr. Langem, mám tu čest, že Mr. Chapman mi dovolil přijít skrze něj a pomoci vám.' Mluvili jsme chvíli a tu z čista jasna mi položil otázku: 'Věříte, že vám pomohu?' - Ujistila jsem jej, že ano, ale řekla jsem mu, že se musím příští den vrátit do nemocnice, ale že tam nemíním zůstat. - 'Ne, nebudete muset, mladá paní, uvidím vás znovu příští týden, zde v tomto domě.' Pak pokračoval v provádění dalších operací. Ale najednou řekl: 'Obávám se, že mi ani dnes nebudete moci dát a říci sbohem, poněvadž vás uspím.' A potom si již na nic nepamatuji. Nemohu vám říci, jaké operace tenkrát prováděl, ale toho dne jsem spala déle než kdy jindy a když jsem se probudila, bylo již odpoledne. A znovu jsem se cítila mnohem, mnohem lépe."

Mrs. Jamesová byla přijata následujícího dne opět do nemocnice, ale byla přesvědčena, že po ní nebudou chtít, aby tam zůstala. Když ji lékaři prohlédli, zjistili takové zlepšení jejího stavu, že to nebyli ani schopni vysvětlit. Souhlasili s její žádostí, aby jí dovolili vrátit se domů, protože, jak řekli, věřili, že domácí prostředí by mohlo na ni působit přímo blahodárně. Od té doby jezdila Mrs. Jamesová do Buckinghamshire Hospital a zpět dvakrát a někdy i třikrát týdně. V nemocnici ji lékaři zdravili: „Ah, zázračná dívka!“ - nebo - „Jak se dnes daří zázračné dívce?“

A Mr. Lang pokračoval ve svých návštěvách u ní jako dříve.

„Když mi v nemocnici odstranili sádku, má pravá noha byla o 3/4 palce kratší než levá a řekli, že budu muset mít zhotoveny speciální orthopedické boty. Souhlasila jsem s tím, ale myslela jsem si a doufala jsem, že Dr. Lang s tím něco udělá. Když zase přišel k nám na návštěvu, řekla jsem mu o tom. Viděla jsem, že rozuměl mým obavám. Když toho dne mě operoval, najednou jsem měla pocit, jakoby někdo zdvihl moji nohu a dal jí na její konec závaží. - Pak se mi zdálo, že mne někdo lehce plác

po tváři. Byl to sám Mr. Chapman, který mi řekl: „Probudte se, probudte se, Mr. Lang nechtěl, abyste prospala celý den, vstaňte!“ Postavila jsem konvici na šálek čaje. „Cítíte se dobře? Co se stalo?“ ptal se mě. Jak bylo vidět, nevěděl, co se událo, a tak jsem mu všechno vyprávěla a když jsem skončila, řekl: „Tak vidíte, zkuste tu vaši nohu!“ - A změnil ji. Ta pravá noha byla stále ještě o trochu kratší než levá, ale byla delší, než ji naměřili v nemocnici. Však také, když jsem se vrátila za tři dny do nemocnice, lékaři byli jako pominutí, když měřili mé nohy a zjistili, že obě

jsou stejně dlouhé! - A pak zde byla ještě další pozoruhodná věc. Když upravili kotník a dávali na mé kosti spony, posunuli kotníkovou kost příliš kupředu. Když odňali sádku a objevili to, označili si, že mne budou operovat v dubnu 1955, aby to upravili. Vyprávěla jsem to Mr. Chapmanovi při jeho příští návštěvě a řekla mu: „Víte, Mr. Chapmane, mám pocit, že již nesnesu žádnou další operaci.“ - Řekl: „Dobře, já nevím nic o takových operacích, jen si myslím, že udělali, co mohli za tak obtížných okolností.“ - Ale zatím co mluvil, změnil se ve své židli a objevil se pojednou Mr. Lang. Téměř okamžitě začal operovat na mém kotníku, pohyboval prsty a rukama, mluvil a skutečně jsem cítila, co se se mnou dělo. Hned jak skončil, viděla jsem, že kotníková kost byla posunuta na své místo. Než odešel, řekl Jeffovi, aby zatelefonoval za čtyři dny do nemocnice a řekl jim, že předpokládaná operace nebude již nutná. Jeff učinil, oč jej Dr. Lang žádal, ale v nemocnici to nechtěli vzít na vědomí. Trvali na tom, abych přišla k operaci, ale když zkontrolovali můj kotník, ztratili řeč. Řekli, že tomu nemohou rozumět, jak se moje kotníková kost dostala na správné místo bez operativního zásahu. Řekli, že s mým kotníkem nepotřebují již nic dělat.“ - -

Když Aston Martin vrazil autem do Mrs. Jamesové a udělal na jejím těle tuto hroznou práci, nevynechal ani její tvář. Rysy jejího obličeje byly roztrhány a křížově rozsekány jizvami. Když dostatečně zesílila, byla poslána do slavné Stoke Mandeville Hospital na plastickou operaci. O této epizodě vypráví:

„Když jsem prodělala všechny operace v Buckinghamshire Hospital, byla jsem zděšena, co na mne ještě čeká, a když k nám znovu přišel Mr. Chapman, řekla jsem mu o tom. Abychom zkrátili dlouhé povídání. Dr. Lang provedl plastickou operaci na mém obličeji. Když to skončil, chtěl vědět přesně, kdy mám jít do nemocnice. Řekla jsem mu, že to má být asi tak za 14 dní. Odpověděl, že do té doby to všechno bude vyčištěno, ale připomněl, abych nezapomenula říci lékařům, aby vyškrtl mé jméno ze seznamu. To jsem učinila, poněvadž můj obličej již byl takový, jako nyní - po zapudrování nic neuvídíte. Když lékařka ze Stoke Mandeville mne prohlížela, byla ohromena. Nemohla tomu rozumět. Řekla, že již není třeba žádné plastické chirurgie. Dr. Lang provedl zázrak.“ - -

Trvalo to velmi dlouho, než se Mrs. Jamesová plně zotavila ze svých zranění, která utrpěla při nehodě. Přestože Mr. Lang a jeho specializovaní kolegové v duchovním světě uzdravili její mozek a nervový systém, neprojevil se okamžitý výsledek - ona získala svoji plnou mentální svébytnost krok za krokem. Za necelého půl roku po její strašné kolisi s autem, byla schopna vyjít ven. Musila se však učit užívat berly, ale její síla a koordinace pohybu se stále zlepšovaly. Znovu se začínala společensky uplatňovat. Lékaři z nemocnice nad ní měli stálý a

trvalý dohled a pak ve výročí její nehody ji klasifikovali jako „téměř normální“. Zázračná dívka žila dál podle uvedené přezdívky.

„Když se Dorothy cítila dosti fit, brával jsem ji k Mr. Chapmanovi do jeho domu v Aylesbury, abych mu ušetřil cestu k nám,“ vyprávěl Mr. James. „Byl jsem přítomen, když Dr. Lang prováděl své operace a několikrát jsem pozoroval, jak Dr. Lang převzal kontrolu nad Mr. Chapmanem. Mr. Chapman se při tom trochu shrbil, vzezření těla, jak se zdálo, se změnilo. Klidný hlas Mr. Chapmana je velmi plachý, když je sám sebou, ale Dr. Lang ví přesně, co chce. Má autoritu, kterou můžete očekávat od muže zvyklého řídit sbor asistentů, zdravotních sester a lékařů. A co udělal pro moji manželku, je skutečně podivuhodné. Zlepšil její vidění při každé operaci. Třikrát měla brýle. Nyní je již nepotřebuje. Jeho operace jí vrátila čich, utišil její velké bolesti hlavy, a odstranil její vadnou výslovnost. Mívala úplné vynechání paměti a ani nevěděla, kdy to na ni přichází - - - a tak bych mohl pokračovat a vyprávět vám o všech těch mnohých věcech, co Dr. Lang mohl pro ni učinit. - Když se vrátila z nemocnice, byla opravdu ve strašném stavu. Vzpomínám si na příhodu s piškotovým moučníkem, když se naučila znovu vařit a právě zadělávala na piškotové těsto, když najednou zazvonil zvonek u dveří. Ona ihned zahodila mísu s moučníkem na podlahu, jen tak, aby mohla otevřít dveře. Jindy zase, když chtěla přiložit uhlí do kamen, odešla do spižírny, vzala hrst vajíček a hodila je do ohně. To samo vám ukazuje, jak byla mentálně narušená. V té době se nedalo předpokládat, co se stane. A podívejte se na ni nyní, je v pořádku, téměř jako před nehodou! Jestli zde pomoc byla, byla to pomoc Dr. Langa a ona přežila, jinak bez jeho pomoci by strávila zbytek života v nemocnici.“ - -

Kapitola 13.

Zrod léčebného centra v Birminghamu

Zprávy o neuvěřitelných úspěších se rozšiřovaly pomalu, ale vytrvale skrze pacienty, kteří v zoufalství vešli ve styk s mediálním požárníkem a vyzkoušeli bezbolestné duchovní operace a léčení „mrtvého lékaře“. Počet pacientů rostl den ode dne. Konzultace s Mr. Langem byly zdarma pro všechny pacienty.

Přestože ve skutečnosti jen ztěží vybyl nějaký ten čas pro něho, nikdy neodmítl cestovat i na vzdálenější místa, jestliže trpící jakoukoliv chorobou opravdově požadoval pomoc od duchovního lékaře. Jednou, začátkem roku 1956 se vydal na cestu do Birminghamu a toto byl ve skutečnosti první krok k ustavení léčebného centra v Birminghamu. Po delší čas Mrs. Joan Smithová - postižená artritidou (zánět kloubů), upoutána na

lůžko, neměla jiné alternativy než souhlasit s výrokem lékařů a specialistů, že nelze již nic činit, aby se mohla postavit na nohy. Pak se doslechla o tom, jak duchovní lékař William Lang, vyléčil pacienty s téměř stejným onemocněním a Mrs. Smithová doufala, že i ona by mohla mít užitek z duchovního léčení. Napsala George Chapmanovi, vysvětlila svůj případ a požádala, zda by mohl přijet a podívat se na ni v jejím domě v Birminghamu. K jejímu překvapení a radosti obdržela odpověď, že ji navštíví. Častým hostem a návštěvníkem u Mrs. Smithové byla v té době Mrs. Hilda Carterová, laskavá žena žijící v Kings ' Heath, Birmingham. Když jsem se setkal s Mrs. Carterovou v červnu 1964, řekla mi o svém zájmu a soucitu pro Mrs. Smithovou.

Při jejich pravidelných schůzkách v úterý se vždy pokoušela být veselá, aby pacientku potěšila, ale vnitřně velmi trpěla. A nejhorší na tom bylo, že se již pro ni nedalo nic dělat.

„Pak jednoho dne mi řekla, co slyšela o Mr. Chapmanovi a jeho duchovním lékaři,“ vyprávěla mi Mrs. Carterová, „a řekla mi, že požádala Mr. Chapmana, zda by mohl přijet do Birminghamu a pokusit se jí pomoci. Moc mne to zajímalo a všechno, co se toho týká, protože nic jsem dosud neslyšela o Mr. Chapmanovi a jeho duchovním lékaři Langovi. Věděla jsem samozřejmě, že Mrs. Smithová již vyzkoušela spoustu léčitelů v minulosti, ale neměla z toho žádný užitek, poněvadž zde v Birminghamu jsme měli nedostatek dobrých mediálních léčitelů. Tak jsem doufala, že Mr. Chapman by mohl rozšířit dobré duchovní léčení

do Birminghamu a proto jsem požádala Mrs. Smithovou, zda si myslí, že on by byl ochoten převzít zde malou skupinu, protože vím o několika lidech, kteří by nutně potřebovali pomoci.

Mrs. Smithová souhlasila s mým návrhem: „Dobře, dám ti jeho adresu a on by ti pak napsal, jak by se to mělo zařídit.“ - -

„Zanedlouho Mr. Chapman napsal a sdělil mi, že Dr. Lang souhlasí, že by mohl pomoci pacientům žijícím v Birminghamu. Bylo pak dohodnuto, že když přijдете navštívit paní Smithovou, že by se věnoval některým pacientům, kteří by na něj čekali v jejím domě.“ - -

Od chvíle, kdy se George Chapman objevil v Birminghamu a vešel do transu v domě Mrs. Smithové, počal Dr. Lang naplňovat poslední naději nemocné ženy. Hned provedl diagnózu, že Mrs. Smithová trpí reumatickou artrózou a provedl několik bezbolestných operací na jejím duchovním těle. Ale přesto, že se vyjádřil hned na začátku, že nemůže způsobit rychlý a výrazný výsledek a že zlepšování může být spíše pomalé, s pravidelným nutným léčením v dalších termínech, Mrs. Smithová přesto pociťovala první úlevu ihned. Když Mr. Lang skončil své léčení s Mrs. Smithovou, věnoval se skupině 20ti pacientů, kteří s Mrs. Carterovou na něj čekali. Návštěva měla překvapující výsledek a Mrs. Carterová požádala Mr. Langa, zda by souhlasil s provedením veřejného

demonstrativního léčení. Duchovní lékař souhlasil. - - A tato veřejná ukázka jeho jedinečné dovednosti a schopnosti pomoci těžce trpícím učinila Mr. Langa a jeho médium předmětem četných rozhovorů v Birminghamu - a nejen mezi vděčnými pacienty a věřícími spiritualisty, ale i mezi těmi lidmi, kteří byli svědky jeho hromadného léčení a řekli to dále. V tisku, přesto že někteří korespondenti vyjádřili své pochybnosti o spiritualismu a podobných subjektech, bylo zaznamenáno, že tzv. duchovní léčení, které podstoupilo větší množství pacientů skrze mediálního požárníckého léčitele, který tvrdil, že je v transu pod vedením zemřelého duchovního lékaře, bylo zářející a přesvědčivé. Po jeho prvé návštěvě v domě Mrs. Smithové v Birminghamu počátkem roku 1956, George Chapman znovu přijížděl na pravidelné návštěvy. Mrs. Carterová obdržela tak mnohé SOS volání po duchovním léčení od lidí trpících vážnými chorobami, že Mr. Lang shledal nutným zabývat se sám novými pacienty v Birminghamu. - Čím více léčení pacienti mluvili o překvapivé pomoci, kterou obdrželi od duchovního lékaře, a čím více Mr. Lang a jeho médium se stávali známějšími v Midlands, tím častěji se o jejich činnosti a zvláště o lidovém léčení duchovního lékaře objevovaly v novinách reportáže; tak kupř. 17. září 1956 vyšel následující článek:

„Minulý weekend byl poznamenán velkou činností George Chapmana, požárníka duchovního léčitele z Aylesbury, který přijel do Birminghamu provést veřejnou ukázku, jak skrze něj Dr. Lang zkouší pomoci trpícím různými chorobami prováděním „duchovních operací“ a léčení. Tyto ukázky byly prováděny v Birminghamu, v okrsku Moseley a Kings Beath. První ukázka léčení byla provedena minulou sobotu odpoledne v nově postavené Queens Bridge School, Moseley, a byla hojně navštívena. Mezi přítomnými byli někteří lidé, kteří přijeli z takové dálky jako z Leamington Spa, Stafford, Walsal a jiných vzdálených míst.

Dr. Lang roztřídil případy a po popisu stavu pacienta začal duchovní léčení. V každém případě pacient potvrdil, že diagnóza, kterou „duchovní lékař“ určil z prostého dotyku úplně oblečeného těla svými mediálníma rukama, je správná a souhlasí s diagnózami, které jejich obvodní i nemocniční lékaři určili. Několik pacientů potvrdilo, že pocítili znatelné zlepšení po provedeném léčení.

Dr. Lang vzbudil zájem svými poznámkami ať již k pacientům nebo k přihlížejícím během ukázky a udržoval všechny v dobré pohodě. Mnozí ještě zůstali po meetingu, aby si pohovořili s léčitelem, který potom rychle nabyl vědomí. - Neděle ráno i odpoledne byly plně věnovány individuálnímu léčení těch, kteří o ně požádali. Další veřejná ukázka byla provedena

při večerní bohoslužbě v Silver Street. Spiritualist Church byl přeplněn lidmi a někteří, kteří nechtěli přijít o tuto podívanou, stáli venku na verandě. Jak v sobotu, tak v neděli jsem hovořil se značným množstvím lidí, z nichž někteří byli duchovně léčeni Dr. Langem při dřívějších návštěvách v Birminghamu. Potvrdili úspěch a prospěch, který z

duchovního léčení získali. Mr. Chapman slíbil, že zase brzy přijede. Slib byl dodržen.“ - Tolik noviny. -

Jednou z lidí, léčených Dr. Langem na podzim 1956, byla Mrs. Fletcherová z Birminghamu, která trpěla od roku 1949 ledvinovými kameny. Málokdy byla bez bolesti, která byla doprovázena zvracením, záchvaty koliky a akutní nevolností při průchodu kamenů. Pravidelné morfiové injekce ji zbavovaly nesnesitelných bolestí. - - - Mrs. Fletcherová byla pod trvalým lékařským dohledem. Nakonec v nemocnici bylo rozhodnuto, že možná příčina nemoci tkví v důsledků růstu příštítné žlázy, která narušuje vylučování kalcia a jeho distribuci v těle. Toto způsobuje krystalizaci kalcia v ledvinách a vytváří kameny. Chirurg a lékaři zodpovědní za diagnózu věřili, že chirurgie je jediný způsob, jak tuto závadu napravit, ale přesto pozitivní výsledek není úplně jistý, pokud by se chirurgovi nepodařilo upravit příštítnou žlázu, ze které přebytek kalcia ovlivňuje celé tělo, plíce, hruď, strukturu skeletu atd. a vede k osudnému výsledku.

Když ji chirurg informoval, že: „Nepřinese-li navrhovaná operace výsledek podložený touto diagnózou, jsou možné další komplikace.“ - Mrs. Fletcherová proto s operací nesouhlasila. Místo toho šla k příteli, který byl léčitelem a podstoupila léčení. Zlepšení bylo minimální. Utrpení zůstávalo dále. A v pozadí podvědomí přece někde bylo přesvědčení, že duchovní léčení by ji mohlo jednoho dne vyléčit. - - Pak po sedmi letech utrpení Mrs. Fletcherová uslyšela o George Chapmanovi a jeho duchovním lékaři Williamu Langovi a rozhodla se zjistit, zda by ji mohl léčit. Poprvé ji Dr. Lang viděl v říjnu 1956 a byl velmi zaujat její přesnou diagnózou potíží. Mr. Lang otevřeně řekl, že to velmi dlouho potrvá, zbavit ji jejích obtíží, a to ještě za předpokladu pravidelného léčení. Když mu řekla, že je rozhodnuta spolupracovat, provedl několik prvních operací. - -

Již po této první léčbě se Mrs. Fletcherová cítila lépe. Osm let později jsem četl historii jejího případu v Aylesbury. Její jméno jsem objevil náhodou a chtěl jsem potvrzení jejího prohlášení černé na bílém. Poznačil jsem si adresu vedle mnoha jiných, které již byly v mém notesu. A konečně 16. listopadu 1964 jsem se dostal k tomu, abych Mrs. Fletcherovou navštívil. Zde je, co řekla:

„Od té doby, kdy mne začal léčit Dr. Lang, jsem k ostatním lékařům nechodila. Ještě pak ze mne vyšlo několik kamenů, z toho poslední v r.1961. Bylo to bolestivé, ano, ale netrpěla jsem tolik, jako při mých dřívějších záchvatech, kdy roentgen ukázal moje ledviny plné kamenů. Navštívila jsem Dr. Langa v posledních měsících a on mě informoval, že již nemám žádné kameny ani žádnou nemoc. Víím, že to tak je, protože od roku 1961 jsem neměla s tímto bolestivým onemocněním žádné potíže.“ -

V březnu 1957 Mrs. Hilda Carterová navrhla George Chapmanovi, že by mohl přijet do Birminghamu každou sobotu

od 5 do 6 hodin. Mr. Chapman souhlasil na zkoušku po dobu 12 měsíců. Při jedné příležitosti mluvil Dr. Lang s Mrs. Carterovou před zahájením sezení v Silver Street Spiritualist Church a předpověděl, že jeden dům velmi blízko tohoto kostela se uprázdní a bude naším stálým léčebním střediskem.

Předpověď Dr. Langa se splnila. V době, kdy počet pacientů se tak zvýšil, že bylo obtížné je zvládnout ve Spiritualist Church, dům vedle kostela se uprázdnil. Byl změněn v George Chapman's Birmingham Healing Centre v roce 1958. Do dneška slouží s pozoruhodným úspěchem.

Kapitola 14.

Zabití rakoviny

Norah Asburnová z Folkestonu, M.O.T.A.S.R.N., vrchní sestra, onemocněla v roce 1943 v době, kdy pracovala v Gyu's Hospital během své kvalifikační přípravy na povolání ošetřovatelky. Tři specialisté potvrdili diagnózu nemocničních lékařů, že její stav je zaviněn krčními mandlemi. Doporučili ji neoperovat.

„Slovo rakovina nebylo nikdy vysloveno,“ řekla Miss Asburnová, když jsem ji navštívil ve Folkestone v září 1964. „Tenkrát jsem byla velmi vyděšená a trpěla depresemi. Jeden z těch specialistů mi řekl: 'Nevím, čeho se bojíte, to se vyjasní.' Samozřejmě, že lékaři si mysleli, že dělám povyk kvůli ničemu. Ale já jsem byla ta jediná, kdo trpěl.“ -

Deset let Miss Asburnová snášela své utrpení. Pak v roce 1953 její otec, lékař a vedoucí Ústavu pro duševně choré v Corky v již. Irsku onemocněl a požádal svoji dceru, aby přišla domů a pomohla. Odešla zpět do Corku.

„Pak mé onemocnění skutečně vzplanulo, poněvadž, když můj otec zemřel, pracovala jsem příliš tvrdě,“ pokračovala. „Lékař, ke kterému jsem šla v Corku, vysál obsah mých mandlí v krku, ale bylo to stále horší. - Po dva roky to bylo pro mne zatnout zuby a vydržet. Bolest se stávala větší a vytrvalou a věděla jsem už, že s tím konečně musím něco udělat. Náhodou se mi dostal do ruky výtisk Psychic News. V celé Anglii byly tři svátky a já se dívala na rubriku „Duchovní lékaři“. Z nějakého důvodu jsem si vybrala jméno George Chapman a napsala mu, zda by mohl zařídit léčení na dálku mé bolesti a přecitlivělosti. Odpověděl na můj dopis ihned, psal mi, že je veden duchovním lékařem W. Langem a ujistil mě, že léčení na dálku započalo po obdržení mého dopisu a Dr. Lang učiní, co bude moci, aby mi pomohl. Bylo to zajímavé a hodné poděkování. - Když léčení na dálku započalo, trochu se mi ulevilo, ale doopravdy bych nemohla říci, že jsem se cítila lépe. Byla

jsem potěšena, když Mr. Chapman napsal, že považuje za nutné přímé léčení. To znamenalo, že musím jeti do Aylesbury - dlouhá a nákladná cesta, ale rozhodla jsem se, že pojedu. Bylo to v roce 1957. Přišla jsem do domu Mr. Chapmana o půl hodiny dříve, a setkala jsem se s ním a jeho paní ještě dokud byl sám sebou, nebyl ještě v transu. Vypadal velmi příjemný - upřímná a tichá osoba. Někdy uvidíte médium, které je velmi řečné, ale Mr. Chapman vypadal na docela obyčejného muže, moc toho neřekl a z konverzace, kterou jsme vedli, se mi zdálo, že neměl velké znalosti o medicíně. Když mě uvedl do ordináčního pokoje, viděla jsem ho, jak vešel do transu. Sedl si najednou a viděla jsem, jak se podíval nahoru a zasmál se. Měla jsem divný pocit seance, chvění - snad rozrušení, domnívám se. - Pak se zastavil a pozdravil mě.“ ‘Jak se máte, mladá paní?’ - Jeho hlas byl úplně jiný oproti hlasu Mr. Chapmana. Připadal mi trochu staromódní typ, jaký si pamatuji z dob mého dědečka, typ, který se již dnes nepotkává. A když jsme chvíli mluvili o různých věcech, řekl: ‘Co to máte za strašnou skvrnu na krku?’ - Odpověděla jsem mu, že lékař v Corku mně to vysál - a on na to řekl, že ten doktor z toho udělal zmatek. Požádal mě, abych si lehla na ordináční pohovku a když mě prohlédl, řekl mi svou diagnózu. Poslouchajíc to, přesvědčila jsem se, že má velké medicínské znalosti. - Provedl duchovní operaci a vypadalo to, že řezal to neviditelné tělo neviditelnými nástroji. Mohu téměř vidět sebe na operačním stole s ním. Tím míním, že si mohu živě představit operaci, kterou dělá, jakoby něco vysával ven. Víte, já mnohokrát sloužila při operačním stole během své práce v nemocnici. - - Když dokončil tu bezbolestnou duchovní chirurgii, řekl mi, že by se podíval na mé oči, poněvadž je v nich únava. To byla skutečná pravda. Věci se mně trochu rozmazávaly, když jsem se dívala na čísla autobusů nebo na cokoli vzdálenějšího. Dr. Lang na to provedl operaci mých očí a když to bylo skončeno, zeptala jsem se, jestli budu muset nosit brýle. Nosila jsem je již více let. Odpověděl, že nebude třeba, ale abych se vyhýbala prudkému světlu a používala brýlí jen ke čtení, když jdu do kinu nebo do divadla. Měl skutečně úspěch, a docílil něčeho neobyčejného. U očí měl naprostý úspěch, nenosila jsem již brýle, viděla jsem cokoli na dálku a přesně, a byla jsem schopna řídit i auto. Ale vraťme se zpět, když jsem odešla od Dr. Langa po tom prvním setkání, cítila jsem se strašně nemocná. Vrátila jsem se do Irska s bolestmi daleko většími než jindy. Doufala jsem, že naše příští setkání domluvené na květen ukáže větší zlepšení. Nedávala jsem vinu Dr. Langovi za to, že jsem se cítila hůře než dříve. Ba, právě naopak, z nějakého nevysvětlitelného důvodu jsem byla přesvědčena, že jedině on bude schopen pomoci a vyléčí mě. - Byla jsem tak jistá jeho schopností mne vyléčit, že jsem o něm mluvila velmi dlouho se svojí matkou. Víte, ona měla vážné těžkosti s očima, stěžovala si, že před sebou vidí plovoucí objekty a oční specialista upozornil na začínající šedý zákal a řekl, že za 6 měsíců přestane vidět

vůbec. Abychom zkrátili dlouhou historii, moje matka uvítala můj návrh sekat se s Dr. Langem, až pojedu do Aylesbury v květnu. Když Dr. Lang prohlédl moji matku, řekl: 'Toto není případ šedého zákalu, to je skotom, černá skvrna, která zabraňuje vidění. Dám to do pořádku.' - A když provedl oční operaci na očích mé matky (přitom mne požádal, abych stála

za ošetřovací pohovkou), řekl mi přesně, co dělá. Znovu jsem cítila, jako bych byla u operačního stolu, a dívala se na složitou chirurgii, kterou prováděl. Bylo to tak všechno skutečné, všechno jako živé. A opravdu vyléčil mou matku od oné černé skvrny. Když jsme odcházely od Mr. Chapmana, matka najednou zvolala: 'Moje oči jsou v pořádku, žádné plovoucí objekty!' A když přijela zpět do Corku a šla se mnou k očnímu specialistovi, pobavila jsem se pohledem na jeho tvář. Byl úplně ohromen, když prohlížel její oči. Stále je zkoušel, a nakonec řekl: 'Vypadá to, že se vyjasnily - zvláštní. Vaše matka je v pořádku!' Nikdy nezapomenu pohled

na jeho tvář! - Moje matka byla přesvědčena, že Dr. Lang je skvělý - byl ze stejné generace jako její otec, který byl rovněž chirurgem. Jsem z lékařské rodiny - můj pradědeček, dědeček i otec byli chirurgové a domov pro duševně choré v Corku byl veden příbuznými. - Ale abychom se vrátili k mému případu. Když Dr. Lang dokončil operaci na mé matce, požádal mě, abych si lehla na ošetřovací pohovku a když mě prohlédl, řekl: 'Oh, drahá, je to velmi špatné, je mi to líto. Budu muset odsát ten jed z těch mandlí znovu,' a pak mě operoval a já jsem cítila nějakou slabou bolest - jako když se provádí řezná rána. Pak mě požádal, abych vstala, a odpočinula si v obývacím pokoji asi na dobu 10 minut, bez mluvení. Když jsem znovu přišla dolů, ještě prováděl jinou duchovní operaci. - Když ji skončil, řekl mi: 'Nedělejte nic, nechodte nyní k žádnému lékaři, nenechejte se operovat; čekejte na mě, až vám řeknu, kdy bude bezpečné operovat.' - Vysvětlil mně, že mandle v krku vzadu byla plná jedu, a že on mě chce tohoto zbavit a učinil, co se dalo. Vytlačil jed jako vřed po celé délce, takže bude snadné s tím něco udělat. Neřekl mi nic

o rakovině, ale když jej navštívila matka kvůli kontrole očí, dva dny po mé operaci, řekl jí, že jsem měla rakovinu. Řekl jí, že bude-li na to čas, může mě úplně vyléčit. Odjela jsem ihned do Irska a ponechala tam matku a stále jsem nevěděla nic o rakovině. Vrátila jsem se ke svým povinnostem v ústavu pro duševně choré. Cesta vlakem z Dublinu do Corku mě téměř zničila. Ta bolest - v životě jsem nezažila nic horšího. Během týdne mé mandle v krku začaly pracovat - přešlo to zezadu do předu a visely dolů, jako zhnisané vředy. Nakonec jsem napsala Chapmanovi expres dopis a požádala o radu, poněvadž Dr. Lang mi radil, abych nic nedělala. Dr. Lang mi odpověděl, že jsem reagovala velmi dobře

na duchovní operace, že mohu nyní již k lékaři nechat si mandle otevřít.

Ale dodal, že si je v tom stavu nesmím nechat odstranit. Musím čekat na něho, až mi řekne, kdy to bude bezpečné. Stále jsem nic nevěděla o tom, že to bylo kvůli rakovině, která ještě nebyla vyléčena a má matka to přede mnou tajila. Přišla jsem ke svému lékaři, který byl zcela ohromen tou změnou. Řekl: 'Nikdy jsem dříve neviděl, že by se stalo něco podobného.' Udělal lehký řez do shnilých mandlí a hnis vyšel ven, a bolest slábla a slábla. Během následujících 3 měsíců vývoj byl zcela pomalý a bolest mě někdy doháněla k zbláznění. Dostala jsem dálkové léčení od Dr. Langa a věděla jsem, že mne navštěvuje. Samozřejmě jsem jej nemohla vidět, ale pocítila jsem jeho přítomnost čas od času. Někdy jsem říkávala své sestře: 'Dr. Lang je zde,' a ona se ptala: 'Jak to víš?' Odpovídala jsem: 'Prostě vím, že je zde.' On také řekl mé matce, že mám psychické schopnosti, protože jsem věděla, kdy tam byl. A někdy, když jsem meditovala, pociťovala jsem divné mrazení v těle. Všechno toto mi dokazovalo, že mezi mnou a Dr. Langem byl pravidelný kontakt. - Jednou z věcí, na které Dr. Lang trval, aby mě mohl léčit, byla, že mám co nejvíce odpočívat a večer chodit nejpozději v 8 do své ložnice na 10 minut se uklidnit. Dělal jsem to, co mi řekl, ale jedné noci, místo abych šla v 8 večer do ložnice, zůstala jsem v obývacím pokoji déle než obvykle. Najednou jsem slyšela hlasité lusknutí prstů - jaké jsem znala dobře z mých návštěv v Aylesbury, když Dr. Lang luskal prsty při operaci a žádal

o neviditelné nástroje. Věděla jsem ihned, že Dr. Lang zde byl a pomyslela jsem si: 'Proboha, zpozdila jsem se,' a běžela jsem nahoru po schodech. Má matka i sestra, se kterými jsem mluvila, rovněž slyšely ono lusknutí, ale nic si přitom nemyslely, protože žádná z nás nemohla Dr. Langa vidět. Pochopila jsem, že je to upozornění Dr. Langa, abych šla nahoru. - - V srpnu 1957 jsem viděla Dr. Langa znovu. Provedl další duchovní operaci a když skončil, řekl: 'Je to teď vyléčeno, můžete si nechat ty mandle v nemocnici vyoperovat, ale bylo to zhoubné.' Pochopila jsem a ujistila jsem jej, že jsem mu velice vděčná za to, co pro mě udělal. Teprve tehdy jsem se dověděla, že jsem trpěla rakovinou, ale nyní že jsem z ní úplně vyléčena. - V září jsem šla do nemocnice a dala si operativně odstranit mandle. Když operovali, došlo ke zhnisání - měla jsem s tím hroznou potíže. Potom došlo k ochrnutí mé levé ruky a terapeut specialista potvrdil lékařský názor, že ochrnutí bude již trvalé a že se s tím nedá již nic dělat. - Když jsem se setkala s Dr. Langem v říjnu, řekl mi, že jsem velmi šťastná osoba. Kdokoliv jiný by v mém stavu byl již na onom světě. A nyní vám povím: 'Vy se divíte, proč jsem ty mandle neodstranil, po mé duchovní operaci a léčení tam zbyly jen mrtvé výrůstky, které bylo třeba odstranit a to se dalo provést snadněji a rychleji v nemocnici, ale ochrnutí vaší levé ruky bylo způsobeno poškozením nervů a svalů během operace v nemocnici.' Pak provedl novou duchovní operaci, po níž jsem se ptala, zda mám jít k fyzikálnímu terapeutovi a dát si léčení teplem. Odpověděl: 'Ne, ne léčení teplem, ale

mírnou masáž a cvičení a dávejte si denně horkou lázeň.' - Šla jsem k fyzikálnímu terapeutovi a dělala cvičení. -

Po měsíci jsem znovu navštívila Dr. Langa. Cítila jsem se mnohem lépe, a rovněž on byl se mnou potěšen. 'Oh, ty svaly budou zase v pořádku,' ujistil mě a měl pravdu. - Vidíte sám, že je to vše v pořádku! Bylo to vše již perfektní po vánocích 1957. Od té doby jsem neměla již žádné nesnáze a pracovala jsem opravdu velmi tvrdě. Mohu tedy opravdu říci, že jsem na vlastní oči viděla zázrak!" -

Miss Asburnová byla ve výborném stavu. Je to velmi dobrá vrchní sestra, respektovaná a podivuhodná. Její případ mne zaujal. Zde nejsou pochybnosti ani v podrobnostech.

Kapitola 15.

(Mirabile dictu) = Podivuhodné vyprávění

Příběh Mrs. Barry Mironové ze Seltdean, Sussex, je podle mého mínění nejdůležitější příspěvek do této knihy. Její případ byl bezpochyby nejobtížnější ze všech, se kterými se Dr. Lang setkal, nejen během své výjimečné kariéry zde na zemi, ale i během jeho praxe jako duchovního lékaře. Když jsem se setkal s paní Mironovou v říjnu 1964, abych si získal podrobnosti o její nemoci a léčení, měl jsem štěstí setkat se s jejím manželem, Mr. S. G. Mironem, L.D.S., R.C.S. (Eng.), který byl ochoten vysvětlit mi celý komplex aspektů tohoto neobvyklého případu v lékařských termínech. Mr. Miron byl možná tou nejlepší kvalifikovanou osobou poskytnout mi úplný medicínský výklad, poněvadž byl nejen dentistou se značnou zkušeností, ale během své dlouhé odborné kariéry se také hodně zabýval ústní chirurgií v nemocnici.

Potíže Mrs. Mironové nastaly na podzim roku 1957, když její horní stolička byla vytržena. Extrakce byla obtížná vzhledem k tomu, že malý kousek kosti přilepený ke kořenu zubu perforoval otvor do nosní dutiny, což vedlo k infekci dutiny. Podobný případ se v medicínské profesi považuje za velmi nesnadno léčitelný. Avšak ponechme chirurga vyprávět, jak se tato nešťastná náhoda mohla přihodit.

„Kořeny tohoto zubu jsou velmi blízko v sousedství s podlahou nosní dutiny. Kořeny zubu nesahají přímo do sinusu, ale kost překrývající kořeny často zasahuje vlnovitě do podlahy sinusu, jak můžete vidět na roentgenu. Tedy při odstranění zubu se může stát, že kousek kosti se přilepí ke kořenu a způsobí perforaci do sinusu. Je-li tato perforace malá, může se sama zahojit, ale v případě mé manželky to nebyla malá perforace, ale tak zvaná antro-orální píštěl, velký otvor z úst do nosní dutiny. Bylo to tzv. suché lůžko po extrahování zubu - velice bolestivá záležitost, která velmi často přináší sebou kostní infekci. Když se to

přihodilo, chybou v léčení byl použit poněkud tvrdě gázový tampón, který tlačil na tkáň a rozšířil otvor na sílu prstu. Dovedete si představit, jak značné a vážné bylo toto otevření.

Nyní, když máte akutně infikovanou nosní dutinu, kterýkoliv lékař vám řekne, že je to jedna z nejobtížnějších věcí k vyčištění. Operace nosní dutiny je hazard, jako hození penízem. Nikdy nevíte výsledek. Asi v 50% případů onemocnění nosních dutin trpí postižení různými formami opakujících se nesnází po celý život. Je to jedna z nejnepohodlnějších operací.

V té době jsem také pracoval v nemocnici a z vlastní zkušenosti z ústní chirurgie vím, že toto je práce pro plastické chirurgy. Vzal jsem tedy moji manželku do Churchill Hospital v Oxfordu, kde ji prohlédli čelistní a obličejoví specialisté, kteří navrhli zaklopit měkké tkáně k sobě a sešít je. Můj názor, který byl podložen lety praxe v nemocnici, byl, že pokusit se o sešití bylo mařením času, poněvadž velký kus kosti chyběl a nebylo nic, co by tkáň mohlo podepřít. Neměl jsem však tento případ na starosti a nemohl jsem dost dobře oponovat chirurgovi, který byl jiného názoru. Abychom historku zkrátili, provedli to, ale nebylo to úspěšné. Nemohl jsem to nijak ovlivnit, - otvor byl příliš veliký pro překrytí měkkou tkání a sešití. Byl to jasný případ pro plastickou chirurgii.

Dva dny po zbytečném sešití byla manželka propuštěna z nemocnice. Trpěla bolestmi. Nakonec byla prohlédnuta plastickým chirurgem, který ihned rozhodl, že jedině transplantovaný zub může uzavřít otvor do nosní dutiny a navrhl provést operaci ihned, jak se uvolní lůžko v Stoke Mandeville Hospital. Tento typ roubové operace je stejný jako naroubování kůže. To se vezme chlopeň tkáně uvnitř líce, obrátí ji zpět

do otvoru a pak ji přišijí uvnitř patra. Ta chlopeň z tkáně musí dostávat krevní výživu ze živé tkáně, aby zůstala živá, dokud sama nepřiroste a je pak oddělena od živé ústní tkáně až se srůst ujme. Je to zdlouhavý způsob uzavření tak velkého otvoru v nosní dutině.

Když jim řekli, že tato operace nemůže být provedena dříve než za tři týdny, nebo tak nějak, protože nebylo k dispozici volné lůžko, Mr. a Mrs. Mironovi se rozhodli, že se mezitím obrátí na Mr. Langa. Znali o něm dost, hlavně o jeho úspěších jako duchovního lékaře a věřili, že duchovní chirurgie a léčení může tyto nesnáze vyřešit, nebo aspoň zmenšit utrpení paní Mironové, než se uprázdní lůžko v nemocnici.“ -

„Mrs. Mironová vyprávěla: „Bylo mi mizerně, velmi mne to bolelo, přesto, že otvor byl ucpán velkým kusem vaty. Máte-li takovou věc, musíte to mít ucpáno, nemůže to být otevřené, poněvadž, když to není ucpáno, je to slyšet, jako když jste v podzemní velké jeskyni, všechno se ozývá a duní ve vaší hlavě. Když cokoliv polykáte, ihned to jde do otvoru a dolů přes nos. Znímá to až moc dobře. - Šla jsem tedy k W. Langovi a

když mě prohlédl, prohlásil: 'Myslím, že zde je velmi dobrá šance, že bych mohl uspět.' Nesliboval úspěch a řekl, že pozná, zda opravdu může pomoci nebo ne, až provede operaci v duchovní chirurgii. To se zdálo slibné a požádala jsem ho, aby učinil, co uzná za vhodné.

Provedl operaci na duchovním těle. Když skončil, řekl, že se to povedlo a dodal: 'Otvor se zahojí. Požádejte manžela, aby to sledoval.' - Pak jasně řekl, že k němu musím přicházet pravidelně na pozorování a další duchovní operaci. Ale nejzajímavější věc se přihodila, když jsem byla na cestě domů od Dr. Langa. Řekla jsem vám, že jsem měla otvor ucpaný velkou ucpávkou z vaty. Tehdy, když jsem byla na poloviční cestě domů, trvalo to asi 3/4 hodiny dostat se ke dveřím Williama Langa z domu, kde jsme tenkrát bydleli, začala jsem pociťovat tlak na velkou ucpávku. Jinými slovy, byl tam uzavírací proces jdoucí z obou stran, zřetelný pocit nějakého růstu, který pokračoval pomalu a jistě. V důsledku toho se tato ucpávka musela postupně zmenšovat, až se otvor do nosní dutiny uzavřel do velikosti špendlíkového hrotu. Ale já se předbívám, ono to trvalo dosti dlouho." -

Mr. Miron k tomu řekl: „Sledoval jsem to a ošetřoval ji den za dnem, ošetřováním míním, že jsem se staral, aby to bylo v čistotě a pokryto jemným plastickým plátkem, který jsme pro tento účel zhotovili. Kontroloval jsem to denně, roentgenoval osobně nejméně jednou týdně. Měkké vazivo postupně přerůstalo otvor, až se otvor uzavřel. - Neměl jsem nejmenší pochyby o tom, že se to stalo v důsledku duchovní chirurgie Mr. W. Langa, poněvadž během čekání na uvolnění lůžka v nemocnici na operaci roubu, která se měla provést, moje manželka nevyhledávala žádnou další lékařskou pomoc. Předpověď Mr. Langa, že se otvor uzavře, byla správná. Jestliže by při běžné chirurgické praxi specialista něco podobného řekl mně, snad bych si myslel, že ten chlapík je trochu nenormální, a snad, že je přepracovaný, poněvadž nikdo nemůže říci takovou věc jen tak, ani ve skutečnosti to nikdo netvrdí. Ale Mr. Lang však řekl, že se ten otvor uzavře a že bych to měl sledovat, a tak se to také stalo.

Doprovázel jsem ji přirozeně několikrát, když jela navštívit Dr. Langa a viděl jsem, jak provádí duchovní operace. Pracoval asi palec nebo tak nějak nad její tváří, na podlaze sinusu a kolem tam způsobeného zranění. Požadoval nástroje, které mu byly podávány jeho synem Basilem a větším počtem asistentů a já jsem ty nástroje znal, poněvadž jsem je sám užíval. Dále mi hlásil přesně, co dělá, - vystavěl tkáň, ne ve fyzickém smyslu, ale na duchovním těle - znal jsem přece přesně typ chirurgie, kterou prováděl, podle pohybu jeho rukou a podle různých druhů nástrojů, o které žádal. Tím míním, že kdyby byl prováděl skutečnou operaci jako chirurg v operačním sále, všechno by bylo stejné do všech detailů, -

jediný rozdíl snad mohl být v tom, že bych ty nástroje viděl. Ale vše, co dělal, bylo na 100% přesné, - byla to správná technika zaklopení velkého otvoru vazivem s vybudováním plastického roubu přes to.“ -

A manželka onoho lékaře dále vypráví: „Dříve než jsem šla k plastickému chirurgovi, zajela jsem k Dr. Langovi. Byl velmi potěšen mým stavem a prohlásil, že plastická operace nebude již nutná, poněvadž otvor je již uzavřen, ale že učiní vše, co bude moci, aby ovlivnil chirurga, aby to ponechal tak, protože onen chirurg je vnímavý muž a s jeho ovlivněním můžeme prý počítat.

Samozřejmě nevíme, zda Dr. Lang uspěl u plastického chirurga nebo ne, ale nevyvratitelným faktem je, že když mě prohlížel před přijetím do Stoke Mandeville Hospital, rozhodl se dát tomu hojení další šanci,“ vzpomínala Mrs. Mironová. „Řekl mi, že pod vlivem neočekávaných okolností by chtěl odložit tu operaci o další tři týdny, aby se zjistilo, zda ten příznivý vývoj bude ještě pokračovat. Jestliže ano, plastická operace nebude nutná. Řekl jasně, že kdyby se projevil sebeslabší zhoršení, musel by to ihned vidět.“ -

A tak Mrs. Mironová pokračovala v pravidelných návštěvách u Dr. Langa. Další duchovní operace byly provedeny. Otvor do nosní dutiny se stále zmenšoval a po uplynutí druhé čekací lhůty se Mrs. Mironová znovu dostavila k plastickému chirurgovi, který byl udiven, když objevil, že otvor do nosní dutiny se znovu zmenšil. Proto rozhodl: „Uděláme nejlépe, když tomu necháme volný průběh.“ - Nevěděl, že pacientka byla duchovně léčena, protože Mrs. Mironová nemyslela, že by to měla říci, ale byla zvědavá, a proto také dodala: „Chtěla jsem vědět, co by řekl, tak jsem se jej zeptala, jak si vysvětluje, že tak velký otvor se proti očekávání tak dobře uzavírá, protože jsem si vzpomněla, že právě on prohlašoval, že jen plastická chirurgie může uzavřít ten otvor.“ A pokračovala: „A on mi odpověděl: ‘Víte, velmi zřídka se stává, že příroda sama převezme celou záležitost, a pak je možné, že tyto dva oddělené kousky kůže srostou dohromady. Případy jako tento jsou jen velmi řídké,‘ a dodal upřímně, že během své dlouhé praxe plastického chirurga se sám dosud nesetkal s podobným vývojem v případě, kde bylo tak velké otevření. Ale přes všechny respekt k tomuto plastickému chirurgovi, který je specialistou s velkou zkušeností a dovedností, jsem z celého srdce nesouhlasila s jeho vysvětlením a tvrzením, že by příroda převzala sama tuto záležitost.“

A Mr. Miron se zamyslel a dodal: „Měl bych to tak trochu blíže vysvětlit. Pointa není v tom, že skrovně přiznává, že také zná více než já, ale v tomto případě nezná. Je ovšem plastickým chirurgem s reputací a zkušeností, který provedl bezpočet plastických operací na různých částech těla, ale já jsem se specializoval na ústní chirurgii v nemocnici, a proto znám více než on o tom, co se může stát v ústech. Říkám to se vsí skromností, ale je to pravda. Jestliže si uvědomíme, že kůže, která pokrývá tělo, je mnohem tvrdší a pevnější než měkké vazivo v ústech, je

pochopitelné, že zde je značný rozdíl mezi chirurgickým štěpem na kterékoliv části těla a chirurgickým štěpem v ústech, i když operační technika je velmi podobná. A když vezmeme všechno v úvahu, říkám s největším důrazem, že vazivo prostě nemůže srůst dohromady podle normálních zákonů přírody, jak je známo. Podívejte se, já jsem pozoroval, jak se otvor uzavřel. Já jsem jej ucpával, pravidelně rentgenoval a vložil jsem malý plastický dentální plátek na překrytí a zaznamenával jsem všechna vývojová stádia, až se otvor překryl jemnou kůží. Jestliže si vzpomeneme, že otvor byl tak veliký, že se do něj dal vložit prst, jak jsem vám již řekl, pochopíte, jak velký to byl otvor. Nikdo, kdo má jen trochu znalostí z medicíny a chirurgie vám nemůže říci, že kde je tak velká ztráta kosti a měkkého vaziva, skoro půl palce, že se to samo může překlenout a srůst. To prostě není možné. Jakkoliv, ale stalo se to, a je to fakt.“ - - Po krátké přestávce Mr. Miron dodal: „V žádném případě se nesnažím snížit zkušenost a dovednost plastického chirurga. On neví, že moje manželka přijímala duchovní léčení a byl postaven před skutečnost, že se stalo něco - jako zázrak. - Když byl dotázán, aby rozumně vysvětlil, jak je možné, že se otvor do nosní dutiny uzavřel, je pochopitelné, že to přisoudil přírodě, která převzala záležitost. Zcela otevřeně, kdybych nevěděl, že je to výsledek duchovní operace a léčení Dr. Langa, nevím, co bych si myslel, kdybych se setkal s podobným případem. Snad bych řekl, že se stalo něco nevysvětlitelného.“ - -

Jak Mr. Lang pokračoval v léčení a otvor zarůstal až na nepatrnou díрку, která byla okem téměř neviditelná, varoval Mrs. Mironovou: „Musíte být velmi opatrná. Vzhledem k podlaze nosní dutiny, která je velmi tenká a bez kostní struktury k podepření tkáně, je v tomto počátečním stádiu nebezpečí jejího zpětného prolomení. Do doby, než tkáň více zesílí, musíte být nesmírně opatrná při smrkání, když se nachladíte, protože síla tlaku může zlomit tu tkáň znovu.“ -

To se na neštěstí stalo. Kromě potíží s nosní dutinou byla na tom Mrs. Mironová dost špatně se zdravím a stala se obětí nekonečného nachlazení a chřipky. Bojovala tuto ztracenou bitvu a při tom se vyvinula další infekce v nosní dutině. V důsledku toho se zhojení protáhlo, i když ten otvor nebyl tak veliký jako z počátku, potíže začaly znovu.

„Kdybyste mohla přijít každý den, mohl bych zabránit tomu, aby se to nezhoršilo,“ řekl pak Mr. Lang pacientce. Když odpověděla, že při nejlepším by mohla přijeti do Aylesbury jednou týdně, uklidnil ji: „Nebojte se, udělám, co budu moci, abych udržel tutu akumulaci jedů v šachu.“ -

„Během následujících šesti měsíců se má nemoc zhoršovala, poněvadž v důsledku znovu otevřeného otvoru jsem polykala jedy,“ vysvětlovala Mrs. Mironová. „Byla to fyzicky těžká vzpoura a špinavá očista, poněvadž jsem si byla vědoma nekonečné stružky jedu, kterou jsem se snažila vyplivat. Chuť byla odporná a dělalo se mi z toho zle. Vyprazdňovalo se to do mého žaludku a otravovalo celý organismus.“

Vypadala jsem velmi špatně. Moje kůže zežloutla a byla jsem vyčerpána. Jakkoliv, snažila jsem se co nejvíce a dokonce jela s manželem na letní dovolenou, kterou jsme plánovali. Ale pociťovala jsem potřebu co nejvíce odpočívat v posteli, ale v dohodě s Williamem Langem jsme v listopadu navštívili ušního, nosního a krčního specialistu, ale za žádnou cenu se nesmělo operovat. Dr. Lang vysvětlil svůj důvod následovně: 'Jed vnikl do morku kostí a do vašeho organismu a kdyby ten specialista měl dovoleno operovat, jed by nadále zůstal v organismu a bez ohledu na to, jak úspěšná operace by byla, mohlo by se stát, že by to nebezpečně ohrozilo vaše zdraví. Dělán co mohu, abych vám pomohl. Léčím vás přímo zde každý týden a během vašeho spánku léčím vaše duchovní tělo každou noc. Pokouším se lokalizovat jed. To chce čas, ale až se mi to podaří, můžete žádat specialistu, aby vás operoval, protože provedení bude potom bezpečné. - Uvědomila jsem si, jak je nesnadné, ba dokonce i nemožné říci specialistovi, co by měl dělat nebo neměl dělat, ale byla jsem rozhodnuta splnit, co bylo po mně žádáno. - Ale abych také něco řekla o tom specialistovi, tak on nebyl dychtivý operovat. Roentgen ukázal, že hnis se všude rozšířil i pod oblast oka a řekl mi docela bez obalu, že operaci by nebylo dobré doporučit. Dal mi několik výplachů, které William Lang neměl vůbec rád (řekl, že to způsobilo poškození jeho léčení), ale já jsem to nemohla odmítnout. Ale postupně Dr. Lang měl úspěch v lokalizování jedu do jednoho místa a zdálo se, jakoby se těžké závaží tlačilo pod mým okem. Řekl mi, abych ihned šla ke specialistovi a bez prodlení se nechala operovat. Volala jsem tedy specialistovi a řekla jsem mu: 'Lituji, že to musím říci, ale cítím velice nutně, že bych tu operaci měla mít provedenu ihned.' - Bylo mi velmi trapné říkat vynikajícímu chirurgovi, co by měl dělat. Neřekl nic, když mě prohlížel a chvíli se procházel po pokoji. Pak se otočil a řekl mi: 'Víte já nevím proč říkám, že budu operovat, poněvadž si nemyslím, že to bude úspěšné. Normálně bych měl říci: Ne - nebudu operovat, ale já budu!' - A operoval. Po operaci mi řekl, že to byl nejhorší případ, se kterým se setkal.' - -

Dr. Miron pokračuje a vysvětluje dále: „Totiž moje manželka prodělala Caldwell-Luckovu operaci, která je velmi riskantní. Povede se jen asi v 50% případů. Je to velmi těžká operace, která může být provedena jen jednou a žádný opravdový chirurg ji nedělá rád. Velmi často je výsledkem chronický zánět sinusu, který se úplně nevyčišťuje a vždycky dělá potíže. V případě mé manželky však to bylo naprosto úspěšné. Navštívil jsem ušního, nosního a krčního chirurga po operaci a ten mi řekl, že je velmi rád, i když je trochu překvapen tak velmi uspokojivým výsledkem.“

Mrs. Mironová dodala: „Obvyklou věcí po tomto druhu operace je hrozná bolest, a proto je pacientovi dáváno morfium po 24 hodin. Já jsem však již po šesti hodinách seděla na posteli a jedla a kouřila jsem docela spokojeně, což všichni považovali

za výjimečné. Všichni se na mě chodili dívat a s úžasem se ptali: 'Jak je to možné, že jste tak veselá a bez bolesti?' - Nakonec jsem řekla sestře: 'To je proto, že jsem měla duchovní léčení.' Její odpověď byla: 'Oh, to se potom již nedivím.' - - A po mém poměrně rychlém propuštění z domova sester, kde byla operace provedena, jsem měla přijít zpět k Williamu Langovi, což jsem samozřejmě učinila. Na to v příštím týdnu jsem od něho začala dostávat další pravidelná léčení a pak nastalo rychlé nabytí mého úplného zdraví. Úspěšně dokončil léčení a od té doby,

tj. od dubna 1959 jsem neměla naprosto žádné potíže.“ - -

„Jestliže vezmete v úvahu různá stádia tohoto případu, dojdete k závěru, že Dr. Lang skutečně vyléčil moji manželku v rekordním čase.“ Uzavřel Dr. Miron. „Během první části léčení uzavřel ústní píštěl. Pak přišla komplikace a infekční roztržení dutiny, a ve třetí části nastalo roztržení tkáně, kterou vybudoval. To se stalo v důsledku infekce. A konečně stáhl jed z celého těla do jediného centrálního místa a pak mohl vybudovat znovu tkáň. - - Podle mého názoru, on s úspěchem učinil nemožné - možným!“

Kapitola 16.

Celodenní léčení

George Chapman shledal velmi obtížným pokračovat ve dvojitým zaměstnání a přišel čas, kdy bylo nutné se rozhodnout. Mohl sice pokračovat v zajištěném postavení pod penzí ve veřejné službě, kde již získal Long Service Medal jako uznání za 10 let služby. Měl ženu a rodinu, na které musel myslet. Byli by schopni žít bez stálého jistého příjmu? Dlouho se zabýval tímto problémem a dnem 31. října 1957 vystoupil z požární služby.

Nyní, s dostatkem času pro duchovní léčení, mohl nejen zkrátit čekací dobu pacientů Dr. Langa, ale i přijmout mnohem více trpících pacientů. Pravidelné cesty do Birmingham Healing Centre nyní již nečinily potíže. V minulosti byl vždy nucen požádat kolegy, aby mu vyměnili službu, aby mohl cestovat. Teď tato obtíž skončila. A konečně nyní mohl splnit svou tužbu udělat každé úterý dnem pro Free Clinic, kdy kdokoliv potřebný duchovního léčení mohl být vyšetřen W. Langem bez jakéhokoliv placení.

Od toho dne, co se stal George Chapman „profesionálním“ médiem, jeho ošetřovna neměla nikdy nouzi o pacienty. Právě naopak. Mnoho trpících různými neduhy požadovalo konzultaci s Mr. Langem, že byl často nucen zůstat v transu od 10 hodin ráno do 5 hodin odpoledne. Skutečně se často stávalo, že nával pacientů, u kterých bylo zapotřebí dlouhých operací a duchovního léčení, byl tak veliký, že

Chapman zůstal pod kontrolou Mr. Langa až do večera. Přesto ani to vypětí sil mu nebylo zatěžko, protože zasvětil svůj život léčení a přijal všechny podmínky z toho vyplývající.

Den 1. XI. 1957 byl první, kdy působil jako médium celodenního léčení pro Williama Langa F.R.C.S.

Jeden z prvních pacientů, kteří toho dne přišli k Chapmanovi, byl Cyril G. Woodley z Brill. Spojil jsem se s ním, abych zjistil, jak se jeho choroba vyvíjela pod léčením W. Langa. Mr. Woodley mi řekl toto:

„Asi před sedmi lety (v roce 1950) jsem začal mít bolesti v nohou. Vyzkoušel jsem všechny známé léky a mazání, ale bez úspěchu. Nakonec jsem byl donucen jít k lékaři, který řekl, že je to zánět vaziva a navrhl na nějaký čas odpočinek. Jak čas ubíhal, potíže se stále zhoršovaly a tak jsem byl poslán do nemocnice na roentgen. Tenkrát mi řekli, že mám zanícené trny obratlů. Léčil jsem se 8 týdnů teplem a masážemi bez nějakého znatelného zlepšení. Znovu jsem šel na roentgen a nakonec mi řekli, že mám vážné onemocnění zvané spondylitis (zánět obratlů). - V roce 1953 jsem byl na čas v Mont Veron Hospital, kde mi dávali hloubkové ozařování. Když jsem byl propuštěn, abych byl upřímný, cítil jsem se ještě mnohem hůře! Po dvou letech na národním pojištění (nemocenská) jsem prodělal dalších 8 týdnů léčení teplem a masážemi, ale opět bez užitku. Začal jsem znovu pracovat v mé prodejně, ale bylo pro mě těžké stát i krátký čas. Navštěvoval jsem po celou dobu nemocniční kliniku, ale vše, co pro mne mohli udělat bylo, že mi dali nějaké tabletky, abych si je bral vždy, když se mi bolesti zhorší. -

Ale má žena Jessie, která slyšela od Mr. Maurice Barnela o Mr. Chapmanovi a Dr. Langovi, mne nutila, abych zkusil duchovní léčení. A nakonec jsem souhlasil a sjednal si schůzku s Dr. Langem na listopad 1957. - Když mě Dr. Lang prohlédl a zjistil, co mi je, řekl otevřeně, že by byl schopen dostat mě do solidního stavu, ale že je potřeba k tomu čas, a že bych musel být jeho pacientem a musel bych k němu přicházet častěji. Odpověděl jsem mu, že udělám, co řekl. Celkem vzato, trpěl jsem 7 let, a nemohl jsem očekávat vyléčení přes noc. Myslel jsem si, že bude-li mít úspěch v léčení, pak dokáže něco, co naši lékaři neuměli.“

„Dr. Lang tedy provedl onu známou operaci na duchovním těle, a přesto, že jsem zprvu žádnou změnu nepocítoval, než jsem se dostal domů, cítil jsem se o poznání lépe. Dodržel jsem každou schůzku, kterou mi Dr. Lang určil a pokaždé se mi značně ulevilo. V únoru 1959 jsem se cítil znovu téměř na 100% v pořádku a poněvadž jsem byl pozván na kontrolu do nemocnice, byl jsem moc zvědav, co mi řeknou. Mohu vám říci, že lékař byl jako při zjevení! To nepřeháním! Mumlal: 'Nevysvětlitelné věci se stávají,' ale pak jsem mu řekl, že jsem měl duchovní léčení od duchovního lékaře Dr. Langa. Naslouchal, ale neříkal nic. Požádal

mě, abych zase přišel za dva roky. To jsem samozřejmě zase udělal. Když mě pečlivě prohlédl, velmi pečlivě a důsledně, řekl, že již vícekrát nemusím přijít, že jsem kompletně vyléčen a dále řekl, že to byl mimořádný případ a že je těžko k uvěření, že se může stát něco podobného.“ - -

Dne 6. prosince 1964 mi tedy Mr. Woodley laskavě dal následující informaci o svém nynějším stavu:

„Jsem šťasten, že mohu říci, že přesto, že je tomu nyní více než 7 let, kdy jsem byl poprvé vyšetřován u Dr. Langa, jsem nyní fit na 100%. Když jsme se přistěhovali do našeho dnešního domu, převzal jsem udržování naší zahrady, která je 200 stop za a 30 stop před naším domem. S pomocí svého syna jsem zvládl těžké rytí - je to jíl a to mluví za sebe!“

Když Mr. Woodley poprvé navštívil Dr. Langa 1. listopadu 1957, jeho žena Jessie jej doprovázela. Dr. Lang a jeho účinné duchovní léčení na ni učinilo silný dojem, poněvadž trpěla vysokým krevním tlakem a s tím spojenou nemocí po mnoho let a doktoři nebyli schopni jí dát nic jiného než předepsat kapky. Její pravidelné návštěvy s jejím manželem u Dr. Langa umožnily duchovnímu lékaři úplně ji vyléčit od všech potíží. V prosinci 1964 potvrdila, že se těší dobrému zdraví od doby, kdy ji Dr. Lang léčil.

„Mohlo by vás zajímat, že jsem strávila v posteli v zimě více času než mimo postel na průduškové astma do doby, než jsem navštívila Dr. Langa,“ řekla. „Je to nyní nádherné, že mohu býti zase činná ve vlhkém počasí a v mlze, jen sem tam s občasným zasípáním! Můj obvyklý zánět průdušek mohl začít kdykoliv po září, ale to všechno náleží již minulosti. Věřím, že si dovedete představit, jak nádherné je dýchat volně a zhluboka - díky léčení Dr. Langa.“ -

Když Mr. A Mrs. Woodley přišli v srpnu 1958 do ošetrovny George Chapmana, byl jim i ostatním pacientům předán dotazník, ve kterém byli žádáni o zaznamenání svých poznatků o léčení

Dr. Langem. Mrs. Woodley splnila tento požadavek a poslala G. Chapmanovi následující dopis:

„Píši, abych Vám sdělila některé zkušenosti mého manžela a moje při konzultaci s Dr. Langem. Během naší konzultace s Dr. Langem v lednu t. r. mi Dr. Lang řekl, že provedl dvě hluboké injekce do mého hrudníku a upozornil mě, abych nebyla vyplašena, jestliže se na mém těle objeví nějaké známky. Nic jsem necítila, nemyslela jsem, že by se mohly objevit nějaké známky. Mýlila jsem se. Dvě známky se objevily na mém těle, docela zřetelné a zůstaly tam po 4 dny. - Dvakrát během zimy jsem nemohla přijít k Dr. Langovi a on řekl mému manželovi při obou příležitostech, že mne navštíví. Každou noc jsem byla probuzena nějakým druhem elektrického šoku. Bylo to mrazení od hlavy k nohám, jako když je někdo popálen kopřivami a trvalo to snad minutu. Obě rána jsem se cítila dobře a mohla jsem vstát

z lůžka. - Když Dr. Lang léčil mého manžela a mne při naší návštěvě minulého června, vysvětlil nám, že odsál nějakou tekutinu z míchy mého manžela. Na ošetřovací pohovce se objevila mokrá skvrna! Toto bylo nejzajímavější, protože, jak víte, Dr. Lang provádí duchovní léčení a nikdy se nedotkne skutečného fyzického těla. Vždycky jsem jej pozorovala velmi zblízka a velmi bedlivě a viděla jsem jeho ruce vždycky kousek nad fyzickým tělem.“ -

Když G. Chapman obdržel dopis od Mrs. Woodleyové, vysvětlilo mu to hádanku, se kterou si nevěděl rady poslední 2 měsíce. Když se jednoho dne probрал z transu, v červnu 1958 po skončeném léčení, George si všiml oné vlhké skvrny na povlaku ošetřovací pohovky. Nemohl si to vysvětlit a prostě vyměnil prostěradlo za nové. Až dopis Mrs. Woodleyové mu dal odpověď.

Mnoho pacientů Mr. Langa odpovědělo na dotazník, o kterém hovoří Mrs. Woodley a předali ho G. Chapmanovi. Některé z těchto dotazníků byly a jsou přiloženy v evidenci pacientů.

Kapitola 17.

Neměla bych se dívat nazpět nazlobena

Když jsem seděl naproti Miss Ilze Kohnové a poslouchal její vyprávění o havárii, která se stala před 7 lety v roce 1957, pociťuji tu hrůzu, která mě naplní kdykoliv pomyslím na lidskou bytost katapultovanou do fyzického traumatu. Tato strašná havárie charakterizuje jaké zabíjení a skoro-zabíjení se denně stává na našich silnicích. Nemocniční sestra na kole, auto a náraz, zprohýbaná ocel a ležící zmrzačené tělo ženy se zkrvavenou hlavou na silnici. Pak rychlé odvezení do Amersham Hospital, prohlídka, záznam nálezu: fraktura lebky, pravé oko nebezpečně zraněno, fraktura nosu a fraktura žeber. -

„Byla jsem v bezvědomí 10 dní a nocí. Když jsem se probírala, nevěděla jsem, kde jsem a co se stalo. Nemohla jsem zvednout hlavu na polštáři - a ani jsem nechtěla. Ale cítila jsem se zcela vyčerpaná. Byla jsem ráda, že jsem v posteli. - Několik dní potom, co jsem nabyla vědomí několik lékařů stálo u mého lůžka a diskutovalo o mém případě. Slyšela jsem, že jeden říkal druhému, že pochybuje, že někdy vůbec budu vidět. Nevěděli, že je slyším, co si povídali. - Spravili mi oko, které bylo vytržené ze svého důlku a dali na něj malou skulinu, a skrze tu jsem mohla vidět a zahlédnout část oblohy. - Když jsem slyšela specialistu vyslovit pochyby, zda budu schopna znovu nabýt duševní rovnováhu, a jeho vysvětlení, že to bude dlouho trvat, než budu schopna opět

pracovat, považovala jsem to za výzvu uzdravit se velmi rychle. Myslím, že lékaři byli velmi překvapeni, jak brzy jsem se zotavila. Během 3 týdnů jsem se naučila sedět, vstát a znovu chodit, starat se o sebe a mluvit s jinými pacienty. A pak jsem byla propuštěna a bylo mi dovoleno jít domů. - Ale velké soužení teprve nastalo. Byla jsem velmi slabá a mé pravé oko bylo stále zavřeno. Občas jsem zakoušela silné bolesti hlavy, a bylo šokující, když jsem zjistila, že nedovedu jasně a logicky myslet. Po čase jsem uvažovala, zda ten specialista přece jen neměl pravdu, řekl-li že to bude dlouho trvat, než budu moci pracovat, budu-li vůbec kdy moci pracovat. A když známý psychiatr řekl: „Ona bude muset začínat vůbec od samého začátku, jako kdyby se právě narodila a projít všechna ta období života znovu!“ - A to mi bylo 33 let! - Zjistila jsem, jak je strašné spolknout tuto hořkou pilulku, ale nakonec jsem se s tím smířila. Měsíc jsem byla doma, a musela jsem se vrátit do nemocnice k otevření mého pravého oka, což bylo strašně bolestivé, jako bych prodělávala novou havárii. Když jsem se vrátila domů, cítila jsem se slabší a hůře než kdy jindy. - Brzy

na to šla jsem do rekonvalescenčního ústavu ve Farnhama a udělala jsem tam dobrý pokrok. Chtěla jsem dokázat, že se cítím velmi dobře, abych mohla převzít povinnosti vrchní sestry, ale zřejmě moje mysl nebyla stále dosti normální. Čím více jsem se snažila, tím méně jsem mohla své předsevzetí splnit, takže všechno vždy selhalo. Nemohla jsem tomu rozumět. Dnes bych řekla, že to bylo tím, že jsem příliš spěchala uskutečňovat věci podle svého přání. A ono to nejde všechno zlepšovat

nad možností přírody. Byly dny, kdy jsem upadala do zármutku a i noci byly zlé. Nemohla jsem spát, mohla jsem jen bdít a cítit se strašně osamělá, přes veškeré sympatie a lásku přátel, kteří

o mne pečovali, jako by to činili rodiče, kdyby žili. Ale já jsem to neuznávala. Cítila jsem se jako ve vězení, kde není s kým promluvit. Hluboko uvnitř jsem však věděla, že má psychická mizérie byla vytvářena mnou samou. Bylo to jako krutá past s pomyšlením, že se z ní nikdy nedostanu a musím zemřít. - Téměř žádná změna nenastala v mé situaci až do doby po novém roce, kdy mi bylo navrženo, že bych se měla objednat u duchovního lékaře Williama Langa, a zjistit si u něj, zda by mi nemohl nějak pomoci. Přesto, že jsem nebyla spiritistkou, divila jsem se, zda vůbec něco z toho může být, ale byla jsem zvědavá a ochotná zkusit cokoliv. -

Když jsem se pak v únoru setkala s Dr. Langem, byla to pro mě velmi radostná zkušenost. Našla jsem u něho tolik vlídnosti, že jsem k němu ihned nabyla důvěru. Jak kráčel ke mně, připomínal mi německého profesora, se kterým jsem měla potěšení pracovat v nemocnici. Ihned jsem si pomyslela: „Jsem v dobrých rukou, je zde někdo, kdo mi rozumí.“ - A uvědomila jsem si, že jsem udělala dobře, když jsem k němu přišla. Dr. Lang se mnou mluvil o různých věcech,

chtěl vědět, odkud pocházím, co dělám a jak se ta nehoda stala. Pak mě požádal, abych si lehla na pohovku a prohlížel mě zlehka rukama. Řekl jen málo o mém stavu, ale nějak mi dodal důvěru, že se na něj mohu spolehnout, že mi pomůže. - Když jsem tam ležela, vysvětlil mně, že provede několik bezbolestných operací na mém duchovním těle. Mluvil se svými neviditelnými asistenty a požadoval chirurgické nástroje. Jeho ruce byly sehnuty asi palec nad mým tělem, jako kdyby jemně držel nějaké nástroje a prováděl operaci, ale nic jsem necítila. Cítila jsem instinktivně, že mi může pomoci, i když jsem nevěděla jak.

Když jsem odcházela, cítila jsem se volněji, mnohem lehčeji a veselejší. Tušila jsem, že se něco stalo, ale nevěděla jsem přesně co. Bylo to, jakoby někdo otevřel dveře mého smyšleného vězení. Zprvu jsem nevěděla, jak se radovat z mé nově nalezené svobody. Ve svém podvědomí jsem se bála, že tento nádherný pocit uvolnění bytí sama sebou nemusí vydržet, ale utěšovala jsem se v nitru, že během 14 dní uvidím Dr. Langa znovu, a on mi ještě více pomůže. Jak dny ubíhaly, byla jsem nadšena zjištěním, že svoboda myslí ani nezmizela, ani se nezmenšila, ale ve skutečnosti rostla a to trvale každým dnem. Cítila jsem, že již nejsem sama. A když jsem potom přišla do Aylesbury podruhé, setkala jsem se s Georgem Chapmanem, dříve než vešel do transu. Byl mnohem mladší než Dr. Lang a zjistila jsem, že též jinak mluvil. Poněvadž jsem kvalifikovaná ošetřovatelka, přirozeně jsem mluvila o lékařských záležitostech a zvláště o svém případě. On neměl znalosti o medicíně a byl cokoliv jiného, jen ne lékař. - Dr. Lang opět provedl nějakou operaci a dal mi duchovní léčení. Opět jsem se cítila lépe. Toto zlepšení bylo ve skutečnosti tak znatelné, že jsem byla schopna zase převzít své povinnosti jako vrchní sestra.“

Po své třetí a poslední návštěvě u Dr. Langa jí tento řekl, že konečně docílila stavu dobrého zdraví, kdy může provádět své mnohé povinnosti se stejnou dovedností jako před havárií.

„Necítila jsem se ještě úplně v pořádku, ale Dr. Lang nějak vštípil do mé mysli plnou jistotu, že se mi bude dařit lépe,“ řekla mi Miss Kohnová. „Samozřejmě nastaly potíže, ale nakonec jsem je vždycky zvládla. Již léta se cítím velmi dobře a nemohla bych si přát, aby to bylo lepší. Mám radost ze života a mám radost ze setkání s lidmi. Čtu a píši více než kdykoliv jindy. Nikdy se nedívám nazpět se zlobou. Když někdy myslím na všechno, co se mi stalo, nevím, zda bych mohla najít cestu ke štěstí, kdybych nepotkala Dr. Langa. Modlím se, aby Bůh zachoval ve mně sílu pomáhat těm, kdo mě potřebují, tak jako já jsem potřebovala pomoci tenkrát.“ -

Kapitola 18.

Host pro spolupráci

Jednou z prvních věcí, kterou jsem si uvědomoval při rozpravách s Williamem Langem při přípravě této knihy, bylo jeho upřímné přání vytvořit větší spolupráci mezi ním a ostatními lékaři. Byl to předmět, kterého se dotkl dost často. Toto přání, kdyby se splnilo, umožnilo by, že by za pomoci pozemských lékařů mohl dosáhnouti ještě lepších výsledků. To, co již bylo dosaženo, mluví samo za sebe. Ale on si přál nějakým způsobem předat něco ze svých jedinečných zkušeností a poučit ty, jejichž znalosti na poli léčení byly omezeny.

Tento sen byl do určité míry splněn. Určitý počet pacientů, kteří chodili ke svým lékařům nebo do nemocnic na pravidelné prohlídky, mluvil o duchovním lékaři a jeho bezbolestných operacích, které vyléčily nebo zlepšily jejich choroby. Mnozí lékaři na to ovšem nic neřekli, nebo nechtěli nic říci, ale byli zde i někteří lékaři a chirurgové, kteří souhlasili, že duševní nebo duchovní léčení by nemělo být zatracováno nebo zlehčováno. Někteří šli skutečně tak daleko, že doporučovali svým pacientům pokračovat u Dr. Langa a též docházet na pravidelné lékařské kontroly, aby jejich zdravotní stav mohl být ověřen klinicky.

Jeden z těchto gentlemanů byl Mr.G.S. Miron, L.D.S., R.C.S. (Eng.), jehož spolupráce s Dr. Langem již byla popsána v kapitole *Mirabile dictu* (= kap.15). Spolupracoval s duchovním lékařem vždy, když věřil, že to může pacientovi pomoci.

Ale mohly by býti citovány další příklady renomovaných lékařů a specialistů. Ale přestože tato spolupráce s některými lékaři byla pozoruhodná a velmi užitečná i úspěšná, uspokojilo to Dr. Langa jen částečně, neboť on si představoval tuto spolupráci s co největším počtem lékařů.

Svůj první krok v tomto směru učinil v roce 1958, když jednoho dne v transu jsoucím u George Chapmanovi nadiktoval následující dopis, který byl poslán sekretáři Royal Hospital Ophthalmic:

„Vím, že tento dopis je pro vás neobvyklý, ale já i můj syn Basil jsme byli oba členy vašeho ústavu po mnoho let.

Podíváte-li se do mých minulých záznamů, najdete tam mnoho o mně, na příklad jsem napsal knihu pod názvem „The Medical Examination of the Eye“ a můj syn napsal několik knih o prohlídce a přístupu k pacientovi.

Mým přáním je pozvat členy vašeho aktivního lékařského kolektivu nebo i minulých členů, aby vešli ve spolupráci s mým médiem George Chapmanem, který zařídí setkání se mnou. Vím, že v oční chirurgii a technice mohu velmi pomoci a jsem si jist, že mnozí lékaři z vašeho ústavu, kteří se o to zajímají a milují svoji práci, rádi se se mnou setkají.“

Odpověď nedošla. Když jsem se zeptal Mr. Langa při jedné naší schůzce, zda tím nebyl znechucen, že sekretář ignoroval jeho dopis, odpověděl: „Oh ne, nebyl jsem příliš znechucen, dokonce jsem ani neočekával jeho dopis, možná, že je to příliš požádat gentlemana

v takové pozici, aby korespondoval s „mrtvým“ mužem, ale cítil jsem, že bych tento dopis napsat měl a říci jim, že jsem zde nazpět a vždy ochoten pomoci, jakýmkoliv způsobem, ale nepovažuji to za promarněné úsilí. Nedostal jsem odpověď na můj dopis, ale přesto v důsledku tohoto dopisu se několik dobrých chlapců přišlo za mnou podívat. Asi za 14 dní po odeslání dopisu George obdržel zprávu od jistého lékaře (nemohu uvést jeho jméno), byla to soukromá konzultace, ale mohu říci, že je velmi schopný a dovedný specialista. Neznal jsem toho hochu osobně, byl to jeden z Basilových kolegů, ale byl jsem potěšen rozmluvou s ním.

Zprvu vkročil do mého pokoje jako oslavovaný vítěz. Z otázek, které na mne vychrlil, bylo jasné, že měl zájem prokázat, že já nemohu být William Lang, jak jsem tvrdil ve svém dopise. Dával mi velmi choulostivé otázky ophthalmologické, které jsem mu podrobně zodpověděl. Rovněž mluvil o různých léčebných přístupech. Nakonec se tento dobrý chlapec omluvil za své nepřátelské vystoupení, a pak se dotázal, zda bych mu dovolil konzultovat mě, kdyby byl postaven před problém, který si netroufal zvládnout. Samozřejmě jsem souhlasil.

V následujících letech jsme se stali dobrými přáteli a dosti často mě navštěvoval. Ve skutečnosti byl u mne před několika týdny s případem, ve kterém mám radost, že to mohu říci, jsem mu mohl asistovat.“ - Podíval se na mne rozpustile a dodal s úsměvem: „Já mu ovšem pomohl svým vlastním způsobem. Byl jsem přítomen v operačním sále, když operoval a vedl jsem jej; pak jsem navštívil onoho pacienta, když spal a ošetřil jsem jeho duchovní tělo. Samozřejmě, že ten dobrý lékař o tom nevěděl. Dávám přednost tomu, aby věřil, že to byla jeho vlastní péče a dovednost, co pacientovi zachránila zrak.“ - -

Během tohoto rozhovoru se vyjasnilo, že určitý počet specialistů z různých očních nemocnic čas od času navštívil

Mr. Langa prodiskutovat komplikované případy. Tyto návštěvy u Mr. Langa měly za následek, že zprávy o duchovním lékaři se šířily i k dalším specialistům a praktikům, ba i na jiných úsecích medicíny. G. Chapman má dosti silnou složku s označením „Důvěrné“. Obsahuje dopisy z nemocnice i od soukromých lékařů - někteří z nich jsou známí praktici. Mnozí z nich požádali o schůzku s Mr. Langem, poněvadž s ním chtěli prodiskutovat některé případy, které jim dělaly starosti a o kterých doufali, že by mohly být vyléčeny nebo aspoň zlepšeny duchovním lékařem. Každý dopis svědčil o tom, že u pacienta neměly úspěch běžné medicínské praktiky, a proto byly pokládány za nevléčitelné. Jsou tam dopisy přímo žádající, aby pacienti byli prohlédnuti Mr. Langem a aby bylo provedeno duchovní léčení. Poněvadž tyto styky jsou označeny „Soukromé a důvěrné“, totožnost pisatelů nemůže být zveřejněna. Ale ujišťuji vás, že jsem ty dopisy viděl a četl. Jména těchto pacientů by vás možná překvapila.

Jeden prominentní specialista napsal: „Zanechávám praxe, kterou převezme X., který byl vyškolen v Guy's Hospital a byl vyznamenán, pracoval rok na klinice v Kanadě a specializoval se na průmyslová zranění a dětskou obrnu, strávil delší dobu ve dvou nemocnicích (jména uvedena) v Londýně. Doufám, že se s vámi setká a vy mu budete poskytovat veškerou nutnou pomoc, pokud budete moci.“

Nástupce specialisty skutečně přišel za Mr. Langem, prodiskutoval s ním složitý případ, o který měl značný zájem.

Mr. Lang mu dal žádanou radu a bez vědomí návštěvníka zahájil dálkové duchovní léčení pacienta. Bylo úspěšné.

G. Chapman stále dostává dopisy od členů lékařské profese. Jeden z posledních, napsaných v prosinci 1964, říká: „Příští měsíc otevírám své nové oddělení v..... Hospital. Prosím, požádejte Mr. Langa, aby tomuto oddělení dal své požehnání, a dal mi sílu, schopnost, klid a důvěru k jeho vedení. Budu se obracet na Dr. Langa o jeho pomoc.“

Konečně dopis Mr. Langa na sekretáře v Moorfieldu tak posloužil svému účelu, i když ne oficiálně. Avšak Mr. Lang není oficiálně nakloněn, ani veřejným proklamacím - jeho jediný cíl je pomáhat kterýmkoliv potřebám trpícím. Mohl-li získat podporu od pozemských lékařů a jejich spolupráci, která přinesla uzdravení, je s tím úplně spokojen.

Před několika lety novinář Desmond Show napsal: „Přijde den, kdy žádný velký lékař a psycholog nebo patolog nebude uvažovat o léčení nemocí bez domluvy s duchovním světem o nic méně než uvažovat o vejítí do operačního sálu bez skalpelu.“ - Snad se toto proroctví Mr. Showa již naplňuje.

Kapitola 19.

Otevřete dveře myšlení

Lékaři jsou stejně umírnění jako každý jiný. Poněvadž vystudovali universitu s lékařskou praxí, předpokládá se, že jsou přiměřeně inteligentními lidmi. Ale když mají vyjádřit svůj názor, jsou zvláště opatrní. Nejvíce halasní a nejméně halasní mají společný rys - nechtějí, aby se veřejně jejich jméno spojovalo s jejich názorem na určité problémy. - - Mluvil jsem s mnoha lékaři během přípravy této knihy. Někteří mě ani nevyslechli do konce a už při zmínce o duchovním léčení se smáli, popírali, pustili to z hlavy a vysmívali se. Jiní se smáli blahosklonně nebo krčili rameny nebo říkali fráze jako: „Ano, dobře víte jak to je.....“ nebo „No, lidé mají právo věřit, co chtějí, ale já, jak bych to řekl.....“ atd.

Vznikal dojem, že u většiny lékařských institucí i lékařů samých je duchovní léčení zcela na indexu. Nejen, že je to věc, které nerozumí,

nebo prostě nevěří, ale ani ji neuznali za předmět objektivního zkoumání.

Jen zlomek lékařů, se kterými jsem mluvil, souhlasil, abych uvedl jejich jména spolu s jejich názorem. To je něco, troufám si říci, čemu nerozumím. Proč se bojí? Dokonce i ti lékaři, kteří se setkali s G. Chapmanem - W. Langem, projeví neochotu. A to jsem neslídil jen po příznivém posudku. Byl bych stejně rád napsal také něco proti duchovnímu léčení (nebo proti W. Langovi). Ale odezva, se kterou jsem se setkal, byla ponejvíce odmítavá.

Jeden z lékařů, který navštívil Dr. Langa při různých příležitostech a laskavě mi dovolil uvést své jméno, je Dr. Theodor Stephanides. Po půlživotní zkušenosti jako lékař, sloužil jako lékař i ve druhé světové válce jako major v R.A.M.C. a pak pracoval v Lambeth Hospital, London, kde vytrval až do důchodu, kdy v roce 1961 skončil službu v nemocnici.

„Setkal jsem se s Dr. Langem na začátku roku 1958,“ řekl mi Dr. Stephanides ve svém domku v Chelsea. „Můj přítel, který přišel z Haddenhamu, a který trpěl hluchotou (měl progresivní sklerózu bubínku - tvrdnutí ušního bubínku), mě žádal, abych s ním šel do Aylesbury. Rozhodl se jít k duchovnímu lékaři, a chtěl, abych slyšel, co tento duchovní lékař řekne a pak se uvidí, co se dá dělat.“

„Měl Mr. Raymond nějaké odborné léčení, než šel do Aylesbury?“ zeptal jsem se.

„Ó ano, prodělal obvyklou léčebnou proceduru, která trvala dosti dlouho, ale bez jakéhokoliv výsledku vůbec,“ odpověděl Dr. Stephanides. „Na neštěstí Dr. Lang nemohl také zlepšit hluchotu Mr. Raymonda. Ale toto, myslím si, mohla být zkouška, pokud se týká Dr. Langa, poněvadž, víte, skleróza ušního bubínku je známá jako progresivní stav, prakticky nemožný vyléčit normální medicínou. Nemoc pokračuje dál, až se osoba stane úplně hluchou. Prakticky ji nic nezastaví.“ -

„A tak když jsme šli k Dr. Langovi poprvé v roce 1958, on správně zhodnotil stav Mr. Raymonda. Neslíbil, že jej vylepší, řekl jen, že doufá, že by mohl zlepšit jeho sluch. Provedl, jak to nazval, „operaci“ na duchovním těle Mr. Raymonda, která, jak řekl, by mohla mít vliv na skutečnou operaci ušního bubínku. Ta „operace“ byla ovšem provedena bez viditelných nástrojů nebo asistentů. Ihned po tomto léčení hluchota Mr. Raymonda se zdála poněkud menší, ale bez delšího trvání. Setkal jsem se

s Mr. Raymondem asi před 14 dny a skutečně tam není zjistitelné zlepšení, lituji, že to musím říci. Ale, jak jsem již dříve řekl, toto nedokazuje, že Dr. Lang neměl úspěch v jiných případech. Myslet si to by bylo prokazatelně nespravedlivé - samozřejmě nelogické.“

„Mluvíte-li jako lékař, jaký dojem Mr. Lang na vás učinil?“ zeptal jsem se dále.

„Oh, kompetentní, laskavý, poněkud pedantický. Jako lékař, praktik ze staré školy,“ odpověděl Dr. Stephanides. „Během mé rozmluvy s ním nikdy neudělal medicínskou chybu. Ale ač jsem doprovázel Mr. Raymonda asi osm nebo devětkrát do Aylesbury a byl jsem přítomen vždy jen jako host, nikoliv jako vědecký výzkumník, nikdy jsem mu nekladl žádné zkušební otázky, nabyl jsem dojem, že zde byly rozsáhlé lékařské znalosti, ale z minulých dob, pokud mi rozumíte. On, jak se zdálo, nikdy neužil výrazu moderního výzkumu - věcí, jako penicilin atd., ale to může být samozřejmě jen časová shoda. Ale o čem mluvil několikrát, úplně jasně ukazuje, že má velké odborné zkušenosti a znalosti. - - Během jedné naší návštěvy u tohoto duchovního lékaře se stala taková příhoda, která na mě udělala veliký dojem.

V únoru 1958 jsem prodělal operaci v Lambeth Hospital pro odchlípení sítnice na pravém oku. V následujícím červnu jsme navštívili Dr. Langa s Mr. Raymondem. Při této příležitosti Dr. Lang přišel ke mně a stál naproti mně (s oběma očima pevně zavřenýma), a řekl, že je potěšen, že operace mého oka, narušená sítnice (neužil termínu odchlípení sítnice), byla úspěšná. Na oku nemohlo být poznáno, že bylo operováno, sám jsem o tom nikdy nic neřekl. Ani Mr. Raymond, jak jsem si dodatečně ověřil. Ovšem, není zde absolutní záruka, že by tato informace nemohla přijít od nějaké osoby ve spojení s Lambeth Hospital, ale nemyslím na takovou možnost. Pokud vím, Mr. Raymond tam nemá žádné spojení. Jiná možnost by byla, samozřejmě, telepatie, ale zde opět nemyslím, že by telepatie, v mém případě přišla v úvahu, poněvadž jsem na tuto operaci nemyslel, když jsem přišel do Aylesbury. Nebyl zde důvod, proč bych na to měl myslet, protože se operace uskutečnila 4 měsíce před červnovou návštěvou u Dr. Langa a od té doby jsem žádné potíže neměl. Když mi Dr. Lang o té operaci řekl, byl jsem velice překvapen a přikláním se k názoru, že Dr. Lang vytvořil nebo vycítil diagnózu tím, co bych mohl nazvat „nadnormálním způsobem“. -

Během mého interview s Dr. Stephanidesem se ukázalo, že se setkal s G. Chapmanem v jeho bdělém stavu během jedné z jeho návštěv v Aylesbury. Zeptal jsem se ho na jeho dojem.

„No, vypadá to, že jsou to dva zcela rozdílní lidé.“ Ovšem nikdy jsem neznal Dr. Langa nebo Mr. Langa, abych mu ponechal jeho správný titul - ve skutečném životě, ale myslím si, že lidé, kteří ho znali a mluvili k Mr. Chapmanovi v transu, kdy byl pod vlivem Dr. Langa, poznali jej a zjistili podobnost. Jeho způsob mluvy a držení těla, mezi ostatními charakteristikami, byly úplně rozdílné od Mr. Chapmana.“

„Věříte, že G. Chapman je ve skutečnosti kontrolován Mr. Langem?“ zeptal jsem se.

„Toto je velice obtížná otázka k zodpovězení. Postavte to tímto způsobem: Buď je Chapman výjimečně dobrý herec nebo je kontrolován Dr. Langem.“

„Byl-li by Chapman výjimečně dobrým hercem, jak by mohl docílit jeho obdivuhodné léčivé výsledky?“

„Tedy, já zde nemohu mluvit z osobní znalosti, poněvadž jsem viděl jen jeden případ týkající se Mr. Raymonda. Ale nechte mě říci toto: já věřím, že duchovní léčení skutečně existuje a ve skutečnosti se děje. Jiná věc je, že neznám zákony duchovní, ani jak ony pracují. Přesto že jsem neměl žádnou zkušenost z první ruky, četl jsem poměrně hodně o duchovním léčení. Až dosud jsme neobjevili mnoho o duchovních zákonech. Velmi často jsou lidé, kteří nevěří v duchovní léčení, uzdravení, a opět jiní, kteří v ně věří, zjistí, že výsledky jsou někdy zanedbatelné, ba dokonce negativní. Léčitel se nám někdy jeví, že má klady a zápory. Po dlouhou dobu může mít řadu úspěchů a pak najednou, po nějakou dobu ztratí část nebo celou svoji sílu. A i když se to nestane, může se objevit další podivný úkaz. Někdy může léčit tři pacienty s úspěchem a u dvou docílí dobré výsledky, zatímco třetí, jehož případ vypadá přesně podobně, je bez zlepšení. A to je důvod, proč je tak obtížné odhadnout přesně, co jsou paušální následky duchovního léčení. Je také velmi těžké posoudit do jaké míry zde hraje roli autosugesce. Toto je skutečně významná síla, poněvadž může člověku udělat dobře nebo zle. Tím míním, že člověk si může o sobě představit, že je mnohem horší nebo lepší než ve skutečnosti.“

„Je možné vyléčit rakovinu, například autosugescí?“ přerušil jsem.

„Osobně neznám žádný případ, že by se tak stalo nebo se to zkoušelo, ale tak málo je známo o silách v těle jako takovém, že jeden doopravdy nemůže říci, co autosugesce může nebo nemůže léčit. Zdá se, že autosugesce je velká síla. Byly známy případy, řekněme při epidemii moru v Indii, kde lidé zemřeli ze strachu, poněvadž byli přesvědčeni, že mají opravdu mor. Jako neuvěřitelné by se zdálo, že tyto oběti autosugesce zemřely na stejné příznaky této nemoci, přestože posmrtná examinační prokázala, že zde bacil moru nebyl. - A je rovněž velmi dobře známo, že když by byl pacient nemocen prakticky jakkoliv a lékař mu řekne: 'Vy budete brzy v pořádku,' pacient má mnohem větší šanci na uzdravení. Ale kdyby lékař pokýval hlavou a měl mu říci: 'Nemyslím, že by se s tím něco nechalo dělat, vy za pár dnů zemřete,' pacient by se cítil hůře téměř okamžitě. - V našich vědomostech o tom, co přesně ovlivňuje lidské tělo, je velká mezera. Tady si myslím, že by se měl dělat výzkum, pokusit se najít to, co jsem nazval „zákony“ duchovního léčení. Tak bychom o tom mohli více znát a mohli bychom snadněji odhadnout, kterým pacientům může duchovní lékař pomoci a kterým pomoci nemůže.“ -

„Všeobecně řečeno, připouštíte, že duchovní léčení může pomoci pacientu, který neměl v léčení normálními medicínskými prostředky úspěch?“ - zeptal jsem se.

„Ano, myslím, že ano,“ řekl Stephanides. „Myslím, že je dostatek důkazů o velké účinnosti duchovního léčení. Vezměte Lurdy, na příklad.“

Nikdo nemůže popřít nesčetné případy, které tam byly léčeny s velmi značným úspěchem. A nejen v Lurdech, ale též na ostrově Timos v Řecku, kde Panna z Timosu dosáhla a denně dosahuje nejvyšší podivuhodné léčebné výsledky. Můj otec žil mnoho let v Indii a on říkal, že podobné léčebné výsledky byly docíleny u lidí, kteří se vykoupli v Gangu. To není jen z toho důvodu, že zvláště náboženství je schopno přinášet zázračné uzdravovací výsledky. Lurdy mají uzdravovací jeskyňku

pro římsko-katolická vyznání, Timos je uzdravovací ostrov

pro řecko-katolické ortodoxní vyznání a Ganges je uzdravující řeka pro hindy. Jen zde máme tři různá náboženství praktikující duchovní léčení a já věřím, že jsou další, která přivádějí asi stejný druh podivuhodných uzdravujících výsledků.“ -

„Máte-li pacienta, u kterého uspokojivě nezabere běžné medicínské léčení, doporučíte mu vyhledat pomoc Williama Langa?“ zeptal jsem se.

„Napřed bych doporučil zkusit normální medicínu, a pak, když to neuspělo, zkusit duchovní léčení.“ -

„Jsem si jist, že jste si vědom, že váš názor je zcela výjimečný,“ řekl jsem. „Moje vlastní zkušenost se členy vaší profese je, že odmítají obírat se představou existence duchovního těla. Nevidí nic mimo svou vlastní sféru a shledávají nepochopitelným, že duchovní léčení, kterému nerozumí, by mohlo uspět, kde medicína často nepomáhá.“ -

„Tedy já jsem toho názoru, že ortodoxní medicína, jakkoliv pokročila ve světě vědeckých objevů, zná jen málo o silách v těle,“ odpověděl Dr. Stephanides. „Zdá se, že je mnoho věcí, které ovlivňují lidské tělo a které dosud nebyly dokázány nebo poznány. To je ten důvod, proč bych si přál začít úplný výzkum duchovního léčení. Z vyhodnocení tohoto výzkumu by pak bylo možno stanovit závěry o pomoci, kterou může poskytnout ortodoxní medicíně.“

„Takže byste uvítal spolupráci mezi lékařskými profesemi a duchovními lékaři?“ Ptám se.

„Ano, jestliže vím, že pacient bez úspěchu zkusil běžné medicínské léčení, pak bych mu samozřejmě s radostí doporučil duchovní léčení a konzultaci u Dr. Langa. A můžete mi věřit, že nejsem zdaleka jediným doktorem, který věří ve velké možnosti duchovního léčení. Četl jste např. knihu o tomto tématu od profesora Charles Ricketa a Dr. Carrela? Oba byli zkušení medicínští praktikové, ale uvěřili, že je možné získat od duchovního léčení překvapivé výsledky. Nevyjádřili se, že by znali, jak tyto výsledky byly získány, ale že byly získány, tím si byli jisti.“

Jsem vděčen Dr. Stephanidesovi za svolení publikovat jeho názory. Jen bych si přál, aby více členů jeho profese upravilo svůj postoj k duchovnímu léčení, byť jen pro ten důvod, že jakýkoliv způsob, ať ortodoxní nebo neortodoxní, který by nakonec prospěl lidstvu, je hoden

úvahy. Možná, že více hlouběji pojata interpretace Hippokratovy přísahy by mohla pomoci otevřít dveře těm částem jejich mysli, které zůstávají pro nás tak těsně zavřeny.

Kapitola 20.

Neočekávaná pomoc vrchní sestry

Následující případ se liší od ostatních v podrobnostech medicínské historie a v tom, že duchovní léčení mi nebylo sděleno pacientem, ale vrchní sestrou Seven Gables Nursing Home, kde byla duchovní cvičení prováděna. Vrchní sestra je Mrs. D.M. Williamsonová, S.R.N., S.C.M. z Winslow, a cena jejího svědectví je o to větší, jak věřím, nejen pro její rozsáhlou odbornou znalost, získanou během celoživotní práce jako sestry, ale také proto, že Mrs. Williamsonová byla tedy takto schopna sama se přesvědčit o jedinečných schopnostech duchovního lékaře.

„Mrs. J. Brownová, která k nám byla převezena ze Stoke Mandeville Hospital začátkem září 1958,“ řekla mi Mrs. Williamsonová, když jsem se s ní setkal ve Winslow 26. října 1964, „utrpěla při havárii zlomení krku a jiná četná zranění. Byla ve Stoke Hospital několik měsíců, ale její stav byl považován za beznadějný. I to nejlepší, co lékařská věda mohla učinit, bylo v tomto případě marné. Pacientka byla úplně ochrnutá od krku až dolů. Nebyla schopna pozvednout hlavu na polštáři, nebo se otočit, a pro určité funkční neschopnosti měla potíže i s přijímáním potravy.....

Když k nám byla Mrs. Brownová dopravena, řekl mi její manžel, že zařídil, aby Mr. G. Chapman z Aylesbury se přijel na ni podívat a pokusil se jí pomoci. Vysvětlil, že Mr. Chapman je médium duchovního lékaře W. Langa. Mr. Brown se zajímal o moji reakci na tuto zprávu a chtěl mě uklidnit a zajistit si moji pomoc. Vyjádřil se, že jeho jediným záměrem je zkusit cokoli, co by mohlo pomoci jeho manželce. - - Musím se přiznat, že jsem nenalézala slov. Tím, že jsem byla tak úzce spojena po celý svůj život s nemocnicí, bylo jen přirozené, že jsem nikdy nepomyslela na duchovní léčení nebo duchovního lékaře. A abych byla úplně upřímná, ani jsem nevěděla, že něco takového existuje. Přesto, že jsem vůbec nevěděla, že by to přineslo nějaký užitek, bylo snadné pochopit starost manžela a jeho snahu vyzkoušet všechno, co by snad mohlo pomoci jeho manželce. Znajíc lékařský nálezní pacientky a její zubožený stav, musela jsem připustit, že se nic nemůže pokazit vyzkoušením duchovního léčení, i když bylo těžké pochopit, co by mělo přinést. Za těchto okolností jsem řekla

Mr. Brownovi, že má právo to zkusit. - - Když Mr. Chapman přijel do Nursing House z důvodu, který jsem nemohla vysvětlit, cítila jsem, že je to poctivý a upřímný člověk. Dříve než byl uveden do pokoje, mluvila jsem s ním chvíli o jejím stavu a vysvětlila jsem mu,

že lékaři v nemocnici jsou toho názoru, že již nikdy nebude chodit, ani nebude schopna se vůbec pohybovat. Pro mne bylo samozřejmé, domnívat se, že on nemá vůbec žádné medicínské znalosti a nemohla jsem si pomoci, považovala jsem jeho návštěvu za zbytečné plýtvání času a co je horšího i za otřesné zklamání pro Mr. Browna. A to nemluvím ani o jeho manželce.“ - -

„Hned jak jsme vešli do pokoje Mrs. Brownové, řekl jí Mr. Chapman velmi utišujícím způsobem, že Dr. Lang učiní, co bude moci a co bude v jeho silách, aby jí pomohl. Když si sedl vedle postele, pozorovala jsem jej velmi zblízka a zjistila, že jeho oči jsou zavřeny, jako by šel spát. Připadalo mi, jako by se jeho tvář změnila a stal se starším, a jeho tělo jako by se srazilo. Po chvíli se postavil, podal mi ruku a řekl: „Dobré ráno, mladá paní, jsem vám velmi vděčen, že jste dovolila, abych mohl přijít.“ Jeho hlas byl úplně jiný než hlas Mr. Chapmana. Byl to drsný hlas starého muže a způsob, kterým mluvil, byl velmi kulturní. Byla to pro mě pozoruhodná zkušenost, to vás ujišťuji. Mr. Chapman se představil jako Dr. William Lang a přešel k posteli Mr. Brownové. Zatím co se jí jemně dotýkal hlavou rukou a těla svými rukama, přesně stanovil diagnózu jejího stavu. Jsem kvalifikovaná sestra se značnou praxí a byla jsem překvapena přesností jeho nálezu. Přímo neuvěřitelné bylo, že je si jist, že jí bude schopen pomoci. - Nějak jsem mu napůl věřila. Nevím proč, ale je tomu tak. Varoval však, že proces uzdravení může být dlouhý a to zvýšilo moji důvěru v něho, poněvadž může-li být Mrs. Brownové pomoci, bylo jisté, že se tak může stát jen krok za krokem.“ - -

Mrs. Williamsonová připomněla, jak Mr. Lang vysvětloval duchovní tělo a fyzické tělo a jak operace na prvním může ovlivnit druhé. - „To bylo na mne trochu moc. Nikdy před tím jsem neslyšela něco podobného, ale on vyzařoval tolik důvěry, že jsem z něho nemohla spustit oči. Měla jsem mnoho zkušeností z operačního sálu, a způsob, jakým pohyboval rukama kousek nad hlavou pacientky a nad jejím tělem, byl tak skutečný a sugestivní, jako kdyby prováděl nejjemnější operaci. Řeknu vám, že jsem byla ohromena. - Potom mi Dr. Lang řekl, že si je jist, že výsledek jeho operace se přenesení z duchovního těla na fyzické tělo a že by přišel znovu za dva dny k provedení dalších operací. Požádal mě, zda bych s ním mohla spolupracovat, a když jsem souhlasila, řekl mi přesně, co by chtěl, abych udělala - jemné masáže krku pacientky kolem páteře. - A zase si sedl na židli a velmi brzy jsem stála zase před Mr. Chapmanem. Znovu byl zase tak veliký a obličej starého pána se změnil na obličej mladého muže a jeho hlas se vrátil do normálního zabarvení jako před vstupem do transu. Byla jsem přesvědčena, že jsem se setkala se dvěma úplně rozdílnými lidmi. - Dr. Lang pokračoval v návštěvách Mrs. Brownové jednou i dvakrát týdně a pokaždé provedl operace za mé přítomnosti. Během každé návštěvy mi dal instrukce o tom, co si přeje, abych udělala, a já to samozřejmě

provedla. Byl velmi vděčný za tuto spolupráci. Ale to byste měl vidět Mrs. Brownovou! Postupně byla schopna pohybovat prsty, pak začala trochu zvedat paži a též své nohy. Mohla obracet hlavu ze strany na stranu a prováděla jiné pohyby. Bylo opravdu úžasné, jak se zotavila, a to všechno potom, co naši lékaři řekli, že není naděje. Dbala jsem na to, aby instrukce Dr. Langa byly prováděny do všech podrobností. Jemná masáž krční páteře zlepšila zpevnění páteřního sloupce a umožnila, aby míšní tekutina mohla lépe proudit. Nabádali jsme ji k pohybování a zvedání nohou a rukou. S pomocí začala sama jít a byla schopna to dělat docela pohodlně. Dalším vítězstvím bylo, že si sama česala vlasy, napřed dost nejistě, ale pak to zvládla. To byla spolupráce mezi duchovním lékařem a světskou medicínou. - -

Pak jednoho dne Dr. Lang rozhodl, že se máme pokusit ji postavit na nohy. Vzpomínám si, když jí řekl: „Nyní se můžete skutečně postavit, to můžete udělat, jste v pořádku a brzy budete schopna chodit.“ - Ona byla strašně nervózní, ale my jsme jí dodali odvahy a řekli jí, že to bude v pořádku. S troškou pomoci si stoupla, velmi pomalu, a s třesením se pak narovнала a stála, neschopná tomu věřit, třásla se vzrušením a její oči zářily. Potom jsme byli u jejího lůžka dvakrát denně, abychom jí dodali sebedůvěry, když se postavila. Trvalo to asi 6 měsíců, než byla schopna s pomocí přejít svůj pokoj. - -

Tři měsíce potom, co Dr. Lang navštívil Mrs. Brownovou, jsme ji zavezli na nádraží Bletchey naproti manželovi, který ji každý weekend přijel navštívit. Pamatuji se na jejich prvé setkání. Neřekli jsme Mrs. Brownové, co zamýšlíme udělat, prostě jsme ji připravili, posadili do auta a byla na nádraží, očekávajíc ho. Byl tak rozrušen, že nemohl uvěřit, že to byla jeho vlastní žena, která ho tam čekala. -

Mrs. Brownová zůstala v našem Nursi Home po dobu jednoho roku a během této doby ji Dr. Lang přicházel navštívit každý týden. Byl potěšen a zaujat jejím výborným zotavením stejně jako my všichni. Když nás opustila, byla již schopna chůze s někým po svém boku, protože byla ještě nervózní, ale stát mohla bez pomoci. To byla jen však otázka času a získání jistoty.

Během jeho návštěv jsem mluvila s Dr. Langem něčím, co byste mohli nazvat „medicínským žargonem“ - jako bych mluvila ve své funkci vrchní sestry ke každému lékaři-specialistovi při návštěvě pacienta. Za ty měsíce jsem nabyla velký obdiv pro tohoto talentovaného muže a když jsem viděla výsledky jeho léčení, vyhledávala jsem ho kdykoliv jsem sama nebo mé dcery potřebovaly léčení jakéhokoliv druhu.“ -

Zeptal jsem se Mrs. Williamsonové o její vlastní indispozici a ona řekla: „Trpěla jsem dlouhý čas potížemi s močovým měchýřem a měla jsem též trápení s nohama. Byla jsem normálně léčena, ale to mi nepomohlo, a tak jsem si myslela, že se musím již smířit s touto situací. Když jsem konzultovala Dr. Langa, řekl mi, že by mi mohl pomoci. Bylo

to úplně bezbolestné a nepřeháním, když tvrdím, že měl opravdu úspěch s vyléčením mých nesnází. - - Pokud se týká mé dcery Cherie, její zrak se zhoršoval po onemocnění s neštovicemi. Zjistilo se to, až když její učitel na pianino nám řekl, že nemůže přečíst noty. Zašli jsme k očnímu specialistovi, který se pokusil upravit její zhoršené vidění předepsáním brýlí, ale i tak její zrak zůstal slabý. Oční specialista řekl, že nic jiného pro ni udělat nemůže. Tak jsem vzala Cherii k prohlídce Dr. Langovi. Ošetřil její oči a výsledek byl, že její zrak se podstatně zlepšil. Od té doby nemá žádné těžkosti a dokonce udělala i řidičské zkoušky. Před tím, než šla k Dr. Langovi, by je kvůli zraku nesložila. Nepotřebuje nosit brýle běžně, ale může si je vzít, kdykoliv uzná za dobré, ale vidí zcela dobře i bez nich. Charie je herečkou a tato pomoc je pro ni velice důležitá, zvláště když vystupuje v televizi. Může hrát i dívky s normálním zrakem, tedy i bez brýlí.

My nejsme, jak byste to nazval, přesvědčení spiritualisté, ale zajímáme se o to od té doby, co jsme poznali Dr. Langa. Udělal výjimečnou práci v tomto světě a já bych si přála, aby mnohem více lékařů s ním pracovalo. Tím by mu pomohli léčit lidi, kteří by jinak byli odsouzeni zemřít předčasně, nebo žít v trápení s bolestí.“ - -

Kapitola 21.

Drama na A - 41

Pro G. Chapmana začala sobota 6. září 1958 jako každý jiný pracovní den. Odešel ráno z domu jako obvykle, aby jel autem z Aylesbury do Birminghamu umožnit Dr. Langovi jeho konzultace s pacienty v Healing Centre. Byla to cesta bez příhod, G. Chapman znal cestu dobře a jel obvyklou rychlostí, aby přijel do Midlands town v předpokládané době. - A jako při jiných příležitostech bylo tam mnoho pacientů, že když odešel poslední návštěvník a G. Chapman mohl odejít a vejít do vědomého stavu, bylo již poněkud pozdě.

G. Chapman zůstal proto přes noc v Birminghamu, poněvadž s některými pacienty byly domluveny schůzky už na neděli ráno a to v Brownhile Spiritualist Church.

Zpáteční cesta v neděli brzy odpoledne byla těž, jako jedna z běžných jízd. Chapman, jedoucí rychlostí 85 mil/hod. na rovné silnici A-41, nechal brzy za sebou Solihal, Warwick a Banbury. Pokud by všechno šlo dobře, očekával, že příštích 12 mil do Bicesteru stihne za méně než 10 minut a přijede domů během půl hodiny. - Byl asi 4 míle severozápadně od Bicesteru, když se to stalo. - Přední pneumatika praskla, když mu tachometr ukazoval nad 90. Auto se stalo neovladatelným a začalo rolovat. Řidič, který jel za ním to všechno viděl.

Později vypověděl

na policii, že rychle jedoucí Citroen se obrátil desetkrát než se zastavil Jeho žena to potvrdila. Když jsem se zeptal

G. Chapmana, aby mi řekl na co myslel a co dělal v okamžiku havárie, odpověděl: „Když se auto stalo neovladatelným a začalo rolovat, napadlo mi, že se musím dostat rychle ven. Mám téměř plnou nádržku benzínu a ta může explodovat a zapálit auto. Téměř v tomtéž okamžiku jsem viděl sebe ležet na zadním sedadle jakoby spícího a napadlo mi, že mé duchovní tělo prohlíželo mé fyzické tělo. Pak jsem se viděl najednou stát venku vedle auta a dívat se na vrak. Tenkrát jsem nevěděl, zda existuji v mém fyzickém nebo duchovním těle. Ve skutečnosti bych rád věděl, zda ti, co ke mně mluvili, nebyli duchové, ale pak jsem si začal uvědomovat, že jsem stále na zemi.“ -

„Řidič, který tuto havárii viděl, řekl, že téměř ihned, jak se auto přestalo obracet, on i jeho žena zahlédli jeho řidiče stát vedle auta a dívat se na něj, jak auto leží na střeše.“

„Jak jste se dostal ven?“ zeptal jsem se Chapmana.

„Nevzpomínám, že jsem vystoupil z auta,“ odpověděl. „V tom omezeném a omámeném stavu jsem se domníval, že jsem vylezl skrze rozbité přední sklo, ale to se nemohlo stát, poněvadž bylo neporušené, stejně jako ostatní okna.“ -

Mohl jste snad vylézt otevřeným bočním oknem?“ - ptal jsem se.

„Bylo otevřené, ale jen 5 palců,“ řekl. Policejní protokol to potvrdil. „Přesto, i když nevím, jak jsem se dostal ven, byl jsem venku, aniž bych byl vážně zraněn,“ pokračoval. A jediné, co jsem utrpěl, byl šrám na hlavě.“ -

„A co dveře?“ snažil jsem se dostat nějaké vysvětlení, jak se mu podařilo vyvážnout.

„Nemohl jste třeba otevřít dveře a.....?“

„To by také nešlo.“ Odpověděl Chapman. „Ani řidič za mnou, ani policie a inspektor pojišťovny nemohli vysvětlit, jak je možné, že jsem se dostal z auta. Okna nebyla rozbitá a nešla otevřít, a když policejní hlídka přijela na místo, zjistila, že všechny dveře jsou zevnitř stále uzavřeny. Nemohl jsem otevřít dveře a vyjít jimi, rovněž ne okny, která byla zablokována. Auto bylo tak těžce poškozeno, že pojišťovna je považovala za odepsané. Přesto ani přední sklo ani boční strana nebyla rozbita, dokonce ne ani prasklá!“

Havárie byla vyšetřována policií v Bicesteru a výsledek byl zaznamenán důstojníkem, který havárii vyšetřoval a potvrdil každé slovo, které mi Chapman řekl. Policejní protokol říká: Dveře zavřeny zevnitř, dveře i okna nepohyblivé v důsledku poškození. Přední sklo a ostatní okna nerozbita a zavřena s výjimkou bočního okna venkovní strany, které spuštěno o 5 palců. Řidič nemůže vysvětlit, jak se dostal z auta.....

„Jak si myslíte, že jste se dostal ven?“

„Tedy, já skutečně nevím. Všechno, co mohu říci, že mám jen dojem, že tato nehoda demonstruje dobrý příklad nedobrovolné projekce, ale jde také mnohem hlouběji a ukazuje, že za okolností absolutně extrémních duchovní síla může patrně překonat fyzikální zákony. Snad by se dalo říci, že je to materializace pozpátku nebo něco podobného.“ -

Další nevysvětlitelná věc, kterou je nutné zaznamenat:

„Následující den, ve společnosti superintendanta policie, jsem navštívil místo nehody,“ připomíná Chapman. „Oba jsme velmi pečlivě prohlédli vrak auta a pak povrch vozovky. Byli jsme překvapeni, že jsme na silnici nenašli ani stopy po havárii, ani stopy po pneumatikách nebyly vidět.“

Snad by k tomu mohl ještě dodat, že rána na jeho hlavě, kterou při nehodě utrpěl, úplně zmizela po celodenním léčení v transu v pondělí 8. září 1958. Dr. Lang ošetřil své médium tak dokonale, že nezůstala ani nejmenší známka šrámu, se kterým přišel toho dne do ordinace. -

Kapitola 22.

Konec dvacetiletého pekla

Patrick P. Calder of Bellinger trpěl 20 let na spondylitis (zánět obratlů, výrůstky na páteři). Avšak přesto, že byl pod trvalou lékařskou péčí a bylo pro něj uděláno všechno možné z medicínského hlediska, nebylo docíleno úlevy.

„Trpěl jsem spondylitis od roku 1942 do roku 1961,“ řekl mi Mr. Calder v prosinci 1964. „Během těchto let jsem byl léčen v nemocnici v roce 1944, když jsem byl v armádě v Itálii a znovu v roce 1948, když jsem byl ve Skotsku. Později, když jsem přišel na jih, byl jsem pravidelně ošetřován v Lambeth Hospital v Londýně. Ortoped-specialista byl Dr. Robb a dělal vše, co mohl, aby mi pomohl. Dostával jsem terapii radiem v pravidelných intervalech, ale nepomohlo to.“

„Deset let uběhlo a mně se přitížilo. Lékaři nemohli již nic jiného dělat, než co dělali a řekli mi jasně, že je to jeden z těch případů, kdy se pacient musí smířit s tím, že skutečně již není jiný způsob léčení možný.“ -

„Mé zdraví se v roce 1958 tak zhoršilo, že jsem byl skutečně zoufalý. Naštěstí mi někdo řekl o duchovním léčení a zvláště o duchovním lékaři Williamu Langovi, který pracoval skrze mediumitu Mr. G. Chapmana v Aylesbury. Bylo mi řečeno, že Dr. Lang vyléčil mnoho lidí, kterým lékaři v nemocnici řekli, že jsou nevyléčitelní. Bylo mi doporučeno zjistit, zda by mi mohl pomoci. Neměl jsem co ztratit. V mé nemoci jediná úleva byly kodeinové tabletky - a tak

jsem se rozhodl dát Mr. Chapmanovi a Dr. Langovi možnost zkusit to také se mnou.“

„Tedy, setkal jsem se s Dr. Langem 27.10. 1958. I když jsem byl trochu nervózní a přirozeně také skeptický, ten starší duchovní lékař s laskavým přístupem a přesvědčivým způsobem mne uklidnil. Měli jsme kratší pohovor a on mne požádal, abych si lehl na vyšetřovací pohovku.“

„Když mě prohlížel, mluvili jsme o radioterapii, kterou jsem podstoupil v Lambeth Hospital. Řekl mi, že on to neschvaluje, poněvadž to vysouší přirozenou tekutinu v obratlích a ponechává je bez přirozeného mazání. Řekl, že by mohl operovat na mém duchovním těle, a byl si jist, že by mě zbavil mých nesnází, pokud bych byl připraven přijímat léčbu v pravidelných intervalech po delší dobu. Byl jsem ochoten učinit cokoliv, co by mi pomohlo od této nemoci, která mě zmrzačuje. Byla to zajímavá zkušenost. Přestože neužíval viditelných nástrojů, pociťoval jsem injekce, když duchovní jehla byla vpíchnuta do mé míchy. Byl to pocit, který mohu těžko popsat, protože jsem byl trvale mátožný, když jsem vstal z pohovky.“

„Dr. Lang mě žádal, abych přišel znovu za 6 měsíců, abych provedl další přímé léčení a požádal mne, abych během té doby pravidelně hlásil svůj stav Mr. Chapmanovi, aby byl udržován kontakt a já mohl dostávat pokračující léčení během spánku. To jsem dělal a můj stav se začal pomalu, ale jistě, zlepšovat. S Dr. Langem jsem se pak setkával v šestiměsíčních intervalech - v dubnu a říjnu, každého roku a při každé návštěvě uskutečnil další operace. Po šesti návštěvách - poslední byla v dubnu 1961 - byla moje záda kompletně vyléčena a byl jsem vysvobozen. Již nikdy jsem nezakusil onu bodavou bolest. Jsem soukromý zahradník a každý den tvrdě pracuji na hrubých pracích. Samozřejmě, že bych to nemohl dělat nebýt Dr. Langa.“

Mimo léčení a vyléčení Mr. Caldera od spondylitis, Mr. Lang mu ještě odstranil cystu na zápěstí pravé ruky pomocí operace na jeho duchovním těle. Tato cysta zlobila Mr. Caldera tak, že kvůli tomu uvažoval navštívit lékaře. Dr. Lang si toho však všiml a zařídil to svou obvyklou bezbolestnou cestou. Mr. Calder si ještě vzpomněl:

„Ta cysta na mém pravém zápěstí byla tak veliká jako holubí vejce, velmi bolestivá a Dr. Lang mě jí zbavil bez zbytečného rozruchu a obtíží. - Za několik dní po provedení této duchovní operace se na zápěstí objevila malá červená jizva. Po několika dnech zmizela a já jsem si všiml, že se něco neobvyklého děje na povrchu té kůstky. Kůže jakoby odumírala a vadla a pak se mezi vrstvami kůže vytvořil malý puchýř.“ -

„Pak jednoho dne, když jsme byli se ženou venku, v autě se mne najednou žena zeptala, co to mám na zápěstí. Z povrchu vytékal čirý, jakoby rosolovitý roztok. S pomocí mé ženy jsem kůstku vymačkal, až všechn rosol vytekl. Vůbec to nebolelo a cysta zmizela. Jediné, co tam zbylo, je malá červená jizva o velikosti šestipence. Jsem na to pyšný a ukazuji to, kdykoliv mám k tomu příležitost.“ -

Kapitola 23.

Pochyby očního lékaře

Před deseti lety Mrs. Joan D. Harisová, M.A. (Oxon) z Maidenhead, stanula před nepříjemnou skutečností, že bude muset nosit ocelovou vestu. Důvod nutno k tomu hledat před mnoha lety, kdy při těžkém zranění utrpěla rozdrčení páteřní plotýnky. Zranění zad bylo postupně vyléčeno, ale jak Mrs. Harisová řekla v listopadu 1964, její zrak se v důsledku tohoto zranění zhoršil. Vyprávěla:

„Kdykoliv jsem zvedla knihu, byla jsem schopna přečíst jen jednu stránku a pak se mi to všechno strašně rozmazávalo. Nebyla jsem ještě tak stará a nebýt schopna čtení bylo skutečnou těžkou ránou. Šla jsem k očnímu specialistovi, pod jehož péčí jsem byla celé roky. Ale když prohlédl mé oči, zvláště levé, které způsobovalo potíže, zeptal se mě, zda jsem byla zvyklá dělat velmi jemnou práci. Řekla jsem, že jsem studovala matematiku a při tom bylo třeba dělat hodně jemného rýsování. Hodně jsem též vyšívala. On odpověděl, že to již nesmím dělat, že toho musím nechat, poněvadž oči již napravit nemůže, a dále mi řekl: 'Nemohu pro vás udělat již nic. Musíte se smířit s tím, že si trochu počtete, a když se písmo začne mlžit, odložte knihu, dívejte se po pokoji, udělejte přestávku a začněte znovu. Ale nečtěte mnoho.' - A utěšil mě tím, že řekl, že si myslí, že se mi mé vidění bude dále zhoršovat, a řekl ještě, že mi dá nějaké brýle na dálku a na čtení. Myslím si, že mi chtěl pomoci, ale naznačil, že nemohu očekávat nějakou změnu k lepšímu. A na tom zůstalo.“ -

„Pak, naštěstí pro mne, jeden můj přítel mi dal kopii Psychic News, která obsahovala článek o Dr. Langovi, o němž tam bylo psáno, že byl kdysi lékařem v Moorfieldu. Došla jsem k názoru, že bych se měla k němu podívat. Uvědomila jsem si, že žádný oční specialista mi nepomůže, a že nic neztratím, když se o pomoc obrátím kamkoliv. - Moje setkání s Dr. Langem bylo stanoveno na 17. 6. 1959. Brzy odpoledne. - Když jsem přišla do domu Mr. Chapmana a přijala mě jeho manželka, řekla jsem si, jak je milá atmosféra v tomto domě a jak je sympatická

Mrs. Chapmanová. Pak přišel Mr. Chapman a velmi se mi rovněž líbil. Byl to takový ryzí typ muže, velmi se zajímající o léčení a byl velmi, velmi laskavý. Při setkání s určitými lidmi člověk se stává ihned rezervovaným, dokonce toho může i litovat, ale setkání s Mr. Chapmanem bylo opravdu opakem. Důvěřovala jsem mu ihned a myslela jsem si: 'Všechno bude v pořádku.' Chvilí jsme mluvili o běžných věcech a pak vešli do konzultačního pokoje Dr. Langa. Zde se Mr. Chapman posadil do židle, zdravý, plný energie, vzpřímený muž středního věku. A jak seděl se zavřenýma očima, viděla jsem, jak se mění, shrbil se

ve starého muže s velmi zvláštním výrazem. Když se za dvě nebo tři minuty postavil a pozdravil mě: 'Dobré ráno Mrs. Harisová,' jeho hlas byl docela jiný; v hlase Dr. Langa není ani nejmenší podobnost s hlasem Mr. Chapmana. Hlas Dr. Langa je kultivovaný, velmi starý a poněkud unavený. Výběr jeho slov a způsob jeho mluvy nanejvýš pozoruhodný. Když jsem poslouchala hlas Dr. Langa, uvědomila jsem si, oč rychleji mluvíme v dnešní době. - To odpoledne bylo snad nejpodivuhodnější v mém životě. Byla jsem překvapena, když Dr. Lang řekl: 'Vy jste přišla kvůli svým očím, že?' Když jsem to potvrdila, pokračoval: 'Tak se na to podíváme?' - V dopise Mr. Chapmanovi jsem neuvedla příčinu mé návštěvy a když jsem s ním mluvila, než vešel do transu, rovněž jsme nemluvili o mém problému. - Když mi Dr. Lang řekl, že je ještě něco, s čím se musíme vypořádat, dívala jsem se na něj tázavě a myslela jsem ihned na má záda. Ale ihned jsem tuto myšlenku zapudila, protože všechno, co se pro to dalo udělat, bylo přece uděláno. - 'Vy asi víte,' řekl, 'že vypadáte jako byste měla nadváhu? To není vaše nadváha, která mně dělá starost, ale to, že jste nafouknutá. To musí být odstraněno. Je to pro vás velmi špatný stav.' -

Dívala jsem se na něj s překvapením, když řekl: 'Předepíši vám dietu, která vás dá do pořádku, ale musíte ji dodržet pod mým dozorem a to přesně 1 měsíc. Nesmíte však ji předat někomu jinému, nebo ji později používat znovu, pokud bych vám neřekl, že tak máte učinit.' - Pak pokračoval: 'Nyní uděláme vaše oči. Nemusíte se bát, bude to bezbolestné a všechno, co bude třeba, je jen nepohnutě ležet, uvolnit se a mít oči zavřené - neotvírejte je.'

Obvykle by nebylo pro mě lehké dodržet jeho příkaz, poněvadž jsem velmi náladová. Ležet na ordinační pohovce, no, cítila jsem se zvláštním způsobem uvolněná, téměř, jako by mi někdo jiný pomáhal, něco jako pocit, když dostanete uklidňující injekci před operací. Neotevřela jsem oči, ale myslím si, že to musel poznat z mého výrazu, jak jsem zvědavá, co dělá. Řekl: 'Oh, Basil je můj syn, on mi pomáhá a ví, co tím míním, když lusknou prsty.'

Operace byla úplně bezbolestná, ale cítila jsem něco jako studený kov na i pod mým okem. Celá ta záležitost netrvala dlouho. A když mi řekl, že všechno je téměř hotovo, dodal: 'Ještě okamžik ponechejte oči zavřené a odpočívejte.' A tak jsem zůstala ležet na pohovce, on pokračoval v operaci. Vysvětlil mi, že mám čekat ještě měsíc, než půjdu k očnímu specialistovi a doporučil mi, nechat si oči prohlédnout každý rok. Do té doby jsem chodila ke specialistovi jednou za 2 roky a doporučení Dr. Langa jsem byla velmi ochotna poslechnout.

Dříve než jsem odešla, řekl mi Dr. Lang, že lituje, že mé oči nemůže tak zlepšit, abych nemusela nosit brýle vůbec, ale mně to nijak nemrzí, protože vidím dost dobře s těmito. Dr. Lang řekl: 'Už nebudete mít žádné potíže s očima. Budete vidět jasně a nebudete mít nesnáze s narušeným viděním. A to vydrží do konce života.'

Požádal mne, zda náhodou nemám papír a pero s sebou, poněvadž by chtěl napsat poznámku pro mého očního specialistu. Naštěstí jsem měla, ale zeptala jsem se ho, zda skutečně chce, abych zanesla jeho vzkaz k onomu specialistovi. - Myslím, že by to každého překvapilo, že? - 'Ano, já chci, abyste mu řekla, co jsem udělal' a začal pro mne hláskovat slovo „Chemosis“, a vysvětlil: 'To znamená, že mozkomíšní mok není čirý. Proto když čtete, všechno vypadá, jako byste četla pod vodou, a dále pokračoval hláskováním slov: 'Occipito frontalis' a vysvětloval: 'To znamená, že svaly poklesly a proto je ten tlak na sítnici. Tyto dvě věci v kombinaci působily vaše potíže s viděním, ale nyní jsem všechno uvedl do pořádku. Chci, abyste předala tyto poznámky svému očnímu lékaři.' - Slíbila jsem, že tak udělám.

Když jsem se vrátila pozdě odpoledne domů, cítila jsem se poněkud unavená a neměla jsem chuť něco dělat. Rozhodla jsem se, že se vzhledem k té operaci nepokusím číst, aby si mé oči odpočinuly. Ale příští ráno, kdy jsem vzala noviny při snídani ze stolu, zjistila jsem, že mohu noviny číst tak snadno, aniž by malá písmenka byla zastřena. To mě z čista jasna uhodilo. - Díky Bohu, nepotřebovala jsem se podívat nahoru a jednou zamrkat! Již víte, co chci říci? To znamenalo, že moje vidění je v pořádku! A od toho odpoledne 17. června 1959, kdy Dr. Lang provedl svou duchovní operaci na mém levém oku, jsem neměla již nikdy více nejmenší potíže. Splnila jsem do písmene instrukce Dr. Langa ohledně diety. Dieta byla přísná a měla jsem co dělat, abych to vydržela. Z nějakého neznámého důvodu jsem zdolala vše a velká nafouknutá prostě zmizela během jednoho měsíce. A zmizela natrvalo, jako když se propíchne balón. Již nikdy jsem to znovu nedostala a výsledkem je, že se cítím mnohem lépe. - Šla jsem navštívit onoho specialistu za měsíc po návštěvě u Dr. Langa. Prohlédl mé levé oko a potvrdil, že se stalo nemožné, že mé oko je úplně vyléčené. Řekla jsem mu o Dr. Langovi a přečetla mu onen vzkaz, který mi nadiktoval. On se na mě podíval se zdviženým obočím a řekl: 'Dobře, samozřejmě již nevidíme zamlženě.' Odpověděla jsem: 'Ne, už ne!' - Ale on již neměl asi již co říci, tehdy ani následně, když jsem jej každý rok navštívila. Často jsem si myslela, že je to škoda, že se nijak nevyjádřil, poněvadž si myslím, že Dr. Lang měl snahu ho k tomu přimět.

Uběhly 4 roky a během té doby jsem dostala dálkově léčení od Dr. Langa. Měla jsem v kloubu zánět, zvláště v rukou a v koleně a též jsem trpěla na astma a sennou rýmu. Dálkové léčení mi poskytlo značnou úlevu, ale minulý rok jsem měla velké těžkosti s bronchitis, astma se sennou rýmou, sinus, catar, všechno dohromady - byla jsem toho plná. Rozhodla jsem se navštívit Dr. Langa a sjednala jsem si schůzku na 12.6. 1963. Opět jsem neřekla přesně, co mě zase trápí. Napsala jsem jen, že bych si přála přijít a vidět ho. - Když jsem vstoupila do jeho pokoje, Dr. Lang řekl: 'Dobré odpoledne Mrs. Harisonová, jsem šťasten, že vás opět vidím. Víte, jste plná kataru, v hlavě a prsou.' - Ano, byla

jsem ohromena, vše, co jsem mohla říci bylo, že jsem mu řekla: 'Ano, to je důvod, proč jsem za vámi přišla.'

Dr. Lang mě pak požádal, abych si lehla na jeho pohovku a pracoval na mém levém plicním laloku, kde jsem to vždy cítila nejdříve. Měla jsem pocit, jako kdyby mně ty potíže vygumovával, jak já tomu říkám, až přestaly. Luskal prsty a požádal Basila o nějakou injekci, ale nemohu si vzpomenout, jak to nazýval - až jsem cítila tu injekci podle tlaku. 'To se vám hodně uleví,' řekl a měl pravdu. Až do té doby jsem musela dýchat ústy a ten tlak, to bylo, jako bych měla kolem svého obočí obrubu z nateklých sliznic, ale on to všechno odvedl. Bylo to nádherné, jak se mi ulevilo.

Po duchovní operaci a po ošetření mi Dr. Lang vysvětlil, že nemůže vyléčit astma a sennou rýmu ani předejít začátku těchto těžkostí. Jedině co může udělat je, udržet je pod kontrolou pokračováním mého léčení na dálku. To se děje a bezpochyby mně to pomáhá.

Nebyla jsem u Dr. Langa od června 1963. Léčení na dálku udržuje můj zánět kloubů, astma a sennou rýmu v šachu. Nicméně co se týká mého oka a mé nadváhy - už jsem nikdy neměla další potíže od doby, kdy mně provedl duchovní operace během onoho pozoruhodného odpoledne v červnu 1959.“

Kapitola 24.

Zlepšení zdraví u dřívějšího člena parlamentu

Případ Mr. Normana Bowera, M.A., právního zástupce a bývalého Conservative Member of Parliament for Harrow West - je pozoruhodný. Byl nemocen s játry a spastic colon (+) téměř 35 let. Byl to jeho zdravotní stav, který jej donutil vzdát se svého křesla v parlamentu. Dověděl se o Dr. Langovi v době, kdy potřeboval nutně pomoc, a tak se rozhodl zajet do Aylesbury. Mr. Lang provedl velmi nutně bezbolestnou operaci na jeho duchovním těle, a pak následné léčení. Mr. Bower byl úplně vyléčen během deseti měsíců. ((+) = dráždění tlustého střeva).

G. Chapman mi vyprávěl o případu Mr. Bowera v létě 1944 a řekl mi, že tento ex-pacient bude asi ochoten mi říci všechny podrobnosti o své zkušenosti. Napsal jsem Mr. Bowerovi a on mě pozval za několik dní do svého bytu v Londýně v den májových oslav. První dojem onoho setkání byl, že je to velmi sečtělý muž s milým jednáním a racionálním způsobem myšlení. Narodil se v roce 1907 v Hampstead jako syn prosperujícího obchodníka. Vystudoval v Rugby a Oxfordu.

„Asi od svých dvaceti let jsem trpěl na játra,“ sdělil mně. „Abych byl upřímný, nevěděl jsem, co u čerta na mně bylo špatného, dokud jsem nepoznal jednoho lékaře na jihu Francie, když jsem tam byl navštívit matku. Ona tam jezdila na zimu. Dobře, mluvil jsem s tím chlapíkem, řekl

mu, jak se cítím a tak podobně a on mně řekl, že moje játra jsou zvětšena a já bych měl držet dietu. - Neměl bych jíst nic smaženého, vyhnout se všemu alkoholu mimo claret a zanechat vůbec věci jako jsou vajíčka, paštiky, čokoláda atd. -

Musím přiznat, že když jsem tuto dietu dodržoval, cítil jsem se docela dobře, ale když jsem ji porušil, znovu jsem onemocněl. Ovšem v tom věku člověk rád zapomíná na rady lékaře. Obávám se, že jsem tak činil a asi jeden rok jsem byl docela nedbalý. Zapomněl jsem na to a jeho rady jsem vůbec nedodržoval. Ale zaplatil jsem za svoji hloupost. Dostal jsem skutečný záchvat znovu.“ -

Mr. Bower studoval práva a přesto, že se stal advokátem, nezavedl si praxi, ale stal se obchodníkem. Jeho zájem o politiku vznikl v době, kdy byl v Rugby a Oxfordu. Stále se tím zabýval. Ale byla to otázka získání vlivu a to nebývá vždy lehké. Chce to čas.

„Když nemáte vlivné styky, a já jsem neměl žádné, můj otec neměl žádné politické konexe a stranické záležitosti ho nezajímaly; no, tak jsem šel jednoduše jedinou cestou, kterou jsem znal. V Oxfordu jsem převzal část politických aktivit v konzervativní straně a dělal jsem některé proslovy na schůzích a jiných setkáních. Když jsem se trochu vypracoval, odešel jsem přímo do Centrály konzervativní strany v Londýně. Tenkrát jsem se rozhodl, že je to správná strana, ke které patřím. Mé jméno se dostalo na list kandidátů. Jezdíval jsem po celé zemi, zkoušel různé praktiky a vždy jsem vypadl. Nakonec se mi dostalo příležitosti bojovat více méně beznadějně o křeslo ve všeobecných volbách v roce 1931. Byl jsem poražen a ještě jednou v roce 1935. Ale nepočínal jsem si špatně, ba, vůbec ne špatně. Když vypukla druhá světová válka, intenzivní politická kampaň přestala. Vypuknutí války mělo vliv i na uzavření dosti dobře zavedeného obchodu, a proto jsem vstoupil do armády.

Tenkrát jsem vypustil politiku z hlavy a pak za mimořádných okolností byly doplňovací volby v Harowu během války, má přihláška byla přijata. Mé politické štěstí se obrátilo. Měl jsem vhodný věk - 34 roky. Docela se jim zamlouvalo mít poslancem někoho z armády. Tak to vyšlo, že jsem se stal M. P.“ -

Aktivita Mr. Bowera jako člena parlamentu za konzervativní stranu pro Harow West naznačovala, že udělá významnou politickou kariéru. Nejen že byl oblíben svými kolegy v parlamentu, ale dostalo se mu i cenného uznání od samého Winstona Churchilla.

„Ale bylo to dráždění tlustého střeva, co mě donutilo odejít z politické dráhy,“ vzpomínal Mr. Bower s lítostí. „Tato nemoc tak ohrozila mé zdraví, že jak můj lékař, tak ostatní specialisté mě varovali, že bych se sotva uzdravil, kdybych nezanechal té vyčerpávající činnosti. Bylo nutné, abych vedl klidný život, pokud chci předejít větším nesnázím. A tak jsem neměl jinou možnost, než opustit své křeslo v parlamentu.“ -

Mr. Bower měl o budoucím vyšetření zlé tušení. Měl již své dřívější zkušenosti se síranem barnatým, který pacient musí vypít v roztoku, než jde na roentgen střev. „Je to strašný materiál,“ vzpomínal Mr. Bower. A obával jsem se, že mně bude desetkrát hůře. Byl jsem z toho vyděšen, ale šťastnou náhodou Miss Yermanová z College of Psychic Science mi řekla o Dr. Langovi a Mr. Chapmanovi, a tak jsem se jel na ně podívat, protože jsem se domníval, že jen duchovní lékař by mně mohl pomoci.“ -

G. Chapman mu zařídil setkání na 27.2. v Aylesbury a Mr. Bower popisuje svoji návštěvu takto:

„Když jsem vešel do konzultačního pokoje, nebyl jsem připraven na takové setkání. Očekával jsem, že uvidím Mr. Chapmana, se kterým začnu jednat, a byl jsem překvapen, že je již v transu. Bylo to neobvyklé. Viděl jsem jeho fotografii, ale té se nepodobal ani v nejmenším; protože jsem věděl, že Mr. Chapman je stár asi 40 let, ale tento gentleman, který byl přede mnou, byl neomylně velmi starým mužem. - Teprve za chvíli se mi rozbřesklo, že se vlastně setkávám s Dr. Langem. Pozdravil mě a představil se. Mluvil se mnou způsobem jako viktoriánský nebo edwardiánský doktor. Byl jsem skutečně ohromen! Všiml jsem si, že má zavřené oči a to mi připadalo podivné, nicméně chodil po pokoji bez nesnází. Zeptal se mě kolik mám let a když jsem mu to řekl, odpověděl, že vypadám mladě. Řekl mi mnoho věcí o sobě, i o svém synu Basilovi, který mu nyní pomáhá v duchovních operacích. Pak si prohlédl mé brýle a poznamenal: 'Proboha, nedělají je dnes trochu veliké?' - Domnívám se, že v jeho době se dělaly brýle bez obroučky, nebo jen s tenkým rámečkem. Pak se jemně přiblížil k mým očím a aniž by se jich dotkl, řekl mi ihned, že fluid vzadu v mých očích byl narušen před několika lety, když jsem znenadání zvedl těžké břemeno a od té doby občas vidím před očima černé plovoucí skvrny, avšak nepoškodily mé vidění. - Samozřejmě jsem to věděl, ale jak to mohl vědět on? Nemyslím, že by to mohla být telepatie, protože tenkrát mi nebylo nic vzdálenějšího. Přišel jsem přece z jiného důvodu, a s očima jsem žádné starosti neměl! - Pak přešel rukama mé celé oblečené tělo a téměř ihned začal mluvit o mé chorobě, jmenoval mi různé symptomy a vysvětloval, jak ovlivňují každý orgán. Ale byla zde jedna věc, která mě konečně přesvědčila, že jsem nebyl telepatický. Byly to termíny „střevní divertikl a divertikulosa“ (= výrůstky na střevní sliznici), které mi dokonce hláskoval. Mohu absolutně přísahat, že jsem je nikdy neslyšel, a proto nemohly být v mé paměti. Zeptal jsem se lékaře, zda někdy slyšel tyto termíny a on potvrdil, že je zná. Řekl jsem Dr. Langovi, že můj lékař po mně chce, abych si nechal dělat vyšetření, kterým bych se rád vyhnul a on mi odpověděl: 'Dobře, roentgen by nic neukázal, poněvadž to, čím trpíte, se neprokáže tímto způsobem. Bezpochyby by chtěli pak provést průzkum operací. Je to stejné, jako když vyšetření mítí nebudete.' - Souhlasil jsem s tím, co mi řekl jako s rozumným. Pak mi ovšem Dr. Lang řekl, že jsem měl

v minulosti zvětšená játra a nyní způsobují můj zánět. Řekl, že provede duchovní operaci. Zatímco jsem ležel na pohovce, řekl mi, že zde má svého syna Basila, který mu bude asistovat. Díval jsem se na jeho ruce, které předváděly nějakou operaci, ale já jsem necítil vůbec nic. Asi po pěti minutách prováděl pohyby připomínající sešívání. Pak řekl, že je vše skončeno a požádal mě, abych se znovu posadil na židli. Ještě řekl, že mi dá dálkové léčení, ale že se domnívá, že se mé zdraví zlepší jen postupně. 'Ale myslím, že budete zcela v pořádku. To nespraví jednorázové léčení, jsem si však jist, že jste na dobré cestě a že zde bude trvalé zlepšování.' A dal mi instrukce, co mám dělat, pokud se týká diety a co doporučoval, bylo velmi podobné radám onoho lékaře ve Francii před mnoha lety. Požádal mě, abych mu jednou měsíčně napsal o svém zdraví. - Když jsem opustil konzultační pokoj Dr. Langa nebo Mr. Chapmana, cítil jsem, že nesmím být skeptickým, ale spíše brát to tak, jak to je, poněvadž jen později budu moci posoudit výsledky. Prokáží-li se jako úspěšné, měl bych důkaz o jedinečné síle duchovního léčení. Chtěl bych však říci, že jsem velmi doufal v dobrý výsledek a byl jsem vděčný v tom smyslu, že ať už vysvětlení těchto úkazů bude jakékoliv, byla mně dána šance k uzdravení. - A čím více jsem přemýšlel o mé návštěvě v Aylesbury a uvažoval o možnostech Dr. Langa, který je druhou osobností Mr. Chapmana, tím jistěji rostlo mé přesvědčení, že jsem se setkal se starým lékařem. Přál bych si ho mít svým osobním rádcem. Byl velmi upřímný a laskavý a měl velkou zásobu znalostí a zkušeností. - Jel jsem domů a ještě týž den jsem po jídle pociťoval slabé zlepšení. Potíže se samy zmenšovaly ve formě větrů, kterých jsem se mohl zbavit. Tlak se snižoval a bylo to méně bolestivé než po několika měsících v minulosti."

Dr. Lang opětovně dával Mr. Bowerovi léčení na dálku a 4 měsíce po jeho návštěvě v Aylesbury 25. června byl pacient schopen napsat tento dopis:

„Mám radost, že mohu sdělit další velmi výrazné zlepšení mého stavu během posledního měsíce. Od té doby jsem byl zcela dobrý, na 100% normální - lepší, než kdykoliv od doby, co nastaly potíže minulého října. Cítím, že je to tím, že pečlivě dodržuji dietu, je to jasně velice důležité. Moje uzdravení je nyní dobře zajištěno, takže další léčení na dálku není nutné.“ -

V souladu s přáním Mr. Bowera bylo dálkové léčení zastaveno, ale výsledkem byl další dopis, který pacient psal

G. Chapmanovi další měsíc:

„Myslím, že to léčení na dálku, které jsem dostával, bylo zastaveno předčasně, dříve, než moje uzdravení bylo řádně zajištěno. Tento měsíc jsem se necítil zvláště dobře, znovu jsem dostal občasně záchvaty střevního charakteru, které byly dost bolestivé, přestože nejsou tak zlé, jako když jsem navštívil Mr. Chapmana v únoru. Myslíte, že obnovení dálkového léčení po další období, řekněme na měsíc nebo dva, může

být užitečné nebo je úplné uzdravení z této nemoci příliš, več se dalo doufat? Byl bych velmi povděčen, bude-li to pro vás možné získat názor Dr. Langa na tuto záležitost.“

Názor Mr. Langa byl: „Tato nemoc může být vyléčena úplně“ a doporučil dálkové léčení. - A další dopis Mr. Bowera na G. Chapmana, napsaný 26.8. 1962, je následující:

„S radostí mohu říci, že jsem byl znatelně lepší během posledního měsíce. Převážnou dobu jsem se cítil docela dobře, ale stále mám příležitostné potíže; nastane-li nějaká neregulérnost v činnosti střev, které je někdy těžko předejít. Tyto potíže jsou většinou krátkého trvání a symptomy jsou značně slabší než bývaly. - - Myslím si však, že snad ještě jeden měsíc léčení na dálku by mne mohlo dovést ke stavu, kdy by mohlo být již na trvalo přerušeno bez rizika dalších potíží. Jsem velice vděčný za velké zlepšení, které nastalo v mém zdraví od doby, kdy jsem byl na návštěvě u Dr. Langa, v době, kdy jsem si téměř zoufal.“ - -

Za další měsíc, 23. září Mr. Bower psal znovu: „Jsem potěšen, že vám mohu sdělit, že během posledního měsíce se mé zdraví dále upevnilo. Téměř od toho dne, kdy jsem vám posledně napsal, pracovala moje střeva s mnohem větší snadností a pravidelností než v minulých letech. Byl jsem schopen se obejít bez projímadla a v důsledku toho jsem nepociťoval další tlaky nebo jiné střevní nepohodlí. - - Ve skutečnosti se nyní cítím opět normální. Dovolte mi znovu vyjádřit svoji vděčnost za všechno Dr. Langovi, co pro mě vykonal od okamžiku jeho pozoruhodné diagnózy ke skutečně udivujícímu účinku léčení na dálku. Zda se, že přišel čas, kdy léčení může být zrušeno, ale já se podřídím vašemu rozhodnutí.“

Dr. Lang, upozorněn G. Chapmanem na dopis Mr. Bowera, rozhodl:

„Jeho nemoc byla zvládnuta obdivuhodně dobře, ale přál bych si ještě udržet nad ním dohled po další 3 měsíce.“

Mr. Bower však nebyl uvědomen o tomto rozhodnutí Dr. Langa a věřil, že léčení na dálku bylo zastaveno. Když jsem s ním mluvil za 2 a půl roku po návštěvě Dr. Langa, řekl mi:

„Přesto, že mé léčení na dálku bylo zastaveno začátkem podzimu 1962, byl jsem zcela v pořádku po dobu dalších 3 měsíců. Pak mé onemocnění ustoupilo a já jsem již nikdy neměl žádné potíže.“ -

Mr. Bower je opravdu vděčný Dr. Langovi a G. Chapmanovi ze bezbolestné vyléčení. Řekl, že kdyby kdykoliv znovu onemocněl, obrátil by se ihned ke G. Chapmanovi a jeho duchovnímu lékaři Dr. Langovi.

Kapitola 25.

Chirurg zde a chirurg tam

Mnozí z těch, kdo zavrhnou vůbec všechno, co se týká duchovního léčení, činí tak na základě svých zkreslených znalostí o jeho rozsáhlém významu. Předsudek je možná ten nejběžnější z lidských nedostatků v tomto i v minulých stoletích a otevřená mysl je dnes vzácnou ctností. - Jak osvěžující je setkat se s přítelem jasného úsudku, nezatíženého jednostranností profese, která má svůj podíl na filistínském chytráctví a omezeném okruhu vědomostí. Tento příběh se týká ošetřovatelky a chirurga z Harley Street. Je pravdivý ve všech detailech a může být i ověřen.

Sestra je Miss Evelyn B. Habershonová of Lindfield, Sussex, chirurg Mr. Vincent Nesfield, F.R.C.S. (Eng.); L.R.C.P. (Lond.); Major L.M.S. ve výslužbě.

Evelyn se narodila s astigmatizmem (nestejná lomivost očí) se slepou skvrnou na levém oku. Jednu dobu to vypadalo tak, že její budoucnost může být ohrožena v důsledku vadného zraku, ale pomocí brýlí byla schopna projít studii a dosáhnout kvalifikace ošetřovatelky. Pak se v roce 1958 její zrak neočekávaně zhoršil. Dobře známý oční chirurg jí řekl: „Máte šedý zákal, který by měl být operován.“ - Vyhlídka by byla asi za 4 roky, ale v r.1962 se zrak Evelyny dále tak zhoršil, že si uvědomila, že musí něco rychle podniknout.

„Ke konci roku 1962 jsem se pokusila sjednat návštěvu u očního chirurga,“ řekla mi, „ale bylo mi sděleno, že mě může přijmout nejdříve začátkem dalšího roku. Zнала jsem již jméno Mr. Nesfielda, jako známého očního specialisty, telefonovala jsem mu a dohodla, že mě přijme 15. listopadu 1962. Když mě prohlédl, potvrdil, že jsem astigmatická, mající slepou skvrnu na levém oku a dodal: „Máte pokročilý šedý zákal na pravém oku a náznaky též na levém oku. Operace je nutná. Mohu to pro vás udělat na konci prosince. Bude vám to vyhovovat?“ Mr. Nesfield musel poznat, jak se obávám operace, poněvadž, když jsem jej navštívila v prosinci a znovu mě prohlédl, řekl: ‘Není nutno s tím spěchat, tak myslím, že bychom s tím počkali na březen nebo duben, kdy počasí je již teplejší. Zatím není třeba se obávat. Pak vám dám vědět.’ A na tom zůstalo. Není třeba říkat, jak jsem byla šťastná a jak se mi ulevilo. - Během nepřítomnosti Mr. Nesfielda jsem byla duchovně léčena Mrs. C. Sheppardovou, psychickou léčitelkou, v její ordinaci. V prvním týdnu v dubnu 1963 jsem poznala, že šedý zákal se najednou začal oddělovat a poněvadž jsem neměla žádnou zprávu od Mr. Nesfielda, napsala jsem mu a požádala, zda jej mohu navštívit, poněvadž se domnívám, že šedý zákal se odděluje. Buď správně nebo nesprávně jsem se domnívala, že to bylo v důsledku toho duchovního léčení. Mr. Nesfield mi řekl, že to byl uspíšený šedý zákal. Jako ošetřovatelka vím něco o těchto věcech a byla jsem jistá, že šedý zákal se nezačne oddělovat jen tak, sám o sobě. Mr. Nesfield mě pak přijal a když se podíval na mé oči, řekl, že šedý zákal se skutečně oddělil. Řekl prostě: ‘Zlepšení vašich očí nastalo duchovním léčením.’ -

Já jsem mu však neřekla, že jsem měla duchovní léčení. A přesto na to ihned přišel. - Brzy na to jsem se dověděla o duchovním lékaři W. Langovi, který byl za svého života význačným očním chirurgem. Usoudila jsem, že mi může více pomoci než

C. Shepardová, která byla t. č. nemocná. Napsala jsem

Mr. Chapmanovi o schůzku s Dr. Langem a odejela do Aylesbury 28. 5. 1963. - Mr. Lang hned určil přesnou diagnózu mých nesnází pouhým lehkým dotekem mých očí.

‘Fyzická operace není pro vás vhodná, mladá paní. Provedu duchovní operaci a to ihned.’ - Mohla jsem jen slyšet, jak žádal skalpel a jiné nástroje a mluvil s někým, koho nazýval Basil.

Po operaci se mě ptal, zda odjíždím do Lindsfieldu ještě téhož dne. Řekla jsem, že zůstanu přes noc v hotelu v Aylesbury, poněvadž jsem se obávala, že dlouhá cesta vlakem zpět by mohla být pro mě vyčerpávající a poškodit, co Bůh pro mě vykonal skrze tohoto lékaře. Víte, po té operaci jsem se cítila strašně unavená. Dr. Lang byl potěšen mým zájmem a řekl: ‘Běžte spát v 9 hodin po lehké večeři a já vás přijdu navštívit během vašeho spánku a budu vidět, zda je třeba ještě něco vyčistit.’ -

Když jsem opustila Mr. Chapmana, byla jsem překvapena rozmachem zlepšení po duchovní operaci. Normálně jsem byla sotva schopna dostat se do taxi pro mlhu, která se mi vždy rozprostírala před očima. A najednou jsem viděla věci kolem sebe. Viděla jsem, že budu schopna vyřizovat si všechny věci, když budu používat hůl jako dříve. Byla jsem opatrná, musela jsem dávat pozor na kroky, ale byla jsem schopna vidět. Potom jsem se pěšky pustila i na procházku Londýnem.

V červnu - 3 týdny po návštěvě Dr. Langa, jsem šla na prohlídku k Mr. Nesfieldovi. Přiznala jsem se mu, že jsem prodělala duchovní operaci a on se o to velmi zajímal. Zkoušel mé oči a řekl, že zjistil ohromné zlepšení přesto, že střed čočky nebyl ještě čistý. Ale opakoval, že pokud se to týká šedého zákalu, nastalo velké zlepšení. Věděl samozřejmě, že jsem neměla žádnou fyzickou operaci a opakoval, co již řekl před 2 měsíci: ‘Zlepšení vašich očí nastalo duchovním léčením, ale máte též zlepšené vidění vašeho levého oka.’ Byla jsem mu moc vděčná, že nebyl rozzloben kvůli duchovnímu lékaři a duchovní operaci. Byla jsem potěšena jeho přístupem a přáním pomoci pacientům jakýmkoliv způsobem, dokonce i tehdy, když někdo za jeho zády se obrátí k duchovnímu lékaři a hledá dodatečnou pomoc.“

Mrs. Evelyn Habershonová byla u Mr. Langa znovu v červenci 1963, kdy provedl na jejím duchovním těle další operaci. Zase nastalo zlepšení jejího zraku a když pak zašla k Mr. Nesfieldovi, potvrdil i tento fakt.

Tyto postupné návštěvy u Dr. Langa pokračovaly současně s návštěvami u očního věhlasného specialisty z Harley Street.

„Když jsem navštívila dr. Langa znovu koncem července,“ vyprávěla Miss Habershonová v listopadu 1964, „řekl mi, že moje oči se zase zlepšily do té míry, že by to chtělo jiné brýle. ‘Můžete nyní požádat Mr. Nesfielda, aby vám předepsal brýle na dálku,’ a požádal mě, abych předala jeho „kolegovi“, o kterém mnoho přemýšlel, vzkaz. ‘Řekněte Mr. Nesfieldovi, když vám bude dávat ty brýle, aby dbal speciálně na macabus muscle.’ (Poněvadž jsem tento název nikdy neslyšela, ani nevěděla jakou má funkci, je nepravděpodobné, že bych si mohla vymyslet takovou zprávu).

A nyní se vžijte do mé situace, ošetřovatelka by měla eminentnímu chirurgovi vyřizovat vzkaz od duchovního lékaře, - co má dělat! Cítila jsem se nesvá, jak to zařídit, ale zprávu jsem musela předat! Když jsem přišla k Mr. Nesfieldovi, řekla jsem trochu v rozpacích: ‘Ale mám pro vás zprávu od duchovního lékaře Mr. Langa. Smím vám ji předat, Mr. Nesfield?’ - On byl skvělý, opravdu! Řekl, že ti, kteří jsou v duchovnu, znají více než my. Chirurgové nechtějí přijmout skutečnosti, že je zde více věcí, kterým člověk nerozumí, snad to i ví, ale nechtějí to přiznat. - A když proměřil moje oči, a napsal předpis na nové brýle, řekl, že zpráva Mr. Langa byla správná, že měla smysl, a že na ni dbal. - -

Když jsem viděla Mr. Langa opět v září, řekl, že je velmi potěšen zlepšením, které u mna nastalo, abych tlumočila blahopřání Mr. Nesfieldovi k brýlím, které předepsal. Mr. Nesfield byl však mimo, tak jsem to musela říci Mr. Langovi, že to budu moci vyřídit, až ho uvidím v listopadu. Zeptala jsem se Mr. Langa, zda bych mohla nyní dostat brýle na čtení. ‘Ne, nechtěl bych, abyste je nyní měla, mohly by vésti k napětí,’ řekl. ‘Zeptejte se Mr. Nesfielda, co si o tom myslí. Ale netrapte se, mladá paní, nebudete dlouho nosit ty, co nyní máte, budete mít obyčejné, až přijde vhodný čas.’

Když jsem se setkala před několika dny s Mr. Nesfieldem, 13. listopadu 1964, konečně jsem mu mohla předat vzkaz od Mr. Langa o tom, jak dobrou práci vykonal s mými brýlemi. Smál se s poděkováním, a když mě důkladně prohlédl, řekl, že je velmi potěšen se stavem mých očí, které se velmi zlepšily od doby, co mě naposled viděl. Souhlasil se vším, co Mr. Lang řekl. A stále ještě nemám brýle na čtení. Ale to mě netrápí. Víím, že je budu mít, až přijde vhodný čas.

Slovy se nedá vyjádřit má vděčnost k boží moci a k těm dvěma význačným očním chirurgům, kteří mi pomohli znovu vidět - což pro mě znamená, že jsem znovu na světě. A přestože víím, že Mr. Lang mi vrátil zrak pomocí svých mnohých operací na mém duchovním těle, plně si uvědomuji, jak důležitá pro mé uzdravení byla zručnost a porozumění Mr. Nesfielda. On to byl, kdo mi předepsal správné brýle a spolupracoval s „kolegou“ duchovním lékařem Williamem Langem.“

Kapitola 26.

Neočekávané setkání

Mrs. E. J. Baileyová of Streatham Hill znala Mr. W. Langa v jeho dnech jako očního specialistu v Moorfieldu. A když šla navštívit duchovního lékaře W. Langa na podzim v roce 1963, nebyla vůbec na pochybách, že se střetla s tímto specialistou. Zde jsou její vzpomínky:

„Moje pravé oční víčko bylo od narození úplně uzavřené a každý lékař, ke kterému mě matka přivedla tvrdil, že se to upraví, až vyrostu, a kdyby ne, tak malá operace to v pozdějších letech vyřeší. - V roce 1915, když mi bylo 21 let, jsem šla s matkou do Moorfieldu v naději, že nastala vhodná doba pro dlouho očekávanou operaci. Byla jsem zasnoubena a velmi jsem chtěla vše znormalizovat ještě před svatbou. Prohlížel mě Mr. Lang a jeho úsudek byl, že nemůže moc dělat pro dětské víčko (on mne nazval dítětem!), poněvadž, jak vysvětlil, kdyby provedl tu operaci, že by víčko zůstalo trvale otevřené. Rozhodly jsme se, že si vše promyslíme, dříve než se rozhodneme, zda se nechám operovat nebo ne. Nechtěla jsem sama o tom rozhodovat a proto jsem napsala svému snoubenci, který byl v zákopech ve Francii, a požádala, co si o tom myslí on. Byla jsem rozradostněna dopisem, který jsem dostala jako odpověď. Končil tím: Nezapomeň, Ethel, že jsem si tě vybral takovou jaká jsi, tak zanechej věci tak, jak jsou. - A tak jsem učinila. Nic jsem s tím nedělala, a byla jsem šťastná, že to i on chtěl. - - Po letech jsem se zajímala o spiritismus a duchovní léčení. Pak jsem měla autohavárii a velmi vážně jsem se poranila na zádech a nohou, takže lékaři pochybovali, zda budu ještě vůbec chodit. - Byla jsem vždy velmi aktivní, a najednou jsem zjistila, že nejsem schopna se zvednout a měla jsem téměř stále bolesti, mé zdraví prostě počínalo odcházet. Ještě před havárií jsem byla pacientkou Mr. Thomase, duchovního léčitele v transu, ale on se přestěhoval do Brightonu a vzhledem k mému stavu byly další návštěvy vyloučeny. Naštěstí mi jeden přítel navrhl, abych navštěvovala jiného léčitele,

Mrs. Durantovou, která bydlela blízko mne ve Streathamu. Nemohla jsem chodit a proto jsem používala taxi sem i tam, takže mě to stálo spoustu peněz, ale vyplatilo se mi to, poněvadž za čas jsem byla schopna chodit. Bylo mi podivné, že nikdo nikdy nemluvil o mém líném oku a trvale zavřeném víčku a že všichni tito duchovní léčitelé nepovažovali za nutné mi od toho odpomoci. Avšak jednoho dne v roce 1963 jsem četla o Dr. Langovi, který pracoval skrze médium Mr. Chapmana. Myslela jsem, že tento Dr. Lang musí být poslední arcibiskup z Cantenbury a snad by mohl býti bratrem Mr. Langa z Moorfieldu. Rozhodla jsem se proto, že pokud patří do Langovy rodiny, že bych si přála se s ním setkat a napsala jsem Mr. Chapmanovi.

Když jsem přijela do ordinace Mr. Chapmana, byl tam onen Dr. Lang, který mne pozdravil: 'Oh, pojd' sem mé dítě, my jsme se přece již viděli dříve!' - - Ihned jsem poznala jeho hlas a odpověděla jsem: 'Ano pane, již jsme se setkali, a to v Moorfieldu v roce 1915 před mojí svatbou, a vy jste mi řekl, že nemůžete nic udělat s mým očním víčkem! To bylo naposledy, co jsem vás viděla!' -

Dal mi svou ruku kolem mých ramen, a řekl: 'Oh, vy jste nyní veliká, tenkrát jste byla takhle maličká a velmi útlá, když jsme se setkali. Kolik vám bylo let, když jsme se setkali? 21 nebo 22 let?' - Odpověděla jsem, že mi bylo 22 let. - 'Jo, ale tenkrát jste nevážila ani těch 50 kg, není-liž pravda?' Odpověděla jsem, že jsem skutečně byla taková, ale nyní jsem zesílila od doby, co mám rodinu, ale čím déle jsem hovořila s Mr. Langem, tím jsem byla jistější, že je to tentýž člověk, se kterým jsem mluvila, když jsem byla u něj se svou matkou v Moorfieldu. Byla bych jej již poznala podle toho, co a jak mluvil. A když mě doprovázel pokojem, ukazoval mi fotografie sebe a svého syna Basila, který ovšem tenkrát ještě žil, a svých kolegů, a tak jsem prožívala dojem, že se čas vrátil, a já byla v Moorfieldu opět a mluvila jsem s ním.

Pak mě vyzval, abych si lehla na pohovku, aby mohl provést duchovní operaci, která, jak řekl, mi upraví víčko, že bude v pořádku. Zavolal Basila, aby mu asistoval, požádal jej o nástroje, a já měla podivný pocit, že jsem ani nebyla přítomná, přestože se dělo něco skvělého v můj prospěch. Necítila jsem vůbec nic, jen jsem se modlila a přemýšlela.

Když mi řekl, že dokončil svoje dílo, a že mé víčko je nyní v pořádku, chtěla jsem vstát z pohovky, ale zadržel mě a řekl: 'Oh, ne, my musíme ještě pokračovat.' A provedl ještě operaci na mých játrech. Když vše skončilo, požádal mě, abych vstala a posadila se na židli. A jak jsem seděla proti němu, trochu jsem si měla odpočinout v sedě, vyprávěl mi, popisoval do detailu, jaké šaty jsem měla tenkrát, barvu šatů, dokonce popsal i veliký můj tehdejší knoflík, a jinak mluvil ještě o jiných věcech. Já jsem seděla a přiznala jsem si, jak je to nádherné, že jsem jej potkala ještě po 48 letech, a stále si jej tak živě pamatuji. -

Když jsem odešla se svým manželem, který na mě čekal, ptala jsem se ho, jak vypadám. Zíral na mě a nebyl schopen říci ani slovo. Ale náš přítel Frank Hill, který byl tak laskav a zavezl nás do Aylesbury svým autem, řekl: 'Díky Bohu, oh, díky Bohu!' No, vidíte, mé víčko je otevřeno, a bylo zavřeno po celý můj život po celých 66 let! Avšak v okamžiku, kdy Mr. Lang provedl svou duchovní operaci, jsem byla schopna otevírat a zavírat víčko tak jako jiní, jako by s ním nikdy nic závadného nebylo!

Navštívila jsem Mr. Langa znovu kvůli kontrole na jaře v r. 1964 a Mr. Lang byl potěšen mým zlepšením, které u mne nastalo; rozhodl se pro další dodatečnou operaci, která byla nutná pro zlepšení mého vidění, a já jsem byla šťastná, že mohu říci, že se mu to podařilo.

Když jsem byla na mé poslední návštěvě u Mr. Langa 20. 11. 1964, byl velmi potěšen zlepšením mého stavu od poslední návštěvy. A dnes mohu říci, že můj zrak od té doby se tak zlepšil, že ve skutečnosti vidím velmi dobře a že mohu číst i vaše poznámky. Když uvážím, že jsem prakticky na oko vůbec neviděla, myslím, že budete souhlasit, že to, co Mr. Lang pro mne učinil, je nádherné!“

Kapitola 27.

Muž ze západního Německa

Bylo by chybné si myslet, že ti, kteří přijíždějí do Aylesbury hledat pomoc, jsou jen z blízkého okolí. Zatím, co jsem pracoval na této knize a listoval jsem v poznámkách Mr. Chapmana, přišel jsem tak na ryze německé jméno. Jen tak ze zvědavosti jsem si napsal jeho adresu, a přesto, že jsem zjistil, že jeho případ není dosud ukončen, rozhodl jsem se jej uvést jen z toho důvodu, abych ukázal, že známost duchovního lékaře se rozšířila i za hranice Británie. V roce 1938, když mu bylo 18, Alfred Brehl, západoněmecký úředník z Würzburgu zjistil, že jeho pravou ruku postihlo nápadné třesení. Přišlo to bez náznaků a stále se to zhoršovalo. Za 5 let ztratil téměř schopnost používat hlavních svalů. Během této doby konzultoval lékaře za lékařem. Byl i na univerzitní klinice ve Würzburgu a Freyburgu, ale nikdo z nich nebyl mu schopen pomoci a určit příčinu nemoci. - Bylo mu již 45 let, když mu jeden specialista neomaleně řekl: „Jako normální muž jste vyřízen. Již nikdy nebudete normálně chodit!“ - A navíc, s podzimem 1963, přišly další komplikace. Začal trpět intenzivní bolestí spodní části těla a močil krev. V dubnu 1964 se bolest zvýšila a specialisté jej poslali na urologickou kliniku, kde roentgenem byl zjištěn ledvinový kámen. Prodělal celkové léčení této nemoci s podáváním solných roztoků a infuzí, byla též použita stahovací klička. Nepodařilo se to však a vytrvalost ledvinové koliky byla tak bolestivá, že dostával drogy proti bolestem.

V této době četl v německém časopise „Die andere Welt“ článek o činnosti G. Chapmana a o jeho duchovním lékaři W. Langovi. To ho tak zaujalo, že se rozhodl přes finanční potíže odletět se svou ženou 15. září 1964 do Anglie.

Vypráví:

„Přijeli jsme do domu Mr. Chapmana 15. září a to v momentě, když jiný pacient odjížděl autem. Přijeli jsme jako nahodilí návštěvníci, neměli jsme dojednanou schůzku a moje návštěva byla překvapením pro Mr. Chapmana, který se právě probíral z transu do plného vědomí, poněvadž si myslel, že toho dne již skončil. Přesto byl ochoten přijmout mne jako nového pacienta a pozval nás přátelským způsobem. Po krátké rozmluvě řekl, že vstoupí do transu, a sedě pohodlně na židli proti mně,

jeho oči zavřené a hlava v pohodlné pozici, jako by se chystal usnout, chvíli zůstal v této pozici. Pak se představil jako Dr. Lang. Jeho způsob řeči byl pro mě nesnadnější k dorozumění, než když byl Mr. Chapman při plném vědomí. Myslím, že jsem upozornil, že mé znalosti angličtiny jsou poněkud omezené a přirozeně jsem některým slovům nerozuměl. Když začal mluvit s mojí manželkou a já jsem mu řekl, že pracuje jako zdravotní sestra v nemocnici, Dr. Lang v osobě Mr. Chapmana byl tím velmi potěšen, šel k ní a přivítal ji velmi srdečně. Jeho chování bylo velmi rozdílné od toho, které jsem poznal u Mr. Chapmana v jeho bdělém stavu. Byl starší, uvážený a staromódní.

Dr. Lang mě prohlédl a řekl mi svou diagnózu. Nejsem medicínsky vzdělaný a má znalost angličtiny je nedostatečná k tomu, abych mohl všemu bezvadně rozumět. Ale protože jsem považoval diagnózu za velmi důležitou, požádal jsem ho, zda by mi mohl svůj nález potvrdit písemně, abych si byl jist, že to mám dobře. On souhlasil, odešel k diktafonu, který stál na stole a zaznamenal přesně, co si myslel, že je se mnou v nepořádku a důvod k tomu. Jeho diagnózy, které mi Mr. Chapman poslal za 3 týdny, byly následující: 'Virová infekce v mládí. To způsobilo stav pomalu se rozšiřující roztroušené sklerózy, která je rozptýlena v kouscích degeneračně v bílé hmotě mozku.' - Stále ještě v transu Mr. Chapman žádal, abych si lehl na pohovku, která stála u stěny, aby mě mohl léčit. Asi 15 minut se mi věnoval. Ruce Mr. Chapmana se vznášely nad mým tělem od kotníků až k hlavě. Vrátil se několikrát nad mé břicho, poněvadž zřejmě pociťoval nutnost dodatečného zákroku. Bylo to skutečně podivné, poněvadž se vracel nad místa v těle, kde jsem míval nejsilnější kolikové bolesti. Vůbec jsem o této bolesti nehovořil, ani moje manželka. Ve skutečnosti jsme jim nepřikládali takovou důležitost jako jiným potížím, kterými jsem trpěl a kvůli nimž jsme přiletěli do Anglie. Takže, jak říkám, nic o těchto bolestech jsem Mr. Chapmanovi neřekl. - - Když skončil s léčením, Dr. Lang mě požádal, abych se na pohovce posadil a věnoval se mé páteři stejným způsobem, jak jsem před tím vysvětlil. Opět se mě ani nedotkl. Později mi bylo řečeno, že prováděl operace na mém duchovním těle. Nic jsem necítil, ale musím dodat, že vzhledem k ochrnutí je moje tělo méně citlivé na vnímání.

Nemohu potvrdit, že bych pociťoval okamžité zlepšení, když jsem toho dne opouštěl ošetřovnu. Ale za několik hodin to již bylo znatelné. Mohl jsem chodit s větší jistotou a větší silou než kdykoliv předtím během posledních 12 měsíců, nebo tak nějak. A po našem návratu do Německa zlepšení pokračovalo. Ale 10. den po mé návštěvě v Aylesbury jsem dostal neočekávaně silnou koliku způsobenou ledvinovým kamenem, a proto jsem ihned napsal Mr. Chapmanovi a požádal ho, aby informoval

Dr. Langa o mých neočekávaných potížích. Za několik dní opustil kámen močovod a vešel do močového měchýře. - - Nyní jsem myslel, stejně

jako můj lékař, že ledvinový kámen v měchýři již nebude dělat další potíže, a možná, že sám vyjde ven. Ale tento kámen byl příliš veliký, aby vyšel bez potíží. Výsledek toho byl, že při každém močení jsem pociťoval bolest. O 14 dní později jsem znovu napsal Mr. Chapmanovi a informoval ho o tomto stavu. Během několika dní ledvinový kámen vyšel z močového měchýře, ale byl překvapením - velikostí i tvarem - je asi 15krát 5 mm veliký a má ostré hrany. Ponechal jsem si ho jako suvenýr! Pak rovnoměrné zlepšování mé hlavní nemoci pokračovalo až dodnes.“

Jen 3 měsíce uběhly od doby, co Herr Prehl poprvé obdržel duchovní léčení od Dr. Langa do chvíle, kdy mi dal tyto informace, o které jsem ho požádal. S ohledem na jeho vážné onemocnění a na skutečnost, že v době napsání této knihy byl v péči Mr. Langa sice zatím jen krátce, i když úspěšně, udržoval jsem s Herr Prehlem stále styky. Jeho občasná hlášení dokazovala nepřerušovaný řetěz úspěchů - jeho zdraví se trvale zlepšovalo, i když byl ještě dalek do úplného vyléčení.

Rok potom, co provedl první operaci na duchovním těle Herr Prehla, Mr. Lang uvážil, že nastal čas, aby pacient podstoupil další přímé léčení v Aylesbury. Přestože finanční náklad byl veliký, Herr Prehl a jeho manželka se rozhodli letět znovu do Anglie. Zlepšení stavu Herr Prehla bylo tak patrné, že věřili, že další duchovní operace mohou přinést podstatný pokrok v léčení. A když mě Herr Prehl informoval o svém rozhodnutí jeti za Dr. Langem, ptal se mě, zda i já budu přítomen - abych sám viděl, co se děje a při tom mu dělal tlumočnicka. Znalost Herr Prehla v angličtině byla velmi chudá a on chtěl rozumět všemu, co Mr. Lang řekne. A tak jsem se setkal 29. 11. 1965 s Frau a Herr Prehlem v domě G. Chapmana v Aylesbury. Alfred Prehl byl stále ještě troskou. Jeho řeč byla o málo méně narušena než před rokem, jeho ruka stále nebyla schopná pevně stisknout ruku. Chodil ještě špatně. Znaje jeho finanční možnosti, poznamenal jsem při našem shledání: „Překvapuje mě, že jste podstoupil tak nákladnou a vyčerpávající cestu do Anglie!“

„Dost dobře vám nerozumím,“ řekl. Znovu jsem se pokusil mu říci, co mám na mysli: „Tedy, nevypadá to, že by vaše zlepšení bylo tak veliké, jak to všechno....“ - Nenechal mě domluvit a vzrušeně vykřikl: „Ale to je! To se může zdát vnějšímu pozorovateli, zde není velké zlepšení, poněvadž stále vypadám jako invalida, ale já vím, jak mnohem více síly se ve mně nahromadilo během minulého roku. A jestli Dr. Lang uspěje a způsobí další dodatečné zlepšení, pak všechny ty výlohy s tím spojené a všechna ta duševní námaha naší cesty bude víc než stát za to!“ -

Když jsme vstoupili do konzultačního pokoje Mr. Langa, pozdravil nás všechny svou obvyklou srdečností. Pak rychle provedl prohlídku Herr Prehla a během minuty řekl: „Jsem velmi potěšen, mladý muži, pokrokem, který jste udělal. Vy jste skvěle reagoval na moji léčbu!“

Pak provedl se svými neviditelnými kolegy a asistenty několik operací na jeho duchovním těle, a nemocniční sestru paní Prehlovou a mě informoval o tom, co dělá.

„Myslíte, že budu vůbec někdy lepší, Dr. Langu?“ otázal se Herr Prehl, když poslední operace skončila. - „Budete vyléčen, ale vzhledem k velmi vážné povaze vašeho onemocnění a skutečnosti, že jste přišel na konzultaci poněkud pozdě, bude to trvat poněkud déle, než budete vyléčen z nemoci, ale mohu vám slíbit, že zase získáte zdraví za předpokladu, že se sám nevzdáte, ale že budete pokračovat ve spolupráci se mnou,“ odpověděl mu Mr. Lang.

Slzy díky a štěstí tekly po tváři Prehla. „Můžete být jist, že já to nikdy nevzdám!“ zašeptal.

Mr. Lang pak předvedl paní Prehlové, kde má masírovat svého manžela a druh cvičení, jaké má pacient denně provádět a jakou stravu. „On téměř nejí žádnou potravu,“ vpadla paní Prehlová do toho. „On mě neposlouchá, když mu řeknu, že musí jíst řádná jídla a trvá na tom, že nemůže jíst nic jiného, než pár suchých krajíčků chleba.“ „Tak to ne, je nutné, aby vaše fyzické tělo bylo dobře vyživováno, protože kdyby se tak nedělo, síla, kterou vkládám do vašeho duchovního těla, nemůže se převést do vašeho fyzického těla!“ řekl mu Dr. Lang. - „Oh, já chci, já chci!“ mumlal Prehl.

„Já vám slibuji, Dr. Langu, že se postarám, aby můj manžel se přesně řídil vašimi pokyny!“ slibovala Frau Prehlová.

„Budu pokračovat v návštěvách u vás během vašeho spánku, mladý muži, a vy zjistíte, že za měsíc se dožijete dalšího zlepšení, a doufám, že budete mít příjemnou cestu do Německa - vlastně vím, že budete mít dobrou cestu,“ řekl Mr. Lang na konec konzultace.

Za deset dní po své návštěvě v Aylesbury Prehl se spojil se mnou a řekl, že již nyní pociťuje znatelné zlepšení. V době, kdy tato kniha byla v kartáčovém obtahu a připravena do tisku (v lednu 1966), poskytl mi o sobě další podrobnosti:

„Moje manželka plní horlivě instrukce Dr. Langa a já jím pravidelně vydatnou stravu. Zlepšení mého stavu během posledních dvou měsíců je mnohem větší než za celý rok mezi oběma návštěvami a konzultacemi Dr. Langa. Cítím se mnohem silnější, a jsem schopen užívat si svoje končetiny lépe, než když jsme se setkali. Vděčnost moje vlastní a mé manželky vůči

Dr. Langovi je příliš velká a překypující a nedá se přiměřeně vyjádřit slovy. Ten dobrý duchovní lékař způsobil zázrak, poněvadž mně umožnil se pohybovat, zatím co jiní lékaři a specialisté, v jejichž péči jsem byl, mně jasně řekli, že mi není pomoci!“ - -

Kapitola 28.

.....a tam nebude již více mrtvých, ani smutku ani pláče.

Pro nedostatek času bych chtěl alespoň tuto kapitolu shrnout do několika vět. Jedná se o dítě, které mělo leukémii. Chlapec prošel nemocničním ošetřováním, byla to pokročilá leukémie, která byla silně uchycena v míšním roztoku. - Kapitola končí:

„Dne 29. listopadu 1965 jsem mluvil s Williamem Langem o Jonathanovi Bellovi. Tvář tohoto starého muže se usmála s vnitřním uspokojením. Po chvíli řekl: „Díky Bohu, ten byl ke mně přiveden ještě včas.“ - Jeho rodiče, kteří byli blízko tragédie, již nevypadali utrápeně. Stín smrti odešel z jejich domova, ale diví se jen milosti, která jim dala zpět jejich malého syna a bohatě upevnila jejich víru v budoucnost.“ - -

Také oni vděčně vzpomínají na Mr. Langa a jeho štáb spolupracovníků.

Kapitola 29.

Je více věcí mezi nebem a zemí.....

Během rozsáhlého pátrání, které jsem prováděl všemi směry o duchovním léčení Mr. Langa, rozhodl jsem se prodiskutovat jeho léčbu s významným lékařem, který byl členem seniorů známé londýnské nemocnice.

Dotyčný lékař souhlasil s mým návrhem na setkání pod podmínkou, že za žádných okolností neprozradím jeho totožnost ani název nemocnice, kde pracuje. Vysvětlil mně tím, že netouží po potížích s British

Medical Assotiation kvůli spolupráci s neregistrovaným léčitelem, nebo vystavit sebe k odsouzení za jednání, které je v rozporu s jeho profesí. Dal jsem mu tento slib, protože ve skutečnosti jsem nemohl udělat nic jiného, ale ujišťuji ty, kteří čtou tuto knihu, že obsah tohoto rozhovoru je pravdivě uveden a je podložen doslovným záznamem ze schůzky, která se uskutečnila na podzim 1964.

Poukázal jsem na množství nejvíce překvapujících případů Mr. Langa včetně podrobností z archivů lékařů, nemocničních autorit a význačných specialistů, kteří potvrdili, že uvedení pacienti nezabrali na léčbu, která jim byla dána. Že podle jejich názoru nebylo již nic, co by lékařská věda mohla pro ně udělat.

Naproti tomu byly zde důkazy, že tito nevléčitelní pacienti nezemřeli a vedlo se jim lépe od léčení Williama Langa. Zlepšení jejich zdravotního stavu a vyléčení bylo ověřeno těmi lékaři, kteří je před tím léčili, ve skutečnosti je v některých případech odepsali. To snad je nejcennější důkaz ze všech. Po podrobné prohlídce těchto pacientů, které podrobili všem formám klinických testů, tito lékařští experti potvrdili, že nemoc byla vyléčena a že žádné stopy po nemoci nebyly

nalezeny. Když jsem předložil tomuto lékaři komentář, prohlédl tyto údaje velmi pečlivě a po usilovném přemýšlení odpověděl:

„Tedy mám-li mluvit pouze z hlediska medicínského, nemohu nabídnout žádné vysvětlení k tomu, jak je možné, že někteří pacienti, kteří jsou považováni za nevléčitelné, se někdy uzdraví. Jestliže nastane uzdravení tohoto druhu, má se obvykle za to, že příroda nějak zařídí, co je jinak nevysvětlitelné. Vícekrát jsem slyšel říci význačné lékaře a chirurgy, že se stal zázrak. Mají pravdu ovšem v tom smyslu, že u některých nevléčitelných chorob je zcela zřejmé, že ten zázrak - něco mimo naše pochopení - může přinést uzdravení pacienta, posuzováno z hlediska běžné léčby, kdy už není naděje na uzdravení. V některých ústavech můžete najít nápisy jako: „My léčíme, ale Bůh uzdravuje.“ Což je benevolentně tolerováno naší velmi přísnou asociací. Myslím si však, že ve skutečnosti jen velmi málo z nás přiznává pravdu podobným nápisům.“ - -

„Když jsem si prohlížel záznamy Mr. Langa o úspěších v léčbě nevléčitelných lidí, budete souhlasit, že to byly výsledky jeho duchovních operací?“ zeptal jsem se.

„Tedy důkazy, které jste předložil, jsou určitě přesvědčivé. Co jiného mohu říci?“ Po chvilkové pomlce dodal: „Kdybych měl posoudit tyto případy jednoduše ve světle medicínského kódu, který uznáváme, byl bych nucen odmítnout jakoukoliv možnost duchovních operací a léčení a jejich možnost něčeho docílit. Podle našeho způsobu myšlení, jen kvalifikovaný lékař a školený personál jsou schopni pacienty řádně léčit. Ale..... dobře, osobně si nejsem tak jist s touto doktrínou“ Znovu se odmlčel a po chvíli dodal: „Ale abych vám odpověděl na otázku - ano - já věřím, že úplné a prokázané vyléčení pacientů, jejichž případy jste popsal a mně předložil, se stalo v důsledku duchovní pomoci - duchovních operací a léčení Mr. Langa.“ -

„Vy tedy připouštíte, že provedením neviditelných a bezbolestných operací na duchovním těle pacienta je Mr. Lang schopen přenést odpovídající efekt na fyzické tělo?“

„To jsem neřekl,“ prohlásil lékař. „Víte, já nejsem vůbec přesvědčen, že existuje něco jako je duchovní tělo a proto nemohu akceptovat, že léčba tak zvaného duchovního těla přinese jakýkoliv efekt na fyzické tělo pacienta. Mohu se ovšem mýlit, snad zde něco takového je, ale nepřišel jsem s tím do styku za všechny ty roky, co jsem praktikoval medicínu. Ale přestaňme se přít, zda je nebo není duchovní tělo, protože žádný z nás to nemůže doložit přesvědčujícími důkazy naší víry. Proto posuzujeme otázku duchovní pomoci objektivně a racionálně. Pokud se mne týká, nezáleží na tom, jak Mr. Lang léčí své pacienty. Důležitou věcí je pro mne, že je vyléčí. Jsem připraven říci, že toto akceptuji.“ - -

Když byla vzpomenuota otázka léčení na dálku, litoval jsem, že jsem si nepřinesl dokumentaci o docílených úspěších

Dr. Langem u mnohých pacientů, ale aspoň jsem mu řekl o různých případech, které jsem zkoumal. Lékař mě vyslechl, jeho obočí se občas zvedlo, ale nic neřekl, dokud jsem neskončil.

„Dobře, nechci posuzovat, že to, co jste mi řekl, není správné, nebo zda je přehnané. Ale je obtížné pro mě věřit, že léčení na dálku prostřednictvím napsaného dopisu vytvořilo výsledek, který naznačujete. Přestože nevím přesně, jak duchovní kontaktní léčení může působit, ale zřejmě ano, věřím, že se v této oblasti děje něco mimořádného. Možná, že skutečným dotekem pacientova těla a navázáním přímého fyzického kontaktu Mr. Lang nějak uspěje v zapojení do funkce nějakého druhu duchovní síly. Nevím. Léčivým zářením, snad. Souhlasit však, že stejná věc je možná na dálku jen pomocí korespondence, je opravdu příliš - k uvěření pro člena lékařského povolání.“ - -

„Dobrá, moc by mě to zajímalo, ale neposílejte mně to do nemocnice. Nechci riskovat otevření takového dopisu omylem někým nepovolaným. Pošlete mi to, prosím, na moji soukromou adresu,“ odpověděl. A já jsem dodržel svůj slib. Za několik dní mi lékař vrátil dokumentaci o případech léčení na dálku. Jeho dopis obsahoval jen následující sdělení napsané energickým písmem:

„Je to při nejmenším překvapující. Doufám, že mě nebudete považovat za banálního, když zde uvedu citaci z Williama Shakespeara, ale jako obvykle našel nejpříhodnější slova, která se hodí do této situace a k jejímu doplnění: Je zde více věcí mezi nebem a zemí, Horatio, než o kterých se sní v naší filozofii.“ -

Kapitola 30.

Jak je účinné léčení na dálku?

Tato otázka je nejlépe zodpovězena záznamem některých z mnoha případů léčení na dálku, které jsem nahodile vybral z tlustých kancelářských pořadačů G. Chapmana.

Mrs. M. Hamsworthová of Hull požadovala dálkové léčení od Mr. Langa a napsala G. Chapmanovi v březnu 1959:

„Pomůžete mi, prosím, s mým krkem? Můj lékař říká, že je to nervozita, ale já musím stále odkašlávat, téměř každých pár vteřin. Tyto potíže mám již přes 5 let.“

Dálkové léčení započalo po obdržení dopisu a za dva týdny tato pacientka hlásila:

„Jsem z toho velmi zmatená. Asi v 11 hodin dopoledne jsem šla stlát postele a když jsem ještě byla na schodech, ucítila jsem fialky; když jsem přicházela k přední ložnici byla ta vůně velmi silná a příjemná. Sedla jsem si na postel a přemýšlela, odkud to může přicházet. Po nějaké chvíli se postupně vytratila, ale mě zanechala v nádherném

pocitu, který si nedovedu vysvětlit. Jen jsem si přála, aby tam někdo byl a mohl to zažít se mnou.“ -

Sedm týdnů po začátku dálkového léčení byla Mrs. Hamsworth vyléčena. 29. dubna 1959 napsala G. Chapmanovi:

„Ráda bych vám oznámila, jak se dobře cítím. Vnitřek mého krku je nyní úplně zdrav.“

Vyléčení Mr. Langa bylo trvalé. Dozvěděl jsem se to, když jsem s Mrs. Hamsworth navázal spojení v prosinci 1964. Její manžel, G. Hamsworth, se rovněž stal pacientem W. Langa a poskytl mi následující informace o svých zkušenostech:

„Moje manželka napsala o mé léčení na dálku v prosinci 1962. Vytvářel se mi šedý zákal na obou očích, a jak jsem slyšel od lidí, že se musí dlouho čekat, než nastane vhodný čas pro operaci, měl jsem přirozeně obavy. Zanechal jsem práce řidiče v listopadu 1962 a na konci 1963 v srpnu obě oči byly tak špatné, že jsem musel být voděn. Jeden šedý zákal byl odstraněn v říjnu 1963 a ten druhý v květnu 1964, a přestože nosím silné brýle, vidím nyní skvěle. Můj oční lékař řekl, že dokonce vidím lépe než on sám!“

Dotázal jsem se Mr. Langa o druhu dálkového léčení, které provedl na Mr. Harmsworthovi a on mi vysvětlil: „Je pravda, že by to trvalo několik let, než by šedý zákal dozrál do stádia vhodného k odstranění a tak moji duchovní pomocníci se mnou urychlili zrání šedého zákalu tak, aby pacient mohl jít do nemocnice k operaci podstatně dříve.“ - W. Lang mohl odstranit sám šedý zákal, ale vysvětlil, že by v tom případě bylo nutné přímé léčení a byl by to delší proces, než byl šedý zákal odstraněn v nemocnici. Za těch okolností se rozhodl soustředit se na urychlení růstu šedého zákalu, aby mohl být operován. -

Jiný případ byl v únoru 1962 u Mr. C. Mannel of Heylake, který trpěl bolestmi konečníku a při konzultaci s lékařem - diagnóza - hemeroidy. Předepsal mu známou léčbu, ale jeho stav se zhoršoval. Pak poslal pacienta ke specialistovi, který zjistil, že se jedná o píštěl v konečníku a koncem dubna šel do nemocnice dát si ji vyoperovat. To se stalo, ale rána se nechtěla zhojit a celé její okolí bylo zanícené a oteklé do takové míry, že pacient nemohl sedět a mohl jen ležet na boku. Vypráví:

„Čas od času jsem chodil do nemocnice na kontrolu ke specialistovi, ale bolesti a potíže nepřestávaly. Měl jsem takový dojem, že se netrefili do kořene zla již od začátku. Byl jsem čím dál tím více sklíčený, protože to vypadalo, že se toho trápení nezbavím.“ -

V září se Mr. Mannel dověděl o G. Chapmanovi a jeho duchovním lékaři Mr. Langovi. V naději, že duchovní léčení by mu mohlo pomoci tak, jako v případě, o kterém slyšel, rozhodl se, že to zkusí a napsal G. Chapmanovi dopis se žádostí o dálkové léčení. - Dálkové léčení začalo

25. září 1962 a za týden poslal Mr. Mannel G. Chapmanovi následující zprávu:

„S radostí vám oznamuji, že v posledních třech dnech nastalo zlepšení mého stavu. Měl jsem mnohem menší bolesti a dráždění a doufám, že se to zlepšuje.“ - Pak 26. listopadu 1962 napsal pacient znovu:

„Rád bych vám řekl, že vy i váš duchovní lékař jste v mém případě vykonali obdivuhodnou práci, vyléčení stejné, jak jsem jist, že jste udělali i pro jiné. Děkuji vám za to, Mr. Chapmane, za váš obdivuhodný výkon.“

A poslední zpráva od Mr. Mannela, kterou poslal následující měsíc, zněla: „Jsem velice potěšen, že vám musím oznámit, že bolest přestala, a že otok i dráždění rovněž zmizelo. Jsem vám oběma nanejdůležitější vděčný a přeji vám mnoho úspěchů v budoucnu.“ - A přesně za dva roky jsem mluvil s tímto pánem, bylo to 5. 12. 1964, abych si ověřil jeho stav, a on mi řekl o sobě toto:

„Mám radost, že mohu říci, že nenastalo žádné obnovení a chtěl bych ještě znovu vyjádřit svou vděčnost Dr. Langovi za léčení, které mě úplně uzdravilo.“

Ale řekněme si nyní o jiném případě, v mém vlastním domě. Po mnoho měsíců se můj syn Harold těšil s dychtivostí mládí, až do poloviny prosince 1964, kdy měl odjet výletní lodí do Svaté země a strávit tam Vánoce se svými kamarády ze třídy. Jestliže záměr k návštěvě Jeruzaléma a jiných míst byl vzrušující, stejně tak se těšil na plavbu výletní lodí - prvou v jeho mladém životě. Cesta by vedla do Itálie, Řecka a do Svaté země a tím, že byl nejmladším členem skupiny latinské školy, byl možná více zaujat než ti ostatní. Skupina měla odjet z Worthingu ve středu 16. 12. - V neděli večer se Harold silně nachladil a často kašlal s teplotou 101,3 F. - Po dřívějších takových nachlazeních se vždy vyvinuly záněty průdušek a chřipka, které trvaly 2 - 3 týdny, než byl lékařem uznán schopným. Vypadalo to, že Harold se na lůžku zdrží nějaký čas i po odjezdu školní skupiny. Věděli jsme dobře, co pro něj prázdniny znamenaly a část jeho smutku se přenesla na mou ženu i na mne. Co jsme mohli dělat, abychom pomohli svému synu? Byl nedělní večer a nemělo význam vytáhnout z domu lékaře, protože z dřívějších zkušeností jsme věděli, že nezbyvá - než lůžko. V noci Haroldova horečka ještě stoupla, jeho kašel byl úpornější a dech obtížnější.

Ležel jsem v posteli a poslouchal křečovitý kašel přicházející z Haroldova pokoje, a najednou mě napadlo požádat Williama Langa o pomoc. Z mých návštěv u duchovního lékaře jsem věděl, co dělat. Jen mu poslat pozitivní soustředěnou myšlenku, říci mu, co je zlé. Myslil jsem tedy myšlenkový vzkaz Mr. Langovi, samozřejmě bez vědomí mého syna. - Budíček na mém stole tikal, minuty mýjely, ale pomoc nepřicházela. Chlapec stále kašlal, a připadalo mi, že to jde spíše k horšímu. Když minulo asi tak 10 minut od mého prvního odeslaného vzkazu W. Langovi, začal jsem přemýšlet, zda z nějakého důvodu vzkaz

neobdržel. Jak jsem tak ležel a rozhodoval jsem se, zda se mám o to znovu pokusit, vycítil jsem něčí přítomnost u mého lůžka. Pak, ačkoliv jsem nic neviděl, jsem pocítil studenou ruku, která se dotkla mého čela. Ale nikoho jsem neviděl, nikdo tam nebyl. Za chvíli po tom, co neviditelná ruka se dotkla mého čela, byl budíček neviditelnou rukou uchopen a položen číslicemi dolů. Pak mi teprve prolétlo myslí, že tím mi byl naznačen důkaz, že W. Lang, nebo někdo z jeho kolegů, přijal můj myšlenkový vzkaz a že moje volání o pomoc bylo zodpovězeno.

O minutu později Harold přestal kašlat. Přestal mít potíže s dýcháním. Vstal jsem a šel do jeho pokoje. Spal zdravě, dýchal lehce a jeho teplota poklesla. Příští ráno byl chlapec úplně v pořádku, jeho teplota klesla a po kašli ani stopy. V úterý šel do školy a jak se plánovalo, ve středu ráno odjel se školní skupinou z Worthingu na loď.

Samozřejmě by bylo možno se přít o to, že jeho okamžité vyléčení mohlo být způsobeno okamžitým zásahem přírody. Každý má právo na svůj názor, ale moje manželka a já jsme přesvědčeni, že toto neočekávané zlepšení bylo způsobeno pomocí Mr. Langa nebo někoho z jeho kolegů. Souvislost mezi tímto úkazem, který jsem zažil při plném vědomí a okamžitým zlepšením Haroldova stavu, byla příliš průkazná, než abychom hledali jiné vysvětlení.

Někdo řekne: „Bezvýznamný případ.“ Snad. Pro Harolda a pro nás to bylo významné. Tomu chlapci bylo umožněno splnění jeho nejrůznějšího přání a nám to dalo z prvé ruky nahlédnout na léčebné síly, kterými mohou vládnout neviditelní duchovní lékaři.

Kapitola 31.

Ušetřen židle na kolečkách

V oblasti duchovního léčení mohou být nalezeny různé skupiny lidí. Až dosud jsem jich většinu popsal, od posměváčků až po skeptiky, od těch připravených chopit se každé šance, až po ty, kdo se zdráhají zkusit cokoliv. Jedna skupina však, se kterou jsem se téměř nesetkal, jsou přesvědčení věřící. Tito lidé jsou naplněni vírou, jejími zásadami, rituály a učením.

Mrs. Barbora Hainesová, zkušená ošetřovatelka z Canterbury je přesvědčená spiritualistka. Taktéž její manžel. - 27. 4. 1960 napsala G. Chapmanovi následující:

Před čtyřmi roky upadla na dětském hřišti u školy má dcera Janet a její noha se zlomila ve stehenním krčku. Ortoped-chirurg, který ji prohlížel každých 6 měsíců od doby, kdy vložil spinadlo skrze stehenní krček, mi řekl, že ji bude muset znovu operovat a upevnit kyčel.

Poněvadž Janet už vytrpěla mnoho bolestí a trápení během posledních 4 let, nemám chuť souhlasit s touto operací. - Ani já, ani můj manžel nesouhlasíme s léčbou, kterou Janet dostává. Jsem zdravotní sestra a vím dobře, jak někteří specialisté pečují o své pacienty. Není s nimi zacházeno jako

s lidmi, ale jako s čísly, podle kterých jsou nahnáni do čekáren, aby byli očkováni, jako dobytek. - Věřím v duchovní léčení a četla jsem mnoho o skvělých výsledcích Dr. Langa skrze vaše ruce. Jsem si jista, že s vaší pomocí by mi mohl poradit, abych mohla učinit správné rozhodnutí, které je pro mě důležité, protože může ovlivnit celou budoucnost toho dítěte, božího dítěte. Je to velmi vážný krok pro nás samé, zvláště, když můj manžel i já cítíme, že skrze vaši pomoc a naše modlitby snad nebude nutné v příštích šesti měsících tuto operaci provádět.

Specialista si přeje, jak říká, upevnit kyčel, protože prý krevní oběh do hlavy ze stehenní kosti byl přerušen. Prosím vás, poradte mi!“ - -

Mr. Lang žádal G. Chapmana, aby informoval

Mrs. Hainesovou, že dálkové léčení Janety bylo započato ihned po obdržení dopisu a že on bude navštěvovat to dítě během jejího spánku a doufá, že jí pomůže tak, aby plánovaná operace nebyla nutná. Následující měsíc napsala Mrs. Hainesová opět G. Chapmanovi:

„Mnohé díky za váš dopis s instrukcemi. Já nyní věřím, že během těch šesti měsíců bude něco učiněno a Janet nebude musit jít na tu operaci. Každý večer v 10 hodin můj manžel a já meditujeme u lůžka dítěte, abychom navázali spojení s Mr. Langem. Od doby, co Dr. Lang započal s dálkovým léčením, pociťovali jsme duchovní přítomnost kolem nás a já jsem položila své ruce na Janetin bok a nohu. Cítím to sálání duchovní síly, chvění a tepla proudit skrze mé paže do mých rukou a tlak velké síly na moji hlavu, který s sebou přináší hluboký mír. -

Janet říká, že bolest v kyčli polevila a kyčel není již tak tuhý jak býval, když stála po delší dobu. Mívala velké potíže, když dlouho stála nebo seděla ve stejné poloze. Může se i lépe ohýbat. Mně se to již nezdá tak zdeformované a ta noha již vypadá lépe. Díky Bohu.

Prosím, vyřídte mé srdečné díky Dr. Langovi za jeho návštěvy u nás a všem jeho duchovním pomocníkům, kteří též přicházejí, za všechno, co dělají pro mé dítě. My víme, že s pomocí boží a silou, je-li to Jeho vůle - všechno je možné!“

Dálkové léčení Dr. Langem bylo prováděno pravidelně. On i jeho asistenti navštěvovali Janet ve spánku, aby mohli působit na její duchovní tělo a tak přenést odpovídající účinek na fyzické tělo. Mrs. Hainesová napsala o jedné z těchto duchovních návštěv toto:

„Můj manžel a má dcera Janet viděli Dr. Langa a jeho skupinu duchovních pomocníků kolem jejího lůžka. Janet absolvovala nanejvýš účinnou duchovní operaci. Během této operace bylo její duchovní tělo zcela odděleno od jejího fyzického těla, které bylo pro všechny, kteří to

viděli, hmotně „mrtvé“, bez pulsu, bez srdečního tepu, bez dýchání a já s 25 lety zdravotní praxe za sebou to mohu dosvědčit!

Od té noci se Janetin stav rychle zlepšil. Bolest v její noze se velmi zmenšila a ona může sedět i stát bez bolesti v boku! Doufám, že nejsem příliš optimistická, když věřím, že ta děsivá operace nebude nutná ani potřebná. Zním ovšem i chirurgův verdikt, že když nedovolím, aby u dítěte byla provedena fixace kyčle, bude mít má dcera stálé bolesti a postupně časem se to zhorší a možná skončí na kolečkové židli. Ale také vím, že, je-li to ve vůli boží, duchovní síla jí pomůže k uzdravení.“ -

Pak v listopadu téhož roku napsala Mrs. Hainesová znovu G. Chapmanovi:

„Minulý týden jsem vzala Janetu ke specialistovi k pravidelné půlroční prohlídce do nemocnice. Dřív, než ji prohlédl, řekl, že bude muset jít na tu fixaci kyčle. Opakoval, že nevidí žádné jiné možnosti, aby kloub narostl, protože krevní oběh je přerušen. Tím bylo míněno, že kost se postupně opotřebovává v krčku stehenní kosti a způsobuje tu bolest. Nechala jsem jej mluvit, poněvadž jsem nějak věděla, že to svolení dát nemusíme - opravdu jsem cítila smíření s celým světem. - Ale pak, když ten specialista prohlédl Janetu, byl úplně vyveden z míry nad pohyblivostí nohy bez jakékoliv bolesti. - Poškrábal se s podivením na hlavě a řekl: „To není možné, to se musí zroentgenovat.“ - Roentgen ukázal, že kovová spona se posunula a vypadla, že plave v masité části nohy, zatím co kost se zdála, jakoby znovu narůstala. Dřívější snímek ukazoval sponu na původním místě a kostní tkáň ve zhoršujícím se stavu. Tento poslední rentgen toho lékaře úplně zmátl. Zdálo se mi, že přešel do obrany. Nakonec řekl: „Nevím, co se zde stalo. Musím se na ni podívat!“ - Vysvětlila jsem mu, že věříme, že to bylo duchovní léčení, které přineslo toto zlepšení. Vysmál se tomu, a řekl, že si nepřeje ji znovu vidět, dokud nedám souhlas s otevřením její nohy. Tak jsme od něj odešly a Janete již vícekrát do nemocnice nešla.“ -

Za čtyři roky jsem objevil tuto historii v pořadači G. Chapmana, ale nic dalšího o jejím stavu tam již nebylo. Měl snad ten chirurg nakonec pravdu, byla snad ta operace přece jen provedena? Od data jejího posledního dopisu tam nebylo nic. - A tak jsem jí napsal a 12.12. 1964 jsem dostal tuto odpověď:

„Žádná operace v nemocnici nebyla provedena od mého posledního dopisu Mr. Chapmanovi v listopadu 1960. S ohledem na postoj specialisty před čtyřmi roky jsme jej nevyhledali a nebyli jsme ani v nemocnici. Janet udělala znatelný pokrok. Mimo nepatrné zkrácení nohy a občasnou tuhost, která jí však nečiní žádné potíže, se cítí velmi dobře, těší se z dobrého zdraví a šťastného života. Může chodit, tančit a dělat téměř všechno, co dělají ostatní děti.

My víme, že Dr. Lang i Mr. Chapman jsou stále s námi v duchovním spojení a pomocí boží Janeta bude ochraňována během celého jejího pozemského života, bude žít normálně a dělat všechno, co

dělají ostatní. Její celá osobnost se v důsledku zázračného léčení Dr. Langa zcela změnila. Každý, kdo se s ní setká, ji má rád, vyzařuje z ní nějaká síla, kterou nazýváme láskou boží, a ta vyslyšela naše prosby. Janeta je kdykoliv ochotna komukoliv učinit radost a dobrý skutek. Je to šťastné dítě, hodné lásky, učící se žít s tou poněkud kratší nohou, ví, že je v rukou božích pod stálou léčebnou péčí Dr. Langa.

Máme jim oběma velmi mnoho co děkovat a říkám znovu: Je-li to ve vůli boží, pak všechny věci jsou možné!“

Kapitola 32.

Prosím, pomozte mé malé sestře!

Mrs. Pauline Perryová, laboratorní technička ve Swansea, se velice trápila. Ne kvůli sobě, nebo svému zdraví, ale kvůli Gwyneth, své třináctileté sestře, jejíž život byl v nebezpečí. Milovala ji, protože osobnost tohoto dítěte, tedy její sestry, okouzlovala každého. Gwyneth byla odsouzena k brzkému konci a Pauline Perry z toho byla zoufalá. Také ji zaplavoval hněv a zlost na neschopnost lékařské vědy zachránit její mladou sestru. Když věci vypadaly nejčerněji, Paulina slyšela o duchovním lékaři Dr. Langovi. To, co jí bylo řečeno, vypadalo fantasticky. Jako ve svém zaměstnání, kde se všechno musí prokázat, nemohla uvěřit všem těm zprávám, které slyšela. Ale zde se nedalo nic ztratit. Život její sestry se vytrácel v nemocnici, tak proč nezkusit dálkové léčení, přestože to bylo něco, co mnoho lidí zavrhovalo nebo se tomu vysmívalo? -Paulina ihned napsala G. Chapmanovi. - A zde jsou doslovné dopisy, poněvadž podrobně informují o případu, který dokazuje další pozoruhodný úspěch léčení na dálku: 30. března 1962 psala:

„Prosím, pomozte mé malé sestře! Doufám, že můžete znovu vrátit tomu dítěti jeho zdraví, i když vám ji nemohu přivést osobně. Moji rodiče nevěří těmto věcem a já jsem jim neřekla o vašich léčivých silách, ale byl by to nádherný triumf, kdyby Gwyneth mohla být uzdravena! Je jí 13 roků a je nyní v Morrision Hospital (Ward 2), Swansea, kam byla vzata po selhání funkce plic, které ohrozilo její srdce. - Již od útlého mládí měla těžké záchvaty astma, které s pokračující bronchitidou, jak se nyní ukázalo, jsou pro ni příliš mnoho. Moje malá sestra vytrpěla již tolik bolesti a trápení, že si již nepřeje žít, což je alarmující a strašné tvrzení od dítěte.

Prosím, učiňte zázrak a vraťte Gwyneth zdraví, aby mohla být jako jiné děti. Ona je tak skvělá, normálně veselá štěbetalka, křehká a tenká, ale výjimečně hezká. Jak prázdný je náš dům bez ní! Moji rodiče mají zlomené srdce, zvláště matka, která je na pokraji nervového zhroucení, i z toho, kolik nocí probděla

při ošetřování Gwyneth. - Matčino zdraví je velmi chatrné, má nízký krevní tlak a doslovně ji drží jen injekce povzbuzující krevní oběh, které jí předepsal lékař. Je jí 40 let, její celá soustava se rychle opotřebovává a její odolnost a vůle vydržet jsou očividně nízké. Je z ní zlomená a vyčerpaná žena, která, jak pozoruji, se mi ztrácí před očima.

Prosím, udělejte něco pro ně. Víím, že je mnoho jiných, kteří jsou na tom ještě hůře, ale tito jsou z mého masa a krve a já je miluji!“ - -

Po obdržení dopisu G. Chapman sdělil jeho obsah Dr. Langovi, který ihned začal s léčením na dálku. Mrs. Perryová byla požádána o pravidelné zprávy o zdraví své matky a sestry. Následující měsíc napsala:

„Zde je má zpráva o stavu mé matky a sestry: Moje matka vypadá pozoruhodně zotavená, ale přičítá to faktu, že dostala dvě injekce od lékaře. Dostává je každý měsíc jako druh povzbuzení, ale vzhledem k její starosti o Gwyneth lékař jí dal dvě místo obvyklé jedné.

Gwyneth se podle lékařské zprávy zotavuje pomalu, ale bohužel se silně nachladila. Nicméně je v dobré náladě a touží opustit nemocnici, ale bylo nám řečeno, že plíce znovu vypověděly. Jsem také jistá, že vás bude zajímat, že moji rodiče nyní věří, že jste zahájil léčení, zatímco moje mladší sestra neví zatím o ničem.

Musela jsem jim to říci vzhledem k úkazu, který se stal v neděli v noci. Aniž by věděli, že se něco dělá pro Gwyneth i pro matku, rodina šla spát jako obvykle. Jsou to solidní lidé, nic nedbají na vzlety fantazie a příliš střízliví, než aby si něco začali se světem duchovna. Moje druhá sestra Janeta, spící sama v pokoji, kde před tím spávala Gwyneth, šla právě spát, když slyšela šeptající hlasy u nohou. (Je jí 19 let a je velmi nebojácná). Když zjistila, že nemůže dát nohy pod deku, myslela, že někdo sedí na posteli a chvatně rozsvítila. Šeptání přestalo, ale nikoho neviděla. Ve stejné době moje matka se snažila usnout v ložnici u rodičů, když ucítila, že někdo sedí na posteli. Působil tam zcela zřejmý tlak a postel byla prohnutá, jako když nese zvláštní zatížení. Pak, jak tam ležela, ucítila ruku, chladnou a jemnou, dotýkající se lehce jejích ramen a pak se posunula k její hlavě. -

Poněkud otřesená, řekla to matka otci, když náhle Janet přišla do pokoje celá udivená a vyprávěla, co zažila. V domě nejsou žádná zvířata, která by něco takového mohla vyvolat, ani se rodina nedívala na žádný horror v televizi, ani nic podobného neposlouchala. Proto jsem jim řekla o vás, o duchovních lékařích.

Děkuji vám za všechno, co děláte, a slibuji, že se pokusím všechno provést podle vašich instrukcí.“ - -

Když jsem mluvil s Mr. Langem o distančním léčení, zeptal jsem se ho, zda byl účasten na událostech ve Swansea. Odpověděl, že tam sice nebyl, ale Basil a jeho kolega navštívili tento dům. A jak významný byl výsledek té návštěvy duchovních lékařů, vyšlo najevo v dalším dopise od Mrs. Perryové koncem měsíce:

„Mám velkou radost, že vám mohu sdělit, že Gwyneth se zdá být úplně vyléčená! Od doby, kdy odešla z nemocnice, již neměla žádný záchvat a již nikdy nepotřebovala kyslíkový válec u postele. Je duševně čilá a šťastná. Je sice k pláči hubená, ale začíná nabírat energii. - A má matka stále nemůže spát bez pomoci sedativ, ale vypadá více odpočínutá duševně a je o mnoho klidnější a mnoho zdravější. Již nedostává od lékaře žádné injekce a přesto vypadá o mnoho zdravější a šťastnější!“

6. května Mrs. Perryová posílá další dopis:

„Dovolte mi poděkovat vám znovu za vaši skvělou pomoc s vyléčením mé sestry Gwyneth. Je to s ní stále lepší a lepší. Každým dnem je silnější. Rosol v jejích plicích úplně vyschl ku podivu lékařů a celého nemocničního personálu. Docela dobře jezdí nyní na bicyklu v jídelně. Moje upřímné díky vám. Dr. Langu. Moje matka vypadá o mnoho zdravější, ale pořád bere ty prášky na spaní, je to už její zvyk. Již nedostává vůbec žádné injekce, což je dobré znamení!“

Další dopis 20. června 1962:

„Myslím, že toto je můj poslední dopis, s mnoha díky vám. Ještě několik slov o tom, jak se vede mé matce a mé sestře. - Tyto dvě pacientky se tak úžasně zotavily, že od nynějška věřím, že bude vše již zase dobré, a mně zbývá jen vám projevít ještě jednou moji největší vděčnost za vaši obdivuhodnou pomoc. Doufám, že se máte tak dobře, jako vaše ex-pacientka, má mladší sestra Gwyneth. Díky vám od té doby nemá již sestra astma ani jiné plicní komplikace. Ať Bůh vám hodně žehná a díky Dr. Langovi za jeho zázračnou práci!“ -

Tento poslední dopis došel téměř před 2 a půl rokem a pokud mohu říci, tak tím byl případ uzavřen. Ale, bylo by snad možné, že by došlo ke zhoršení a Mrs. Perryová by to nenapsala? Pro mne bylo důležité zjistit nynější stav obou žen, a tak jsem

Mrs. Perryovou navštívil v prosinci 1964. Odpověděla:

„Zdraví mé matky se zlepšilo od doby, co byla léčena na dálku. Ona nebyla nikdy robustní a zcela zdravá, ale v porovnání s tím, co byla, řekla bych, že je o mnoho lepší v nynějším lepším stavu. Gwyneth je nyní viditelně zdravá a plná energie. Její chuť do života je zřetelná. Výjimečně někdy pociťuje tlak na prsou, ale ty strašné návaly kašle a astmatické dušení, to je pryč. - Je sice stále pod lékařskou péčí, zřejmě proto, co se jí stalo v roce 1962. Její lékař považuje další záchvat za možný. Já mohu však říci, že stále zatím jen čeká! Faktem však zůstává, že moje mladší sestra je vyléčena a nikdo o této skutečnosti nemůže pochybovat!“

Kapitola 33.

Zvláštnosti duchovního lékaře

Dotazoval jsem se mnoha pacientů Mr. Langa na jejich nemoci a zkušenosti s duchovním lékařem a zkoumal jsem jejich důkazy a bylo tedy přirozené, že jsem chtěl znát přesně „jaké“ jsou duchovní operace a „jak“ pacientovo duchovní tělo je léčeno. - Dotazoval jsem se na to Dr. Langa vícekrát. Mr. Lang mi odpověděl:

„Duchovní léčení je z duchovního světa, a je poskytováno pacientům duchovními lékaři. Léčení se dělá na pacientově duchovním těle, které přenáší změnu fyzického těla k zlepšení. Je to velmi jednoduché. Kdybych však šel do technických detailů, nebyl byste schopen to obsáhnout, nikdo by si nemohl plně představit složitost duchovní chirurgie a léčby, dokud se sám nedostane do duchovního světa a není vybaven chápáním duchovna. Ani pak, pokud se nestane duchovním lékařem, nemůže rozumět všem těm komplexním metodám a technice. Takže myslím, že nejlepší a nejsnadnější odpověď na vaši otázku je opakovat, co jsem řekl před chvílí - duchovní léčení je léčení z duchovna, skrze duchovno na duchovním těle pacienta a odtamtud pak na fyzické tělo.“ -

Ptal jsem se dále: „Já souhlasím, že nebudu schopen pochopit plně složitost duchovní operační techniky, pokud jsem spisovatel a ne lékař, ale mohl byste to vysvětlit takovým způsobem, aby tomu rozuměli obyčejní lidé?“

„Já se pokusím,“ souhlasil Mr. Lang. Po chvílce přemýšlení řekl: „Myslím, že nejlepší způsob, jak vysvětlit základní pojetí duchovního léčení je ujasnit si, že léčebné vibrace jsou duchovního původu, přicházejí přímo od Boha. Jsou to přesně ty vibrace, které byly užívány Ježíšem Kristem - největším léčitelem, jaký kdy žil! A později jeho stoupenci při provádění zázračných uzdravení. Stejných vibrací bylo užíváno za dávných časů suverény této země, když prováděli léčení za pomoci duchovních sil. Jak se pak lékařské znalosti zvyšovaly, tato síla se přestávala užívat a nakonec zůstala ležet ladem. V dnešních dnech přesně tytéž vibrace jsou užívány některými duchovními (kněžími) všech druhů náboženského vyznání a občas přináší úspěšné vyléčení nebo zlepšení různých chorob. Tito duchovní (kněží) však připisují jejich léčebné výsledky náboženství a dělají, co mohou, aby zamlčeli fakt, že jejich úspěchy jsou skutečně duchovním léčením. - Užívání léčebných vibrací k léčení nemocných je vědou a ne náboženstvím. Ony tvoří část přírodních zákonů Vesmíru a mohou ve svém důsledku být podle toho použity. - Když já, nebo kterýkoliv duchovní lékař, navštívím pacienta, plně využiji těchto léčebných vibrací. Čerpám léčebnou sílu z duchovna a tato síla proudí skrze mě do duchovního těla nemocného pacienta a dále pak do jeho fyzického těla.“ -

„Když jsem diskutoval o vašich duchovních operacích s různými lidmi a speciálně s lékaři, zjistil jsem, že odmítají přijmout existenci

neviditelného duchovního těla i přesto, že uznávají vaše úspěchy překonávající nevyléčitelné nemoci," řekl jsem.

„Dobře, já vím, že dosti lidí a speciálně členové medicínských profesí nechtějí přijmout jen tu skutečnost, že je zde duchovní tělo. Lidé s materialistickým rozhledem to nemohou pochopit, že vedle fyzického těla, které mohou vidět, mají ještě duchovní tělo, které vidět nemohou. Ale všichni mají duchovní tělo, to je nepopíratelné! - Bylo by pro ně snadnější pochopit to, aby mohli říci: „Když můj život na zemi skončí, a já přejdu do duchovního světa, musím žít v duchovním těle, které je stejné, jaké jsem obýval na zemi, ale jediný rozdíl je jeho struktura a skutečnost, že fyzické tělo je smrtelné a duchovní tělo žije i po smrti.“ A kdyby pokročili ještě o krůček dále a řekli: 'Mám duchovní tělo, které duchovní lékař může i operovat nebo léčit a mít výsledky, které v patřičném čase přenese na mé fyzické tělo a zlepší tím můj celkový stav,' pak by rozuměli, co je duchovní léčení.

Sám vidím hodně často, jak je pro některé lidi velice obtížné a speciálně od lidí medicínského řemesla, reálně akceptovat tyto věci. Na příklad, když mluvím s některými lékaři, kteří přišli ke mně na konzultaci, nebo s některými velmi inteligentními a vzdělanými pacienty - řekněme třeba o mozku, a řeknu: 'Dobře, vy máte mozek, máte kranion (= soubor kostí spojených v jediný celek - lebku), které můžeme oddělit a odstranit tak nádor,' oni vědí, o čem mluvím, ale když řeknu: 'Vy máte zde duchovní tělo, které nemůžete vidět a já na něm provedu neviditelnou a bezbolestnou operaci, odstraním nádor a jeho odstraněním z vašeho duchovního těla přivedím uspokojivou změnu ve vašem fyzickém těle,' to nechápou, co říkám. Ale řeknou: 'Ano,' ale doopravdy nechápou, co říkám. Tak vidíte, jak je potom možné vyjadřovat se v jednoduchých termínech!" -

Má další otázka byla: „Můžete mi říci, jak to je, že můžete stanovit tak přesnou diagnózu o pacientově nemoci a jak operujete na duchovním těle?“ -

„Na úvod bych měl říci, že jako duchovní lékař mohu vidět duchovní tělo, které je vám a většině lidí neviditelné, a když se podívám na pacienta, mohu vidět oboje jeho těla, fyzické i duchovní, - najednou - ale mohu též vidět jeho auru (lidská aura byla demonstrována a ofotografována Dr. Kilnerem v r.1913. Mimo duchovního lékaře může být též viděna lidmi s dobře vyvinutými psychickými schopnostmi!) nebo odražené světlo, které se stále pohybuje a mění barvu a existuje tak dva palce od těla. Aura pozůstává z barevných vibrací vyzařovaných orgány těla, které se stále mění podle stavu jejich zdraví. Každý orgán, když je zdravý, odráží v auře stálou barvu, ale když je orgán nemocný, jeho stav se zhoršuje, odraz mění barvu. - Tak vidíte, dívaje se na tuto pacientovu auru, poznám ihned všeobecný stav zdraví, který samozřejmě pomůže k určení správné diagnózy. - Ovšem, při stanovení přesné diagnózy pacienta je nutné prohlédnout tělo, poněvadž odraz

aury, jak jsem řekl, spíše dává jenom všeobecný obraz. Nyní, jak prohlížím pacienty - no, to vám nepotřebuji popisovat, poněvadž to znáte z vlastní zkušenosti a také víte, že vždycky prohlížím duchovní těla pacientů. Dělam to z toho důvodu, abych mohl stanovit přesnou diagnózu a odhalit stav, který pozemští lékaři nemohou objevit tělesnou prohlídkou, kdežto já prohlížím duchovní tělo. - Ale abyste si to tak nebral do hlavy, důvod, proč lékaři někdy nemohou určit správnou diagnózu, nebo léčit nějakou vážnou nemoc, je, že k tomu nejsou kompetentní nebo nemají zájem o své pacienty! Lékařská profese je vznešená a neměla by být bezdůvodně napadána a kritizována. Je to má vlastní profese a jedna z těch, která mi umožnila nabýt vzdělání a znalosti. To byl také můj pas pro návrat na zem jako duchovní lékař pracující skrze své médium.

Důvod, proč někteří lékaři nemohou určit diagnózu nebo léčit některé nemoci, jsou pozemské podmínky, které působí na fyzické tělo a často jim brání v upřímné snaze léčit. Jako duchovní lékař mám privilegovanou pozici, protože pozemské podmínky nepřekázejí mé práci. Když se věnuji duchovnímu tělu, mohu prohlédnout každý orgán snadno, protože nejsem omezován kůží a jinou tkání, která pokrývá orgány lidského těla. Tak mohu ihned vědět a rozeznat, co je závadného. Toto myslím, odpovídá na vaši otázku, jak provádím diagnózu. Nyní k té další otázce - jak operuji duchovní tělo:

Nuže, jestliže potřebuji operovat na duchovním těle, nebo provádět jakýkoliv jiný druh léčení, musím je poněkud vyjmout ven z fyzického těla, abych mohl zavést léčebné vibrace z duchovního světa - čerpat z duchovní síly tak, aby duchovní tělo bylo řádně připraveno k ošetření. - A dále, lidé, snad jste jedním z nich, nemají opravdu skutečnou představu duchovního těla, a ti, kteří věří, že existuje něco jako duchovní tělo, obvykle myslí, že je ve fyzickém těle. - Ne, duchovní tělo je ve skutečnosti venku z fyzického těla jako jeho obal, ale může se též do něj vtáhnout. Ale přestože duchovní tělo je venku, je nutné je poněkud povytáhnout, tak abych je mohl napojit na duchovní vibrace, čímž se stane „živým“. Víte, když se duchovní tělo stane „živým“, ty orgány, které byly před tím malinké, získávají pak správnou velikost a my jsme schopni operovat nebo zavést vhodnou léčbu.

Operace nejsou vždy nutné. Když zjistím na příklad, že pacient má obtíže s játry, které mohu vyléčit injekcemi, použiji astrální fluid, který vstříknu do orgánu duchovního těla. Tyto úkony, až dosud popsané, jsou všechny prováděny, to se nesmí zapomenout, Basilem, mými kolegy a asistenty.“

„Jsou operace na duchovním těle podobné těm, které jsou prováděny chirurgy v nemocnicích?“ zeptal jsem se ho.

„Ano, v celku je v tom podobnost, pokud se týká skutečné chirurgie. Většina duchovních nástrojů je totožná s těmi užívanými

v nemocnicích, ale my používáme méně nástrojů, tkáň duchovního těla je jiná, a proto jsme schopni dosáhnout místa operace velmi rychle. Chirurg nebo asistující sestra, která mě pozoruje při operaci, vědí, co provádím podle nástrojů, o které žádám a jak je používám, i když skutečnou operaci nemohou vidět.“ -

Já vím, že je to tak, poněvadž několik lidí s lékařskou praxí mi řekli přesně totéž, když jsem s nimi hovořil o jejich vlastních případech nebo případech, které pozorovali v konzultačním pokoji Dr. Langa. - A dále jsem se ptal Mr. Langa, jak je možné, že tak známý oční chirurg během svého života je nyní schopen provádět operace v různých jiných druzích chirurgie? - To byla má další otázka.

„Ó, já jsem schopen provést většinu operací, poněvadž, víte, i když jsem se specializoval na oční obor, byl jsem i hlavním chirurgem v Londýnském Hospital ve Whitechapel a studoval jsem všechny formy chirurgie. Ale obvykle nejsem jen já, kdo operuje. Na příklad právě nyní je tamhle skupina mých přátel, kteří kdysi se mnou v nemocnici skutečně pracovali a s nimi též několik Basilových současníků. Je mezi nimi David Little, Arnold Lawson, Adams, Mc Even a několik jiných. Každý z nich je specialistou ve svém vlastním oboru a má své metody a techniku. My všichni pracujeme dohromady jako team, asistující jeden druhému.“ (Mezi ostatními chirurgy jsou to: W. Pasteur, S. Coupland, V. Bauney, Sir. J. Bland Sutton, Sir R.D. Powell, Sir W.T. Lister atd., dále personál sester a odpovědná sestra Armand). A

Dr. Lang pokračoval:

„Když mám pacienta s narostlým exortosis (obyčejné, běžné, nezhoubné nádory kostí, obvykle viděné jako chrupavka na kosti, narůstající z povrchu), pak mohu požádat některého z mých kolegů o jeho názor. My se obvykle konzultujeme a já slyším, co oni říkají, poněvadž oni jsou specializovaní v jednotlivých oborech. A tak, když je třeba provést velmi specializovanou operaci, dávám přednost některému z mých kolegů. Já sám mluvím s pacientem a aktivně asistuji při operaci, protože jen já pracuji skrze médium. Můj syn Basil operuje velmi často, on je jemný, velice jemný chirurg.“

„Když provádíte operace, občas lusknete prsty. Dělal jste to i když jste byl na zemi?“ zeptal jsem se.

„Ano, ano, ovšem. Ale pointa byla v tom, že když jsem pracoval s vyškolenými lidmi, věděli, co chci při lusknutí prsty. To platí i nyní. Když např. začínám s oční operací, řeknu např. „injekci“ a lusknou prsty. Nepotřebuji říkat nic, oni přesně vědí, co chci, poněvadž jsou všichni velmi dobří, dokonce snad i lepší než já. My jsme všichni stejní chirurgové, sestry atd. - nikdo není ani vyšší, ani nižší - my jsme team.“ -

Byl jsem velmi spokojen s jeho odpovědí a tak jsem se zeptal: „Při rozhovoru s větším počtem vašich pacientů jsem objevil, že někteří objevili operační jizvy na svých fyzických tělech. I já sám jsem objevil

růžovou jizvu na svém vlastním těle. Můžete mi říci, jak tento úkaz - lehká růžová čára, která vypadá jako jizva a růžové tečky, které vypadají jako po šití, ale které jsou tak jemné, že kůže není změněna - vzniká?“

„Vysvětlil jsem vám, že jsem vždycky pracoval na duchovním těle a že operace, které jsem provedl, měly svůj odraz na fyzické tělo a přinesly žádoucí zlepšení nebo vyléčení pacienta. Myslím, že to odpovídá na vaši otázku, poněvadž jizvy jsou součástí operace.“

„Ale jak to, že někteří pacienti tyto známky na svých tělech nenajdou?“ zeptal jsem se dále.

„Myslím, že to bude vysvětleno, když řeknu, že jizvy vzniknou vždycky, ale většina z nich je tak jemná, že lidské oko ji nerozezná. Někteří pacienti však mají velmi citlivou kůži a jizvy jsou jasně viditelné.“

„Můžete mi vysvětlit užití ectoplasmy (tvárná substance vytékající z těla média. Je to látka neviditelná a nehmátatelná v primárním stavu, ale obsahující vypařený liquid nebo pevnou kondici v různých stádiích kondenzace. Často světélkuje a je ji cítit. Název vznikl od profesora Richeta) pro nahrazení poškozené nebo nemocné části těla?“ zeptal jsem se.

„Ano, ectoplasma je substance použitá z těla média - není z duchovního světa - proto potřebuji dobré médium,“ odpověděl Mr. Lang. „Když pacient, třeba takový jako vy, přijde, udělám něco, jak já to nazývám táhlo, a toto mě spojí s tělem mého média. Já pak odčerpávám určité množství ectoplasmy, kterou mohu tvarovat. Tak kupř. pacient má nádor, který je příčinou jeho onemocnění, tak jej operačně odstraním a tím to končí. Pacient bude v brzké době vyléčen. Ale když má pacient kus nemocného střeva, pak operuji a vyjmu je a místo něho dodám ectoplasmu, poněvadž toto střevo je v lidském těle nezbytné. Tak vidíte, ectoplasma hraje dosti důležitou úlohu při duchovní operaci, ale není to něco, co by mělo universální a neomezené použití. Někdy slyšíte povídat lidi, že ectoplasma je používána pro to nebo pro ono, ale je to nesmysl, tak to není.“

„Jestliže z nějakého důležitého důvodu pozemský chirurg odřízne příliš velkou část nějakého orgánu při operaci, můžete tuto scházející část nahradit ectoplasmou?“ zeptal jsem se.

„Ano, já to dělávám, ale není to vždy úspěšné, to záleží na okolnostech a také na každém pacientovi. Ale měl jsem již dosti pacientů, v jejichž těle jsem vyplnil scházející část tímto způsobem. Ve skutečnosti, když pacient jde do nemocnice na roentgenovou prohlídku, po tom, co jsem doplnil scházející část jeho těla ectoplasmou, roentgen ukáže, že dříve odstraněná část skutečně narostla.“

A moje další otázka byla: „Řekl byste, že spiritualisté, tj. lidé, kteří samozřejmě věří v duchovní léčení, mají větší prospěch z vašich operací a léčení než ostatní, kteří na to nevěří, ale jen doufají ve zlepšení?“

„Vůbec ne.“ V tom není žádný rozdíl! Všechno záleží na osobním naladění,“ jak to nazývám. Někteří z těch, kteří ke mně přijdou, vůbec v nic nevěří, ale v podstatě jsou dobrými lidmi. Ale také mám některé, kteří jsou uvnitř zlí, ale to mě nezajímá, já jsem duchovní lékař, který pomáhá nemocným. Takže je beru na ošetřující pohovku, mluvím s nimi, vyjmu jejich duchovní tělo, jak jsem vám to již dříve vysvětlil. Dokonce v mimořádných případech a v obtížných případech vytvořím atmosféru, která je klidná a bez emocí, a pak, když ten pacient je mentálně a fyzicky uvolněný a ve stavu, kdy může být ošetřen, jak je třeba, pak teprve začnu léčit jeho duchovní tělo. Nemohu to ani dosti často zdůraznit, že duchovní léčení nemá nic společného s vírou, a proto je dostupné pro každého, kdo potřebuje léčení. S duchovním léčením je to v tom smyslu přesně totéž jako s medicínským léčením. Pacientova osobní víra nebo nevíra nemá nic společného s výsledkem léčby, kterou dostal od svého lékaře nebo v nemocnici a totéž platí pro duchovní léčení. Jediná věc, co pomáhá duchovnímu léčení docílit rychlejší výsledek na fyzické tělo, je pacientova vůle k uzdravení, ale to je v medicíně všeobecně uznávané pravidlo. A myslím také, abych se zmínil o léčebných bohoslužbách, které jsou čas od času prováděny osobami se silným náboženským přesvědčením. Během těchto bohoslužeb jsou zpívány náboženské písně a vysílány vroucí modlitby za ty členy kongregace, kteří jsou nemocní. Tyto obřady jsou často dovedeny až do emocionálního stavu, který má v sobě určitý náboj magnetické síly. Tato nahromaděná síla se přenáší na těla pacientů, mobilizuje jejich energii a dočasně způsobuje, že aura pacientů se vyjasní a oni se cítí poněkud lépe. - Tento efekt však nemá dlouhého trvání a po krátké době pacient upadá do svého původního stavu, ale s důležitým rozdílem, že jeho stav je horší než dříve. Neznají důvod, proč znovu upadli do dřívějšího stavu, a jsou-li hluboce nábožensky založení, snaží se zkoumat své nitro. To je přivádí k otázce, zda projevíli dostatečnou víru v Boha a začnou se ptáti sama sebe, zda je jim Bůh stále ještě nakloněn, nebo zda je již nemiluje. Většina začíná pochybovat, zda duchovní léčení může přinést jejich uzdravení a s velkou pravděpodobností již nikdy nevyhledají tento způsob pomoci. - Za okolností, které jsem právě popsal, žádné léčení fakticky nenastalo. Nemocnému se jen dostalo duchovního povzbuzení, které však nemělo trvajících účinek a nemoc zůstala nevléčena. Nemíním říci, že tyto církve, pokoušející se provádět duchovní léčení pomocí modliteb, by měly zanechat pokusů pomáhat nemocným. Ale jestli si opravdu nepřejí utrpět škodu z něčeho, čemu zatím nerozumí, musí hledat nový přístup k tomuto problému a použít metody duchovního léčení a poučit své členy, aby se stali nástroji boží síly jako byli Ježíš Kristus a jeho následovníci. - Je mnoho lidí, kteří mají skrytý dar léčení a kteří mohou být připraveni k službě Církvi nebo k lékařskému povolání. To není neodvolatelné právo jen několika. Mnozí si toho však nejsou

vědomi, že takový dar je jim propůjčen. Ale jestli tito lidé mohou vstoupit do řad duchovních léčitelů, stejným způsobem, jako to učinilo moje médium, pak mohou být použiti mnoha duchovními lékaři, kteří touží pracovat na zemi stejným způsobem jako já, navrácením zdraví nemocným. Dovolte mi říci, že duchovní léčení je věda - věda Vesmíru - a chcete-li docílit výsledků, jichž je schopna, musíte poslouchat její zákony. A protože je vědou, duchovní léčení nepotřebuje náboženské ceremonie, vzývání nebo emoce. Chtěl bych objasnit, že respektuji ty, kdo v duchu díkůvzdání Bohu se obrací k náboženským písním a modlitbám za dobro a požehnání, které doufají obdržet. Ale tyto věci nejsou nezbytné. - Jestliže říkám, že modlitby nejsou nutné pro získání účinného duchovního léčení, tak to ani na okamžik neznamena, že duchovní léčení není od Boha. My jsme všichni od Boha a já nikdy nezačínám léčení bez vzdání díky za to, že mi bylo dovoleno vrátit se na zem a také za pomoc mého média.“

Vyptával jsem se dále Mr. Langa, jak může zvládnout návštěvy mnoha tisíců pacientů, kteří k němu přijdou skrze G. Chapmana a vyžadují pravidelné léčení na dálku.

„Oh, já prostě nemohu být na všech místech, to je naprosto nemožné, navštěvuji samozřejmě velmi mnoho pacientů během jejich spánku, ale navštěvuji jen ty, o nichž vím, že vyžadují moji osobní přítomnost. Ostatní pacienti jsou navštěvováni mými kolegy v duchovnu. Pacientům na tom opravdu nezáleží, zda jsem to já, nebo Basil, nebo kterýkoliv jiný duchovní lékař, kdo k němu přijde na návštěvu. Důležité je, že se mu dostane duchovní léčení a prospěchu z něj.“

„Jak vy, nebo vaši duchovní kolegové nebo lékaři najdou pacienty?“

„To je jednoduché, ale správnější by bylo říci, že pacienti najdou mě. Víte, když je pacient nemocen, on nebo ona, myslí na mě, a tím vysílají myšlenkové vibrace, které jsou velmi pozitivní. Když je to přijato v duchovním světě, je to někým zachyceno a postoupeno mně. Velmi často, když se někdo cítí zle a chce, abych mu nejrychleji pomohl, já zde třeba zrovna provádím operace nebo prohlídku pacienta a nemohu proto přijmout myšlenkový vzkaz. A kdokoliv zachytí tuto vibraci, jde pomoci pacientovi a pak mi sdělí, co se stalo. A hned, jak jsem volný, mě zavedou tam, kde je pacient.“

„Můžete říci, že distantní léčení je stejně účinné jako léčení přímé?“

„Oh, proboha, to ne. Přímé léčení je mnohem účinnější. Nechte mě to vysvětlit. Třeba vy chodíte ke mně sem a já vím, že vám mohu pomoci, tak vás operuji. Pak vám řeknu, že vás budu navštěvovat během vašeho spánku, mohu činit, co je třeba - poněvadž jsem operoval na vašem duchovním těle během přímého léčení - a občas užívám léčivé paprsky; to proto lidé často vidí světla. Všeobecně řečeno, když někdo napíše jen

o dálkové léčení, a je to někdo, s kým jsem ještě nenavázal dřívější kontakt - výsledky nejsou nijak veliké. Samozřejmě dálkové léčení má značnou důležitost. V mnoha případech, kde je pacient velmi, velmi nemocen, třeba malé dítě nebo někdo upoutaný na lůžko, já vím, že mohu skutečně něco udělat, pak pomoc je velmi účinná, i když pacient nikdy nezkusil přímé léčení. Ale nikdy si nemyslete, že bychom upustili od přímého léčení a prováděli léčení jen na dálku. To je jen duchovní léčba, zatímco při přímém léčení provádím všechny nutné operace a mohu čerpat mnoho z média. Mohu také použít téměř neomezenou sílu z duchovního světa.“

„Když jsem zkoumal mnoho případů vašeho dálkového léčení, objevil jsem, že některé výsledky byly opravdu zázračným vyléčením!“

„Zcela. Některí pacienti, které navštívujeme, jsou velmi vnímaví a když jsou na nejnižším stupni vědomí, můžeme vyjmout jejich duchovní těla dosti daleko - až do duchovního světa, dá se říci. Mohu pak operovat a poskytnout pacientovi takovou léčbu, jako při přímém léčení. Někdy - zatímco médium hluboce spí zdravým spánkem při svém normálním odpočinku - mohu též užít něco z jeho síly jako doplněk léčby v takových speciálních případech dálkového léčení. Je-li v rodině duševně silná osobnost, mohu udělat totéž. Proto některé případy dálkového léčení jsou stejně účinné, jako přímé léčení. Ale musíte si být vědom, že těchto zvláštních případů je mezi nimi jen málo.“

„Pak raději doporučíte komukoliv trpícímu vážným onemocněním, aby přišel, je-li možné, na přímé léčení?“

„Ano, je-li to možné.“

„Jeden z vašich pacientů mi sdělil, že máte sekretáře v duchovním světě, který vede úplnou evidenci o všech vašich pacientech. Je tomu tak? A jestli ano, je jeho jméno Hunt?“

„Ano, je tomu tak. Jeho jméno bylo původně Hunter, ale legální cestou je změnil na Hunt. On byl fakticky mým přítelem během mého života na zemi a zde naše přátelství zřejmě pokračuje. Nyní, přesto, že jsem řekl, že je mým sekretářem, není to přesně tak, hlavně mi radí, značně pomáhá a též udržuje moji evidenci v pořádku. Díky tomuto drahému Huntovi vím ihned, co trápí pacienta, jak sem přijde, poněvadž víte, zatím co já se věnuji pacientovi, Hunt zaznamenává všechno, co se děje při konzultaci. Včera např. přišel pacient jménem Clark, ale Margaret si nemohla na nic o jeho případu vzpomenout, protože zde nebyl již více let. Ihned, jak se otevřely dveře, mohl jsem však říci: „Oh, já vás znám,“ a řekl jsem mu všechno o jeho návštěvě před lety - z Huntových neocenitelných záznamů.“ - -

Náš rozhovor se vrátil na duchovní léčení a Mr. Lang mi potvrdil, že on a jeho kolegové jsou schopni vyléčit všechny nemoci - za předpokladu, že není příliš pozdě ani pro duchovní léčení. Uvedl svůj úspěch s několika oběťmi dětské obrny odstraněním smrtelného virusu a

zabránění ochrnutí. Také mi předložil doklady, že on a jeho kolegové zachránili postiženého leukémií.

„Slovo 'nevléčitelný', které dlouho platilo v medicíně, a myslím, že i já jsem je užil u některých případů, není vždy přesné,“ uzavřel Mr. Lang. „Když mohu posoudit sílu pacientova života, jiskru, chcete-li, přání k uzdravení - a pacient je rozhodnut bojovat s nemocí, pak samozřejmě i já mohu pomoci. Nemá smysl vyhledávat pomoc léčitele nebo lékaře a pasivně se nemoci poddávat. Pacient, a zvláště nevléčitelný pacient, by měl spolupracovat svým přáním uzdravit se! Povšechně řečeno, nic není nevléčitelného za předpokladu, že pacient vyhledá včas pomoc, když se jeho zdraví zhoršilo a nebojuje proti této pomoci, která je mu poskytována!“ - -

Kapitola 34.

Vždy vítězný?

Bylo by účelné předpokládat, že každý, kdo čte tento katalog úspěchů, se pravděpodobně podiví, zda je to nevyhnutelné. Zeptal jsem se Mr. Langa, zda to může být řečeno o jeho práci.

„Ne. Já nedělám zázraky a nevedu pacienty k víře, že mohu. Když moje duchovní operace a léčba končí nezdarem - a na neštěstí se to čas od času stane, však díky Bohu jen zřídka - je to v důsledku faktu, že i duchovní lékař pracuje v rámci přírodních zákonů. Stáří konečně vezme své mýtné od každého. Ty části těla, které se opotřebují stářím, nemohou být úplně nahrazeny. Ale v těch případech, kde jsem schopen rozpoznat, že pozemský život pacienta se blíží ke konci, pokračuji s léčením, abych alespoň ulevil utrpení. Mohu ještě provádět operace na jejich duchovních tělech s ectoplasmou, ale to je jen dočasné řešení k dosažení úlevy a snesitelného stavu pro ně. Když pozemský život se blíží k neodvolatelnému zhasnutí, nemůžeme jej prodloužit, ale snažíme se učinit pacientovi přechod do duchovního světa tak snadný, jak jen můžeme. - Další důvod duchovních operací a léčby, které nejsou vždy úspěšné, je, že někteří pacienti přicházejí za mnou již příliš pozdě. V těchto případech nemoc, často zaviněná nebezpečnou virovou nákazou, se již zahnízdila v těle, získala vládu nad pacientem. Nakonec nic, co bych mohl udělat, není k užitku a tento fakt je stále platný. Ne, duchovní operace a duchovní léčba nejsou „vždy“ úspěšné. Ale chtěl bych zdůraznit, že žádná nemoc není nevléčitelná, jestliže pacient přijde za mnou ke konzultaci včas.“ - -

Mluvil jsem též s Georgem Chapmanem o stejném tématu a on mi řekl otevřeně, že někteří lidé nemají žádný užitek z léčby Mr. Langa. Vzpomněl si na případ, který se stal před 7 roky:

Příbuzní pacienta, který byl ve velké nemocnici v západní části země mě žádali, abych za nimi přijel a duchovně ho vyléčil. Oni mi řekli,

že chirurg, odpovědný za jeho případ, dal k tomu svolení. Bylo mi též řečeno, že byl již dříve nemocen na zápal plic a prodělal operaci slepého střeva. Pacient se domnívá, že trpí na pohyblivou meziobratlovou ploténku. Při operaci chirurg odstranil rakovinový nádor. Později byl operován

na dvanácterníkový vřed v Londýně. Právě před tím, než jsem byl požádán o návštěvu v nemocnici, byla prováděna další operace žaludku a prostaty. Byly zde vážné obavy o pacientův stav a nemocnice dávala jen malou naději na uzdravení. Pacient měl velké a stálé bolesti, proti kterým bylo podáváno ve velkých dávkách morfium. Když jsem jej uviděl v samostatném pokoji, vypadalo to, že jeho konec se blíží. Nemocniční personál byl laskavý a měl zájem o spolupráci. Zdravotní sestra zůstala s pacientem, když jsem vešel do transu a Mr. Lang převzal vedení. Samozřejmě udělal všechno, co mohl ke zmenšení bolesti toho chudáka a měl úspěch. Pacient se uklidnil a uspokojil.

Mr. Lang mluvil se sestrou během léčby a matce pacienta řekl, co s ním dělá, a vysvětlil jí, že přesto, že její syn je již na odchodu, je možné zmírnit jeho utrpení. Matka byla za to velmi vděčná.

Za několik dní ten muž zemřel bez utrpení. - Jednoho dne odpoledne, asi rok po této příhodě, moje manželka dostala telefonickou zprávu v tom smyslu, že v Midlands General Hospital je dítě, které je na tom velmi zle. Tamější chirurg řekl, že dítě vydrží přes noc. A samozřejmě jeho otec i matka byli vyděšeni. To mě zneklidnilo, poněvadž mám rád děti a i když ten případ vypadal beznadějně, slíbil jsem, že pojedu do nemocnice ihned dát Dr. Langovi možnost učinit pro dítě, co se dá. Byla tmavá noc, hustě pršelo a nálada byla mizerná. Když jsem přijel do nemocnice, byl jsem poučen, že dítě trpělo leukémií a mělo transfúzi krve. Musel jsem dlouho čekat ve stísněné atmosféře čekárny a dělal jsem, co jsem mohl, abych utěšil rodiče, kteří byli zoufalí. Opakem ujišťování rodičů o povolení mé návštěvy v nemocnici toto nebylo dosud vyřízeno. To vyústilo v další odklad. Teprve když byl požádán chirurg a se zájmem se díval, jak Mr. Lang ošetřoval dítě. Byla jedna hodina, když jsem odešel z nemocnice, ale i když dítě nebude moci být zachráněno, udělali jsme, co jsme mohli. Nemohl jsem jet do nemocnice, tak místo toho bylo dáváno dálkové léčení. Byl jsem smutný, že život toho malého dítěte nemůže být zachráněn. Zavoláno bylo příliš pozdě. Jediná věc, která mohla býti ještě udělána, bylo zpříjemnit mu poslední hodiny na tomto světě co možná nejvíce. - Oboje, přímé i dálkové léčení mělo předpokládaný výsledek. Tři týdny po mé návštěvě v nemocnici bylo dítě schopno se vrátit domů, kde prožilo několik šťastných měsíců bez bolesti, než přišlo klidně

do duchovna.“ - Ve veselejší náladě mi pak George Chapman vyprávěl:

„Ne všechny naše návštěvy v nemocnicích skončily nešťastně.“ Mr. O. např. napsal o dálkové léčení pro svou ženu, která byla v nemocnici s rakovinou prsu. Žádal, zda by ji tam mohl navštívit a dát jí přímé

léčení. Bylo to povoleno chirurgem, a tak tam jel. W. Lang rozhodl, že je nutné provést nějaké operace na duchovním těle ženy a když pak skončil, řekl, že v ní již žádná rakovina není a požadoval, aby to chirurg potvrdil.

Chirurg znovu prohlédl pacientku a poněvadž pochyboval, rozhodl se získat další názor. Žena byla prohlédnuta dalším specialistou, ale ani ten nemohl vyjádřit konečný názor. Situace byla vysvětlena manželovi, který byl požádán, zda by povolil provedení průzkumné operace, aby chirurg mohl přesně zjistit, co se stalo. Manžel souhlasil, a když to bylo provedeno, bylo rozhodnuto, že prvá diagnóza byla chybná, že tam musela být jen malá cysta, která se již absorbovala. - Pacientka byla propuštěna z nemocnice o tři dny později, v únoru 1954 a od té doby byla zdráva.

Načež jsem žádal G. Chapmana, zda by mohl určit procento neúspěchu. Odpověděl: „Obávám se, že to nevím. Nemohu vám vyhovět přesnou evidencí o účincích léčby Williamem Langem, poněvadž jsem zcela závislý na informacích pacientů. Každý, kdo sem přijde, přijde na přímé léčení, a na dálkové léčení pacienti jsou žádáni, aby posílali pravidelná hlášení. Pokud to činí, vím do jaké míry je léčení úspěšné. Potíž je v tom, že většina z nich, jakmile jsou plně vyléčeni, přestane psát. A tak nemám možnost se dovědět, zda vyléčení bylo trvalého rázu. Je samozřejmě pravda, že když pacienti zjistí nějaké další zdravotní závady, tak velmi rychle napíší opětovně o schůzku s Mr. Langem nebo žádají, aby dálkové léčení bylo obnoveno. Ale nemám záruku, že ti pacienti, kteří od své poslední zprávy o úplném vyléčení svých potíží nenapsali, že jsou skutečně vyléčeni. Když jste prohlížel mou evidenci, tak jste zjistil, že někteří pacienti se odmlčeli. Viděl jste, že záznamy mnoha pacientů jsou neuzavřené a že poslední doklady jsou z doby před 10ti lety, i dříve.

Chtěl bych si myslet, že když mě již pacient neinformuje o svém stavu, že jsme ho vyléčili trvale. Ale jak si mám být jist? Ve skutečnosti jedině autentické doklady, které mám o pacientech, kteří byli trvale vyléčeni a od té doby mi přestali psát, jsou ty, které byly opatřeny vámi, když jste je vyhledal v jejich domovech.

Kdybych chtěl udržovat všechnu tu evidenci živou ke dnešnímu datu, abych věděl, co je s nimi, musel bych zaměstnávat korespondenty a evidenční úředníky v archivování dokladů, ale tím bych ztratil tolik času, kterého tolik nemám, abych umožnil Mr. Langovi vidět všechny ty pacienty, kteří žádají o schůzku. Pokouším je zařadit na pozdější čas, a v budoucnosti je zařadit na dálkové léčení. Považuji za nejdůležitější věnovat veškerý svůj čas na zprávy od pacientů o jejich zdravotním stavu, nehledě k tomu, že veškerý svůj volný čas musím obětovat pobytu v transu, abych umožnil Dr. Langovi styk s pacienty.

Obávám se proto, že za této situace nemohu vám dát jinou odpověď o procentuelním podílu neúspěchu z toho obrovského množství úspěchů Mr. Langa.

Během mého šetření hovořil jsem se 153 Lang-Chapmanovými pacienty, po velmi důkladném dotazování jsem ze všech těch okolností zjistil, že tito muži a ženy byli trvale léčeni Mr. Langem - většina z nich již před lety. - Následně, po vyjádření názorů Mr. Langa a Mr. Chapmana, zda duchovní léčení je vždy úspěšné, rozhodl jsem se zjistit, jak se na tento způsob léčení dívá povolaná lékařská kapacita. Osobou nejlépe kvalifikovanou odpovědět na tuto otázku se mi zdál býti Mr. S.G. Miron, L.D.S., R.S.S. (Eng.), protože je schopen mluvit autoritativně jak z ortodoxního hlediska, tak i z osobních znalostí úspěchů

Mr. W. Langa. A proto jsem se jej zeptal přímo:

„Jako výzkumník práce Williama Langa, mohl byste mi říci, že jeho duchovní operace jsou vždycky úspěšné?“

„Ne, s tím bych nesouhlasil. Řekl bych, že nebyly úspěšnější než běžné operace v současné úrovni. Důvody jsou ovšem mnohem hlubší a více neznámé. Byl jsem přítomen při mnoha operacích v nemocnicích, kde operace jako technické cvičení byly zcela úspěšné, ale pacient zemřel z jednoho nebo z druhého důvodu. V některých případech skutečný důvod úmrtí nebyl nikdy zjištěn. Stačí však říci, že většina případů, které se dostaly k W. Langovi, byly takové, u nichž běžná chirurgická léčba nedosahovala valných úspěchů. Mnohé nemoci jsou již značně pokročilé a zastaralé. Přesto osobně znám četné případy rakoviny, považované za beznadějně, kde se pacienti zotavili a vrátili k normálnímu zdraví po duchovním léčení W. Langa. - Smysl duchovních operací je různý, ale v celku se neliší od operací prováděných lékaři - chirurgy. I tam, kde Langovy operace nebo duchovní léčba nevléčily vážně nemocné pacienty, mohu říci bez rozpaků - mluvě ze zkušenosti a po důkladném prozkoumání Langovy práce - že trpícím bylo velmi pomoheno a podstatně usnadněn přechod na jinou úroveň existence.“ - -

Během mnoha rozhovorů, které jsem měl s W. Langem a G. Chapmanem, jsme často mluvili o nemožnosti vzít na léčení všechny, kteří to požadují. Jen v případě vypadnutí někoho, může místo něho nastoupit nový pacient, jehož případ je zvláště naléhavý! Jinak to znamená čekat v pořadí na svůj termín. Mr. Chapman mi řekl: „Na neštěstí, takové to je!“

Skutečné vyřešení tohoto problému je závislé na zapracování více médií, která by byla k dispozici těm duchovním lékařům, kteří čekají na den, kdy by také oni mohli provozovat svoji specializaci na zemi stejným způsobem jako William Lang. Na toto tvrzení Mr. Chapman odpověděl:

„To je pravda, pokud se týká principů činnosti W. Langa, jak je vidět v přímém styku lékař-pacient, ale to potřebuje dlouhé zapracování. Vzpomeňte si, kolik let bylo třeba než duchovní svět mne naučil pracovat pro Williama Langa.“

„Víte snad, zda médium vašeho typu je nyní zaučováno pro další práci s duchovními lékaři na této zemi?“ zeptal jsem se.

„Nevím, jaký druh školení je dáván léčebným médiím duchovními lidmi, ale troufám si říci, že se o to usiluje podle toho, co při různých příležitostech řekl William Lang. Jedinou věc mohu potvrdit určitě a sice tu, že transové médium a transový léčitel jsou k tomu školeni zde na Tuesday Free Clinic.“ -

„Jak se provádí zapracování transového média?“

„Myslím, že by bylo lépe zeptat se přímo Dr. Langa. Cokoliv bych vám řekl já, bylo by jen z druhé ruky, poněvadž jak víte, když jsem v transu, nevím, co se zde děje. William Lang vám to může vysvětlit mnohem lépe. Poněvadž on provádí zaučování.“

Proto jsem položil stejnou otázku duchovnímu lékaři a on mi dal následující odpověď:

„Mám jednu studentku na Tuesday Free Clinic, která má slibné vyhlídky stát se léčebným médiem. Ve skutečnosti je zaškolována stát se nástrojem svého otce a umožnit mu pracovat stejným způsobem, jako to umožnil George mně. Víte, její otec byl výborným lékařem dokud žil na této zemi. On je mým nejlepším přítelem a čeká na den, kdy bude moci začít svou vlastní praxi duchovního lékaře se svou dcerou co by médiem v Hayes, Middlesex.“ -

„Jak se takový výcvik provádí?“

„Já při něm pomáhám,“ opravil mě Mr. Lang. Skutečná výuka je dělána duchovními lidmi, kteří mají potřebnou znalost na tomto speciálním poli - je to stejný postup, který byl použit u George, když byl připravován stát se mým nástrojem, než jsem převzal kontrolu nad jeho tělem v transu. V zájmu co největšího zkrácení doby školení a možností jejímu otci stát se duchovním lékařem co nejdříve, jeho dcera zde dostává, jak bychom to mohli nazvat, duchovní chirurgické vyučování. A po dobu co je zde, nabývají vědomostí o své vlastní léčivé síle, její otec se seznamuje s našimi metodami léčení a rovněž využívá každé příležitosti k experimentování v přebírání kontroly nad tělem svého budoucího nástroje.“ -

„Kdy si myslíte, že tato studentka bude dostatečně připravena?“

„To je obtížné říci,“ odpověděl Mr. Lang diplomaticky. „Doba výcviku léčícího média, zvláště takového jako je George, je dlouhodobá záležitost. Ale ta studentka dělá velmi slibné pokroky.“

„Pokud přijde den, kdy nový duchovní lékař začne pracovat skrze své médium, bude tím míněno, že vy a George již nebudete tak přepracovaní, jako jste nyní?“

„Oh, ano. Víte, ono je mnoho duchovních netransových léčitelů v této zemi a někteří z nich jsou skutečně výborní, s mnoha významnými úspěchy, které docílili. Ale mnoho pacientů není dnes spokojeno s léčením a ošetřováním od léčitele, jako skrze činitele duchovní síly, když tento s nimi nemůže mluvit jako lékař a oni mu nedokáží vysvětlit, co mají za potíže. Oni si přejí s ním mluvit, s duchovním lékařem, dávat mu otázky - jako to dělají s pozemskými lékaři a specialisty - a pak je důležité, aby bylo vyškoleny co nejvíce lékařských médií, aby duchovní lékaři mohli pracovat skrze ně.“ - -

„Je vám známo, kolik je nyní školených léčitelů, která by mohla v budoucnu sloužit jako nástroje duchovním lékařům, kteří si přejí vrátit se na zemi?“

„Celkem je to slušný počet, který je nyní školen, ovšem jen rozené médium může být zdokonaleno pro tento speciální účel. Ale časem se objeví nová léčitelská média na scéně a stále více duchovních lékařů bude moci provádět operace a léčit všechny trpící, kteří nutně potřebují pomoc.“ -

„Jestliže se časem počet duchovních lékařů zvýší, bude to mít vliv na životnost netransových léčitelů, z nichž mnozí, jak říkáte, docílují značných úspěchů u nevléčitelných nemocí?“ -

„Ne, nikdy nemůže být dost dobrých léčitelů. Stále více lidí se obrací na pomoc k duchovním léčitelům. Z toho jasně vyplývá, že mnoho dalších léčitelů a duchovních lékařů je třeba.“

„Kdyby např. vznikla velmi hustá síť duchovních lékařů, mělo by to vliv na lékařskou profesi?“

„Proboha, to ne! My nekonkurujeme medicíně, my děláme, co můžeme, abychom s nimi spolupracovali, pokud nám to ovšem dovolí. V nynější době je poněkud málo lékařů, kteří akceptují naši práci. Většina jich však tvrdošijně odmítá vzít na vědomí jakýkoliv úspěch, který vznikl skrze duchovní operace nebo léčení. Ale až značný počet duchovních lékařů a prvotřídních ne-transových léčitelů bude působit po celé zemi a nevyvratitelné důkazy o účinnosti duchovního léčení budou uznány bez odporu, medicínská profese zreviduje svůj dnešní nepřátelský postoj a pak bude možná i spolupracovat. Teprve pak bude mít lidstvo užitek, na jaký má právo, a to ve velkém měřítku. Zbytečná utrpení a předčasná úmrtí se stanou minulostí. A vůbec: Každý, kdo myslí na konkurenci mezi duchovním lékařem a lékařskou profesí, ten bere hůl za špatný konec. Nechte mě to uzavřít tímto způsobem:

Duchovní léčení léčí nemoci a přináší úlevu nemocným, ale každý musí uznat, že medicína činí totéž. Je to ušlechtilá profese, bez které se lidstvo neobejde. Chirurgové, lékaři a zdravotní sestry dělají velkolepou službu nemocným na celém světě. Žádný léčitel by neměl nikdy zrazovat pacienta od léčení lékařem - ve skutečnosti by měl vždy doporučit svému pacientovi vyhledat pomoc lékaře. Kdykoliv je to možné, lékařům by se mělo říci o tom, že pacienti jsou duchovně léčení. Měla by zde být

plná spolupráce mezi těmito dvěma profesemi, poněvadž jedna od druhé se může hodně naučit. Nakonec moderní vědecká medicína dluží mnoho tomu, co jí bylo zanecháno. A hlavně duchovní lékaři, kteří se vrátili v léčebné praxi na zem, byli během svých pozemských životů rovněž lékaři. Tak vidíte, i když je to řečeno v hrubých rysech, jsou nyní od sebe vzdáleni, i pozemští lékaři patří ke stejnému povolání, jehož šlechtným cílem je léčit nemocné.“ -

S vášnivým zanícením, které Dr. Lang vložil do svých slov, odhalil, jak velice byl stále spjat s trvalou pomocí trpícím lidem. To naznačuje ještě dále, jak silně cítí nutnost odstranění bariér mezi medicínou a duchovním léčením. Jistě toto jsou dostatečné důkazy pro vynaložení ještě větší energie zajistit spojení, které by zaručeně bylo ku prospěchu všeho lidstva. - -

Kapitola 35.

Duchovní léčebné kúry - fakta nebo fikce?

Když jsem jel k Williamu Langovi 6. ledna 1964, jel jsem do Aylesbury jako skeptik, ale ve chvílích psaní, o 14 měsíců později, jsem byl pevně přesvědčen, že ten staře vypadající gentleman v bílém plášti, který přijímá pacienty v St. Brides, je skutečně duch zemřelého Williama Langa, F.R.C.S., jednající skrze tělo média. Jsem stejně přesvědčen, že v Aylesburském domě je prováděno denní léčení zázračné povahy.

Moje přesvědčení bylo podloženo houževnatým a vyčerpávajícím šetřením a průzkumnou prací, kterou jsem vykonal během posledních 12ti měsíců. Přirozeně první popud k uvěření přišel z mé vlastní zkušenosti v souvislosti s mýma očima, jejichž vidění se stále ještě zlepšuje. Ale jak jsem již poukázal v začátku této knihy, není mým záměrem pokusit se obrátit kohokoliv na vlastní způsob mého myšlení.

Zatím co jsem pracoval na této knize, často jsem hovořil s lékaři a zdravotními sestrami o uzdraveních připisovaných W. Langovi. Mnozí z nich, tak či onak, přišli do kontaktu s nápadnými léčebnými změnami, které se staly potom, co pacient vyhledal pomoc v Aylesbury. Někteří z nich otevřeně přiznali skutečnost, že mimořádné uzdravení nevléčitelné nemoci se skutečně stalo v důsledku operace duchovním lékařem nebo jeho léčením. Jiná část, navzdory konfrontaci s ověřenými důkazy a léčeními, stále trvala na tom, že zákony přírody zde musely a mohly být nápomocny - a to navzdory převládajícím medicínským a matematickým pochybám o možnosti jejich působení. A samozřejmě tam byli i ti, kteří se nechtěli přihlásit ani k jedné skupině. Ti jen řekli, že nejsou přesvědčeni, zda výsledek byl nebo nebyl způsoben duchovním léčením. Popravdě musím přiznat, že tato poslední skupina nezúčastněných byla nejpočetnější. V jedné věci se však vzájemně

shodli s tím, že všichni z této skupiny řekli, že v podstatě je ani moc nezajímalo, jak k tomu uzdravení došlo, ale hlavní věcí bylo, že se to stalo.

Dosti často jsem také mluvil se svým přítelem Liam Nolanem, spisovatelem velmi kritickým, země se držícím mužem, který podle mého názoru byl vybaven vysokým stupněm inteligence. Právě jsme se setkali a stali se přáteli „po tom“, co William Lang mne zachránil od hrozícího oslepnutí, takže Nolan neznal z vlastní zkušenosti, jak strašně ubohý byl můj zrak před návštěvou v St. Brides. Byl jsem si vědom skutečnosti, že duchovní lékař by mohl způsobit všechna ta zázračná uzdravení, o kterých jsem s ním mluvil. Byl však příliš ohleduplný, než aby mne od počátku napadal, nebo vykonával nátlak nějakými otázkami. Záblesk cynismu v jeho očích však prozrazoval, že byl vzdálen souhlasit, že události, o nichž jsem mluvil, by byly možné. To mě mrzelo, že si myslel, že jsem se mohl stát obětí svého vlastního sebeklamu. Jak čas ubíhal a my jsme pokračovali v diskusi o W. Langovi a jeho práci, stalo se více samozřejmé než kdykoliv, že Nolan nemohl pochopit, jak takový skeptický a cynický novinář a spisovatel, za jakého mě pokládal, může být tak dokonale v zajetí něčeho, co může být snadno přetvářka nebo podvod. Ovšem, on nikdy neutrousil žádnou poznámku, aby nebyl hrubý, ale já jsem si celkem správně představoval, co si asi o tom myslí.

Pak jednoho dne, když jsem mu vyprávěl o zvláště překvapujícím případě Langovy dovednosti, který jsem prošetřoval, navrhl jsem mému příteli-spisovateli, že by se mnou mohl zajet do Aylesbury a setkat se s duchovním lékařem a jeho médiem. - Okamžitě souhlasil. Znal jsem ten druh chladného, analytického a chápavého myšlení, které měl, a proto jsem to navrhl. Naše schůzka s Langem byla stanovena na 4 hod. odpoledne, potom, co duchovní lékař toho dne ošetřil posledního pacienta.

Liam Nolan seděl proti lékaři, skepse a ostražitost byla vepsána na celé jeho tváři. Já jsem seděl na sedátku na vzdálené straně konzultačního pokoje, pozoruje ty dva, a poslouchal jsem výslech, který můj přítel započal. Jak schůzka pokračovala, zdvořilá upřímnost duchovního lékaře začínala mít vliv na Nolanovu zaujatost. Jeho přístup se zdál býti přátelštější, ale přesto pokračoval v otázkách na duchovního lékaře v širokém rozsahu. Jednou nebo dvakrát přiměly jeho otázky W. Langa, aby vstal ze své židle, a poodešel k obrazu na stěně ke knihovně. Rozhovor trval asi hodinu. - Pak, když Chapman nabyl vědomí, Nolan s ním mluvil nenuceným způsobem o Liverpoolu, o Chapmanově mládí, práci a o mnoha jiných záležitostech. Bylo mi naprosto jasné, že Nolan udržoval konverzaci záměrně a lstivě se pokoušel konverzační hrou nechat co nejvíce mluvit Mr. Chapmana. Řekl mi kdysi, že když osoba mluví dosti dlouho a volně, můžeme získat klíč k jejímu charakteru. Teď mi připadalo, že se pokouší vyhmátnout v mluvě G. Chapmana a mluvě W. Langa různé podrobnosti.

Později, když jsem seděl vedle Nolana, který řídil svůj vůz směrem k Londýnu, zeptal jsem se, co si myslí o setkání s duchovním lékařem a jeho médiem.

„Lituji, že to musím říci, Joe, ale já vůbec nejsem přesvědčen, že ten muž v bílém plášti je chirurg William Lang,“ řekl.

„A co ty znatelné rozdíly v jejich řeči a chování mezi tím chirurgem a Chapmanem, s nímž jsi popíjel čaj?“ zeptal jsem se.

To mě vůbec nepřesvědčilo ani trochu. Kdokoliv s hereckým nadáním a trochou toho talentu je schopen hrát ty dvě role přesvědčivě. Hlasové triky nejsou obtížné?“ odpověděl.

„Já nesouhlasím,“ řekl jsem, ale nevzbuzoval a nevnucoval jsem svůj názor a pokračoval další otázkou:

„A co u duchovního lékaře s jeho ohromnou medicínskou znalostí, které sis musel všimnout, když ses dotazoval

G. Chapmana, nemá lékařské vědomosti a vůbec byl pomocníkem v garáži, řezníkem, sloužil v R.A.F. během války a skončil jako požárník, než se stal medicínským celodenním médiem?“

„Jak víš, že Chapman nemá medicínské znalosti?“ rozohnil se.

„Ověřil jsem si jeho minulost a zjistil, že má jen základní školní vzdělání. Mimo toho mnoho vzdělaných lidí se jej vyptávalo za bdělého stavu o medicínských problémech a potvrdili, že nemá vůbec žádné podobné znalosti.“ - - - „To všechno může být jenom hra,“ řekl. „I za předpokladu, že nemá vyšší školní vzdělání, to ještě neříká, že není inteligentní. A to není vůbec tak obtížné

pro někoho s inteligencí naučit se přesvědčivě znějící slovní zásobě medicínského žargonu a termínů z encyklopedie nebo v knihovně odborné literatury. Zvláště, když to nutně potřebuje.“

„Nezacházíš příliš daleko, Liame?“ - - -

„Nemyslím, Joe. Jestliže z nějakého důvodu, jemu známého, by chtěl vzbuditi dojem, že v jeho konzultačním pokoji on je ten duchovní lékař Lang, ale v jeho bdělém stavu, že je jen obyčejný muž, bylo by pro něj nejnějnější věcí na světě říci, že neví nic o medicíně, když opět hraje George Chapmana.“

„Velmi dobře,“ řekl jsem, „připusťme, že jeho tvrzení, že je duchovním lékařem je podvod, jestli chce.....“

„To jsem neřekl!“ přerušil mě Nolan.

„Vím, ale připusťme, že celá ta věc je napodobenina, podvod, darebnost nebo čímkoliv to nazveme. Jaký prospěch by to mohlo Chapmanovi přinést?“ - - -

„Dobře, - tedy jsou zde dva základní body, proč by to mohl dělat. První jsou peníze. Druhý by mohl být, že je čistě zainteresován přimět lidi k myšlení, že se jejich stav zlepšuje. Tím míním, že zde je síla myšlenky - druh léčení. Nebo hluboce lidský vztah a cit pro lidi, kteří jsou nemocní, aby je svojí silou přesvědčil myslit si, že na tom nejsou tak zle. Někteří lidé se přímo vyžívají v tom, že jim není dobře.“ - - -

„Ponechme motiv peněz na moment stranou,“ řekl jsem, „poněvadž si myslím, že mohu skutečně prokázat, že neexistuje. Přijměme ten druhý důvod - že on je zainteresován, jak říkáš, na přesvědčování lidí, že je jim lépe. Jak by to dělal? Jak? Kdyby zde nebyl duchovní lékař, který pracuje skrze něj?“

„Nemyslím, že zázraky jsou výhradně rezervovány pro duchovní lékaře,“ odpověděl. „Když si pomyslíme, že přes pětset miliónů věřících z římsko-katolické církve má docela solidní katalog zázraků jdoucích pozpátku skoro 2 000 let. A jejich víra v Boha a ve svaté. Co např. Lurdy? Dokonce i nekřesťané a antikřesťané byli na seznamu lékařů a vyšetřovatelů, kteří potvrdili zázračné uzdravení, která se tam stala. A oni to udělali. Křesťané mohou docela dobře říci, že uzdravení, která se stala v Aylesbury, jsou skutky boží. A můžete říci, že nejsou?“

„Ne, ale pak oba, William a G. Chapman vždycky tvrdili, že se modlí k Bohu o Jeho pomoc a všechno uzdravení přichází od Boha. Ty nevěříš, že zázraky se nemohou stát?“ zeptal jsem se.

„Jako katolík, proč bych nevěřil?“ řekl. „Všechno, co říkám, je, že nejsem přesvědčen, že dějí-li se v Aylesbury vůbec nějaké zázraky, tak se nedějí proto, že Dr. Lang domněle kontroluje G. Chapmana. A dále si vůbec nejsem jistý, že se tam zázraky opravdu uskutečňují. Čistý zázrak je hezky divná věc a k jeho ověření je třeba zatraceně mnoho důkazů. Existuje taková věc jako autosugesce a ta ve správných rukou koná divy!“ - - Ponechali jsme toho na chvíli po dohodě, že nesouhlasíme. Ale o chvíli později jsem se zeptal Nolana, zda by mi pomohl s knihou, s její edicí a kde je nutné přepsat některé její části, které potřebují úpravu. On souhlasil, a já jsem tomu byl rád z mnoha důvodů, z nichž nejmenší byl ten, že jsem podvědomě tušil, že by mohl přispět svým vyváženým a objektivním stanoviskem k tomuto tématu, protože on nebyl jednostranně zaujat. Jak jsem sháněl materiál, cestuje nahoru i dolů zemí s magnetofonem, přihrával jsem to mému kolegovi. Zatím jsem se jej nezeptal, zda změnil své mínění o Williamu Langovi. Chtěl jsem, aby viděl všechny ty důkazy a četl, co říkají pacienti a co říkají lékaři. Trvalo to několik měsíců, než jsem se s ním znovu popadl, když už se kniha blížila k závěru.

„Co myslíš nyní o úspěších Lang-Chapmana?“ zeptal jsem se.

„Stále nejsem na sto procent přesvědčen, že ten člověk, se kterým jsem se viděl v Aylesbury, je ten duchovní lékař, za kterého se vydává,“ odpověděl mi v poloomluvném tónu.

„A co ty jedinečné léčebné úspěchy? To také odmítáš?“ znovu jsem se zeptal.

„Ne, já je neodmítám,“ řekl. „Vůči těmto ověřeným případům by to bylo velmi tvrdé. Vypadá to, že se staly úžasné věci a nemohu předstírat, že vím jak. Ale je to pro mě příliš mnoho uvěřit, že existuje taková věc jako neviditelné duchovní tělo a že Lang skrze Chapmana

dělá úspěšné operace. To znamená propůjčit mu moc boží a to také nemohu přijmout.“ -

„Ale jsi připraven uvěřit, že se nějakým nevysvětlitelným způsobem po návštěvě lidí v St. Brides ty zázraky staly a že také Chapman je v nich nějakým neobvyklým způsobem zahrnut?“

„Velmi se bráním to přijmout, Joe,“ řekl. „Zdá se, že něco blízkého zázraku se přihodilo. Ale skutečné zázraky? Opravdu nevím. A o Chapmanově účasti na tomto dramatu a na celém schématu těch věcí si rovněž nejsem jist.“

„Ale ano, já souhlasím že nějaké úkazy většího nebo menšího stupně se udály po návštěvách George Chapmana u nemocných lidí anebo jejich návštěvách u něho. Tvoje vysvětlení však neberu, jsem z toho zmaten!“

„Pokud se mne týká,“ řekl jsem, „já jsem přesvědčen, že je to William Lang, který pracuje skrze mediumitu George Chapmana, ale - každý je plně oprávněn ke svému vlastnímu názoru a k akceptování nebo odmítnutí mé osobní víry. Podle mého názoru jediný sporný bod v této otázce je, zda se tyto výsledky léčení skutečně staly nebo nestaly. Já myslím, že se staly skrze Lang-Chapmana. Jsem o tom přesvědčen, ale ty i mnoho jiných lidí můžete proti tomu argumentovat. Také věřím, že jediní, kdo jsou kvalifikovaní učinit autoritativní prohlášení o skutečném vyléčení a léčebných úspěších Williama Langa jsou jeho početní pacienti, kteří vyzkoušeli oboje, ortodoxní lékařské i duchovní léčení. - Všichni ti pacienti, jejichž případy jsou v této knize zveřejněny, jsou žijící lidé, a docela všichni by se nemohli mýlit. Oni jsou schopni a ochotni dosvědčit tu velkou pomoc a dobrodiní, kterých se jim dostalo skrze duchovní operace a léčbu W. Langa, kdyby bylo třeba. Nepovažuji za rozumné, aby kdokoliv ihned zavrhl všechny důkazy o Lang-Chapmanových léčebných úspěších, zatím co existuje značné množství lidí-pacientů, lékařů i zdravotních sester, kteří mohou dosvědčit ve prospěch „zemřelého“ chirurga a jeho média. -

Liam Nolan souhlasil s tím, že převážná část dokladů byla působivá, takže odmítnutí jich by bylo lehkovážné a nerozumné. - Velký počet lidí ze všech oblastí života - v této i v mnoha jiných, kteří věří, že duchovní léčení může pomoci nemocným a kteří se pokusili sami použít těchto jedinečných možností, stále roste. Pokud se týká George Chapmana a Williama Langa, rychlé zvýšení počtu pacientů, kteří požadují brzkou konzultaci s duchovním lékařem, je tak veliké, že Chapman shledal za velmi obtížné všem vyhovět.

Vzdor tomuto vývoji a vzdor faktům, že někteří lékaři, konzultanti, specialisté, medicínské a nemocniční autority akceptují úspěchy W. Langa, medicínská profese ve svém celku nechce uznat v této době žádné duchovní léčení. Skutečně nebylo nezvyklé, že když přesvědčující případ zázračného vyléčení Williamem Langem tak zvané nevyléčitelné nemoci byl předložen k vyšetření, někteří lékaři jen pokývali hlavou a

řekli svůj úsudek: „Ne, tam nemůže být pravda! Tam musela být chyba v původní diagnóze!“ - -

V jejich trvalém odmítání přijmout jakékoliv důkazy jsou tito ultraortodoxní členové lékařské profese, určitým způsobem, nepřátelé humanity, poněvadž beze snahy vážně se zabývat jakýmikoliv důkazy s rozhodností odmítají všechny možnosti léčení, které nevyplynou z ortodoxní medicíny. Na štěstí však ne všichni příslušníci lékařského povolání myslí a chovají se způsobem „přísně uzavřených klubů“. Ovšem, pokud nynější „oficiální“ postoj proti duchovnímu léčení převažuje, většina z nich se neodváží otevřeně vyjádřit svůj názor, ani se nemohou angažovat ve výzkumu ze strachu, že by mohli být obviněni z „nevhodného lékařského chování“. Je překvapující, že vědci všude soutěží mezi sebou na vytvoření spojů mezi zemí a planetami, ale přesto se dosud nezačal vědecký výzkum

o duchovní léčení - záležitosti eminentně se týkající všech lidí.

Navázání spojení s Georgem Chapmanem a Williamem Langem by mohlo poskytnout vědeckou základnu pro mnohé objevy v léčení nemocných k celkovému prospěchu lékařské vědy. Přestože George Chapman ani William Lang nikdy netvrdili, že vyléčení kteréhokoliv speciálního případu bylo způsobeno zázrakem a opravdu to mně a mnoha jiným lidem silně zdůrazňovali, že Dr. Lang neprovádí zázraky, v Aylesbury se zázraky děly!

Kapitola 36.

Dokonalé změny

V originálu prvního vydání „Healing Hands“ (tato kniha) jsem podal v dostačujících detailech přesný a poctivý popis úspěchů duchovních operací a léčby, které dosáhli G. Chapman a William Lang v Aylesbury a v Birmingham Spirit Healing Centre - stále ještě existují.

Strávil jsem více než rok velmi pečlivým prošetřováním všech okolností Chapmanova a Langova podivuhodného působení. Začal jsem vybírat náhodně ze svazků záznamů obsahujících počáteční informace a jak duchovní operace a léčba trvale vyléčily různé nemoci, někdy i „medicínsky nevyléčitelné“. Můj další postup byl zachytit na pásku magnetofonu mé zvědavé pohovory s Williamem Langem, zatím co Chapman byl v hlubokém transu, za účelem dosažení vysvětlení proč a jak mohou duchovní operace vyléčit nemoci, které naše dnešní vysoce pokročilá ortodoxní medicína vyléčit nemůže. Vyčerpávajícím způsobem jsem také hovořil s George Chapmanem a s jeho manželkou Margaret, která v té době sloužila jako recepční a byla v přímém kontaktu s nespočetnými pacienty, kteří s ní mluvili o svých nemocech, jejich léčení a někdy i o osobních záležitostech - abych se seznámil se všemi

informacemi, které mi každý z duchovně léčitelského teamu mohl poskytnout.

Snad mým nejdůležitějším úkolem bylo zjistit, zda běžné medicínské záznamy potvrzovaly, že ten který pacient byl obětí nemoci, které byly medicínsky nevléčitelné a přesto později klinická prohlídka a testy zjistily, že nemoc není již zjistitelná, že pacient je v dobrém zdraví, a nějak - vyléčen. Umožnit mi získat jakoukoliv informaci o dřívějším a dnešním zdravotním stavu od pacientova lékaře, nemocničních autorit a konzultantů, potřeboval jsem přirozeně pacientovo písemné pověření dovolit lékařům a nemocnicím prozradit důvěrné informace. Ovšem před každým pokusem získat lékařské informace jsem napřed chtěl osobně poznat pacienty, zachytit na pásku jejich vlastní sdělení a zkušenosti, jak je dovedli popsat a vzpomenout si na ně.

Moje manželka Pearl na sebe vzala funkce dvě. Řidiče a sekretářky. Se mnou najezdila tisíce mil za pacienty, které jsem chtěl důkladně vyzpovídat. Byl jsem odhodlán zachytit na pásku každý detail o jejich nemocech, způsobu léčení, duchovních operacích a co na to říkali jejich lékaři a konzultanti v nemocnicích po tom, co jim William Lang řekl, že jsou již vyléčení. Někdy také dodali, že jejich uzdravení bylo konečným výsledkem velmi zdlouhavého duchovního léčení a opakovali, že vyléčení bude trvalé, po celý život. Případně navrhovali, že půjdou ke svým lékařům nebo do nemocnic, aby jim bylo potvrzeno, že „jejich jednou nevléčitelná nemoc“ již u nich není přítomná! Byl jsem často překvapen dobrou vůlí pacientů odhalit každý detail, který jsem potřeboval znát - i když se takový informativní pohovor někdy vyvinul v nutný typ křížového výslechu a vyptávání o tom, jak Dr. Lang prováděl odborné duchovní operace, které případně přinesly trvalé vyléčení. Také vzpomínali, jak tenkrát navštěvovali své lékaře a nemocniční specialisty, kteří nařídili větší počet klinických a jiných testů potřebných ke zjištění. Tito pak prohlásili, že žádná stopa po nemoci není již zjistitelná, což potvrzovalo, že pacient byl vyléčen. A když hovor skončil, každý pacient bez váhání souhlasil s tím, že mi dá dopis, ve kterém pověří lékaře, nemocniční autority a specialisty, aby mi ukázali záznamy, které jsou důvěrné, a poskytli mi každou další informaci, kterou bych požadoval.

Přesto, že tyto pověřující dopisy pacientů jsem mnohde předložil, někteří lékaři, zvláště nemocniční autority, odmítali vyhovět mé žádosti. Po rozhodném nátlaku jsem však nakonec nahlédnutím do lékařských záznamů přece jen zjistil, že pacienti byli skutečně klasifikováni jako: „medicínsky nevléčitelní,“ avšak poslední záznam zněl: „všechny testy byly provedeny, stopa po nemoci nebyla zjištěna.“ Tak jsem získal úřední lékařské potvrzení, že Langovy duchovní operace a léčení skutečně uzdravily ty před tím nevléčitelné pacienty. -

V době prošetřování a psaní této knihy jsem pravidelně navštěvoval Williama Langa a George Chapmana v St. Brides. Duchovními operacemi na mých očích v tříměsíčních intervalech Lang

docílil téměř nemožné. Na jeho návrh jsem se nechal prohlédnout očním lékařem a odborné vyšetřovací testy ukázaly, že moje vidění se zlepšilo tak výrazně, že to stačilo k tomu, abych si zažádal o řidičský průkaz.

Maje pohromadě dostatek průkazného materiálu, který dokumentuje, že předkládám fakta, která nejen já a několik prošetřovatelů s velkou praxí, dále zkušené výzkumníci a dokonce vysoce postavení členové medicínské profese, bez váhání odsouhlasili, ověřili a potvrdili - považoval jsem proto za svou povinnost zachytit každý detail v této knize Healing Hands (Léčivé ruce). Můj motiv byl přísně humanitní. Uvažoval jsem, že alespoň některým nevléčitelně trpícím, kteří snášejí život v agónii a naprosté beznadějnosti, by mohlo být pomůženo nebo snad by mohli být i vyléčeni, kdyby měli možnost seznámit se s detaily o Lang-Chapmanových duchovních operacích a léčení. A jestli v naprosté beznaději by se rozhodli zkusit duchovní léčení, neměli by co ztratit. Mnozí by mohli mít štěstí, že by se jim značně ulevilo a někteří by mohli být i uzdraveni, kdyby vyhledali duchovní léčení v St. Brides nebo Birmingham Healing Centre.

Skoro jakoby to ospravedlňovalo moji víru, že Healing Hands by se mohly stát druhem „spásy“ pro mnohé trpící, jejichž zdravotní stav se neustále zhoršuje a dospěl již do takového stavu, že život se stal nesnesitelným, kdy ani nejsilnější drogy nestačí k utlumení strašných bolestí a kdy někteří z takto postižených lidí se intenzivně modlí k Bohu, aby zakončil jejich nelidský osud a nechal je milosrdně zemřít - to bylo neočekávaně doloženo dalším důkazem, jak duchovní operace Dr. Langa mohou někdy přinést výsledek, který by se normálně zdál nemožný.

Zatím, co tato kniha Healing Hands (Léčivé ruce) byla již v tisku a termín vydání této knihy se rychle blížil, stal jsem se obětí nehody. Nemocniční chirurg uvedl v úrazovém protokolu, že byla roztržena chrupavka v mém levém koleně, roentgen ukázal roztříštěné jablko a další zranění. Léčení se ukázalo neúčinné, moje koleno vypadalo více jako nafouklý míč než část těla a silný otok se šířil - nemluvě o zvyšující se kruté bolesti. Ortoped-chirurg rozhodl, že noha musí být amputována a utěšoval mě, že bude jen těsně nad kolenem, a požadoval, abych podepsal formulář, což by byl můj souhlas s amputací. Doufal jsem, že William Lang by mohl být schopen zachránit mě od ztráty nohy provedením jedné nebo více operací na mém duchovním těle a tak místo podepsání formuláře jsem řekl chirurgovi, že si to potřebuji rozmyslet a že ten formulář zatím nepodepíši.

Ihned jsem telefonoval George Chapmanovi a zachytil jsem jej právě před vstupem do transu. Když jsem vysvětlil situaci, navrhl, abychom co možná nejrychleji přijeli do St. Brides a slíbil zůstat v transu až do našeho příjezdu. Pearl mě zavezla do Aylesbury v rekordním čase, právě když Dr. Lang ošetřoval posledního pacienta.

Když mě prohlédl na ošetřující pohovce, poznamenal, že moje zranění jsou velmi vážná a k záchraně nohy bude zapotřebí velké zručnosti. Komplexní operaci proto provedl kdysi slavný skotský ortoped-chirurg, kolega W. Langa, Mc Even za asistence Dr. Langa, jeho syna Basila a jiných kdysi věhlasných chirurgů a ostatních pomocníků, kteří byli v teamu Williama Langa. Pozorně jsem sledoval Dr. Langa, jak používal neviditelné nástroje, a protože se nikdy nedotkl mého těla během té duchovní operace, která trvala asi 50 minut a jeho ruce pohybovaly různými neviditelnými nástroji nejméně palec nad mým kolenem a nohou, cítil jsem značně bolestivé řezy a jiné prováděné chirurgické zákroky.

Operace na mém duchovním těle skončila. William si sedl vyčerpán na vedlejší židli, a z jeho poznámky jsem vyrozuměl, že Mc Even, jeho syn Basil a ostatní asistující chirurgové potřebovali též krátkou přestávku. Bylo potřeba speciální dovednosti a techniky k operacím těch různých zranění kolena současně a během nejkratšího času; a navíc museli použít zvláštních způsobů zabezpečení, že operace na duchovním těle byly účinně převedeny na fyzické tělo během několika příštích dnů a tak přesvědčit nemocničního chirurga, že amputace již není nezbytná.

„Vy o tu nohu nepřijdete, Jene,“ ujistil mě Dr. Lang s velkou úlevou. „Operace byla velice úspěšná a vy nebudete mít už nikdy žádné potíže s kolenem a nohou.“ - Pak mi ještě nařídil zůstat příští den na lůžku a tak přispět k rychlému převedení operace na fyzické tělo.“ Když se ukážete chirurgovi v nemocnici pozítří, na kdy on plánuje amputaci vaší nohy, pozorujte jeho tvář a reakci, až zjistí, že vaše potíže zmizely. Škoda, že tam nikdo nebude moci udělat fotku výrazu jeho obličeje. Byl by to unikátní snímek.“

Langova předpověď se ukázala v každém ohledu správnou. Výraz obličeje chirurga byl nepopsatelný, když zjistil tu zázračnou změnu mého stavu. A když nařídil okamžitý roentgen mého kolena a snímek porovnával s těmi udělanými ihned po havárii, ukazující rozbité jablko, zamumlal svému asistentovi: „To je neuvěřitelné, že se něco takového může stát!“ - Během 30 let jako ortoped chirurg byl svědkem různých změn ve zdravotním stavu pacientů, které, když přihlédneme ke všem medicínským hlediskům, zůstaly nevysvětlitelnými záhadami, pro které ani nej kvalifikovanější specialisté a lékaři výzkumníci nenašli vhodné vysvětlení, zažil již mnoho zánětů a otoků různého druhu a velikostí, které se najednou zmenšily a zmizely, takže ani nebyl uveden do rozpaků, že ten nafouklý míč, veliký otok mého kolena - i přesto, že to byl snad největší a nejvážnější, jaký kdy ošetřoval, byl téměř již neznatelný. Ale že první roentgen ukazoval totéž jablko v perfektním stavu, bez nejmenšího dřívějšího poškození, což je viditelné na dokonalém snímku i při podrobné prohlídce silným zvětšovací sklem, s ním úplně zatřáslo.

Když mě propouštěl, řekl, že kdyby se vyskytla sebemenší recidiva potíží, mám jej ihned navštívit. Ačkoliv již přes 12 let uteklo od té narychlo sjednané naléhavé duchovní operace, a jak tenkrát William Lang předpověděl, moje koleno a noha zůstaly natrvalo v perfektním stavu.

Zanedlouho po vydání první edice knihy Healing Hands (Léčivé ruce), nastaly některé užitečné změny a v důsledku toho kniha „Healing Hands“ v některých pasážích se stala nepřesnou a snad i zavádějící o dnešní činnosti George Chapmana a Williama Langa v jejich novém „Duchovně léčebném ústavu.“ V důsledku toho tato kniha potřebovala být ku dnešku přepracována.

Jedna ze změn bylo vybudování Healing Annexe - budovy bungalového typu - ve kterém byla čekárna, konzultační pokoj Williama Langa, kancelářské vybavení atd. Hned, jak Healing Annexe byla postavena, byl tam přestěhován konzultační pokoj Williama Langa z předního pokoje Chapmanova bytu a totéž se stalo s poměrně malou čekárnou v zadní části jeho bytu. Postavením Spirit Healing Annexe se vším potřebným vybavením se zlepšilo prostředí pro Langovy duchovní operace a léčení a poskytlo větší pohodlí pacientům.

Když jsem se zeptal Dr. Langa, zda postavením Healing Annexe byl jeho nebo Chapmanův nápad, odpověděl: „Annexe byla zbudována jednoznačně pro pohodlí Chapmanovy rodiny. Třeba někdo z nich chtěl poslouchat hudbu nebo se podívat na dnešní televizní program, ale museli se toho vzdát, poněvadž příliš veliká hlučnost narušovala naši práci. To znamenalo, že nikdy nenašli svůj vlastní domov. Tak to byl můj návrh, aby se postavila Annexe, ve které bychom mohli pracovat nerušeně a také to poskytlo Chapmanově rodině jejich soukromí. Řekl jsem jednou Margaretě, aby řekla Georgovi, ať vybuduje Annexe venku pro kancelářský personál a pro moji pracovnu. Bylo to postaveno pro pohodlí všech.“ - -

„Ve vašem původním konzultačním pokoji v St. Brides jste vytvořil vibrace, které byly příznivé pro docílení úspěchu v léčbě,“ řekl jsem. „Bylo pro vás obtížné přemístit tyto podpurné vibrace z dřívějšího konzultačního pokoje do nově vybudované Annexe?“ -

„Ne, to vůbec nevadilo,“ odpověděl Lang. „Přišel jsem sem pracovat, a vytvořil jsem své vibrace, protože je to můj team. Co já potřebuji, je docela jednoduché, k úspěšné práci potřebuji pokoj, kde je dobrá atmosféra, kde, jak byste vy řekl, se cítíte jako doma. To je důležitá věc. Ale já mohu pracovat kdekoliv. Lidé si řekli - lidé od tisku - lidé pracující duševně - 'vy jste vybuodoval zde v St. Brides příjemné podmínky a nám bylo řečeno, že jiní léčitelé nechtějí pracovat nikde jinde než ve svých ordinacích, poněvadž cítí, že nemohou mít žádné solidní výsledky v jiném místě než právě v té své svatyni.' Dobře tedy, to může platit pro léčitele, ale pokud se mne týká, já mohu pracovat kdekoliv.“

„Takže nenastalo žádné přerušení,“ poznamenal jsem.

„Jediná věc je, že když vybudujete novou budovu, ta budova je chladná,“ vysvětloval Lang. „Takže do ní musíte vnést světlo a teplo, a to se stihne brzy.“ - -

Další nutnou změnou bylo uzavření Birmingham Spirit Healing Centre, které dříve umožnilo pacientům, žijícím tam nebo poblíž v této části Anglie, podstoupit Langovy duchovní operace a léčbu bez cestování až do Aylesbury. A rekord v uzdravení medicínsky nevléčitelných nemocných v klinickém typu Birmingham Spirit Healing Centre byl opravdu úžasný. Avšak k jeho uzavření došlo mimo možnosti George Chapmana a Williama Langa tomu zabránit.

„Litoval jste někdy, že Birmingham Centre bylo zrušeno?“ zeptal jsem se.

„Bylo mi to líto určitým způsobem, pracoval jsem tam rád,“ řekl Lang. „Ale ten kostel byl prodán a to byl ten důvod zastavení cest do Birminghamu. Birminghamští pacienti přijíždějí nyní na léčení do St. Brides dálkovým autobusem, tedy jejich léčení pokračuje. Ve skutečnosti birminghamští lidé říkají, že se těší na výlet jednou za měsíc dálkovým autobusem.“ - -

Annexe se stalo hlavním stanem George Chapmana a Williama Langa (Aylesbury Spirit Healing H.Q.). Ze začátku zde manželka Georgeova Margaret pracovala jako recepční, zařizovala podle Langových instrukcí příští léčebné schůzky a věnovala se pacientům. Ale později nastala další změna. Michael Chapman, Georgův syn, převzal od své matky povinnosti recepčního. Byl to jeho první krok, stát se později členem duchovního teamu chirurga.

Kapitola 37.

Nejlepší z obou světů

John Leadbitter, bývalý horník z Newton Aycliffe, England, byl kdysi jedním z mnoha trpících, kterému jeho lékař a nemocniční specialisté oznámili otřesnou diagnózu, že je medicínsky nevléčitelný, a tedy byl odsouzen trvale snášet beznadějnou existenci v trápení a mukách. Ale, jako mnoha jiným, s podobnými nemocemi, dostalo se mu do rukou a přečetl si původní vydání Healing Hands, což jej přimělo k tomu, aby vyhledal pomoc Williama Langa s nadějí, že duchovní operace a léčba by mohla být tak úspěšná, jako ty popisované v Healing Hands. Úmyslně jsem vybral tento zvláštní případ z velké hromady stejně úspěšných případů, poněvadž jasně odhaluje, že:

- 1) Lang objevil přesně osudný kořen vážné choroby tohoto muže, který jeho vlastní lékař a nemocniční specialisté nějak opoměli zjistit, a

2) drže se své praxe, když se zabýval zvláště „beznadějnými případy“, doporučil Leadbitterovi, aby se navíc nechal dále léčit medicínsky.

„Kombinace našich duchovních operací se současnou medicínskou terapií na sebe nijak nenaráží, ba právě naopak,“ vysvětloval Dr. Lang. „Jestliže ortodoxní medicína je synchronizována s našimi duchovními operacemi a když všechny moje instrukce jsou plně respektovány. Toto spojené úsilí může zvrátit rozsudek znějící „nevléčitelný“. Někdy prodloužená a neporušovaná spojená léčba je nutná k docílení postupného zlepšování - ale - někdy za mnoho let - ten jednou „beznadějně nevléčitelný“ případ může být nakonec uzdraven!“

Prošetřoval jsem případ J. Leadbittera podrobně, ověřil jsem si lékařské záznamy, studoval Langovy zápisy o nemoci a prodiskutoval s ním tento případ, když byl G. Chapman v transu. Také jsem udělal na Leadbittera nátlak, aby mi řekl své vlastní zkušenosti, co se mu přihodilo. Byl nanejvýš ochoten mi vyhovět, abych měl jistotu, že mi říká jen skutečná fakta o svém případě, který měl začátek před mnoha lety, musel překontrolovat všechny své záznamy, které si pravidelně pořizoval. - Narodil se v dubnu 1915. Chodil do Browney School, kterou vychodil, když mu bylo 14 let. Neměl jiné možnosti než pracovat v uhelném dole, co také jeho otec dělal po celý svůj život.

„Pracoval jsem v dole po 26 roků, dokud pneumoconiosis (uhelný prach v plicích) nezhoršil moje zdraví tak těžce, že jsem již nemohl zůstat horníkem.“ Popisoval Leadbitter začátek svého vytrvale se zvyšujícího utrpení.

„Pneumoconiosis Board (Plicní středisko) v Newcastle, Upon, Tyre, potvrdilo moje onemocnění, byl jsem propuštěn z dolu v roce 1956 a dán do invalidního důchodu s malou penzí. Musel jsem chodit k prohlídce každé dva roky, ale diagnóza byla stále stejná: „Bez zlepšení“. Moje invalidní penze byla vždy potvrzena a od té doby, co jsem uznán invalidou v roce 1956, po 26 letech práce v dole, to zůstalo v platnosti. Chodíval jsem do prodejny časopisů každou sobotu ráno koupit si své noviny. To bylo v roce 1969. Tenkrát jsem šel do své prodejny, začaly se pode mnou podlamovat nohy, jako kdyby byly z gumy, na prsou a v krku jsem cítil pálení jako v ohni, nevěděl jsem, co se děje. Podařilo se mi s velkým úsilím dostat se zpět k mému autu a dojet domů. - Musel jsem čekat až do pondělního rána, než přijel můj lékař mě prohlédnout. Nemohl určit diagnózu, co mi vlastně bylo, a proto mě poslal na prohlídku ke specialistovi, do naší místní nemocnice. Ačkoliv můj případ byl naléhavý, musel jsem čekat 14 dní, než jsem byl důkladně prohlédnut. Diagnóza byla „angina“ a byly mi dány tabletky, které mi vůbec nepomáhaly. Specialista se vyjádřil, že jsem nevléčitelný, a dodal, že lékařská věda nemá zatím k dispozici nic, co by zlepšilo můj stav. Byl jsem s rozumem u konce, poněvadž jsem si byl

jasně vědom, že se ze mne stává ubohá troska. Neměl jsem již žádnou sílu, a byl jsem stále mučen oním pálením v prsou a krku a často jsem musel bojovat o dech se strachem, že se udusím. A ještě horší byla šokující skutečnost, že jsem nemohl ujít víc než 10 yardů bez zastavení a spočinutí na holi, dokud se mé gumové nohy trochu nezotaví, abych mohl ujít další krátký kousek. Moje zdraví bylo tak špatné, že jsem již vůbec nedbal na to, zda budu žít, nebo zda umřu. V naprostém zoufalství jsem jel jednoho večera v říjnu 1969 navštívit moji dceru, Mrs. Marian Whesler, která bydlela 6 mil ode mne. Byl to téměř nadlidský výkon tam dojet, ale když jsem tam konečně byl, obrátilo se to v moji spásu. - Dcera právě četla Healing Hands a podotkla o této knize, že bych si ji měl také přečíst. Byl jsem v tak zoufalém stavu, že jsem byl ochoten zkusit cokoliv, abych se cítil lépe, a tak jsem si tu knihu půjčil, přečetl a napsal ihned do Aylesbury o brzkou schůzku. Na neštěstí pro mě G. Chapman odepsal, že je zatím zadán a navrhl, abych mu napsal v r. 1970. Učinil jsem tak ihned v lednu, a byl jsem šťastný, když jsem obdržel pozvání na duben 1970.“ - - -

Zatímco John Leadbitter dále trpěl a čekal na svoji schůzku s Williamem Langem, jeho dcera se přestěhovala do Nunestownu. Změna její adresy ulehčila jejímu otci cestování do Aylesbury. Mohl totiž vyjet na tu dlouhou cestu již den před termínem, zůstat přes noc u dcery a pokračovat v cestě následující ráno.

„A tak tedy přišel onen velký den mé návštěvy v St. Brides,“ řekl Leadbitter se vzrušením, které bylo na jeho hlase znatelné. „Konečně je tady ta chvíle, na kterou jsem čekal všechny ty měsíce, kdy se setkám s tím člověkem. Mr. Lang, zcela jasně starší muž, mě pozdravil se slovy: „Pojďte dál, mladý muži, rád vás vidím!“ - „Byl jsem rozveselen, když mě nazval „mladým mužem“ - a já měl tenkrát již 55 let! Pak mě nechal si lehnout na léčebnou pohovku, prohlédl mě, dotýká se lehce mého plně oděného těla, a pak řekl, že první a nejdůležitější věc, kterou je nutné udělat, je posílení srdečních svalů na mém duchovním těle a pokusit se o vyčištění plic. Mohl jsem slyšet jen luskání prstů a též volání „Basil“ - zřejmě jeho zesnulý syn mu asistoval - který byl rovněž duchovním chirurgem, když prováděl duchovní operaci. Asi po půl hodině Mr. Lang řekl, že mohu vstát z pohovky a tím, že je mé první léčení skončeno, a dal mi tyto instrukce: „Během 4 prvních hodin nesmíte jíst více než 2 biscuity a pít jeden šálek čaje. Na konci těchto 4 hodin vezmete horkou koupel a pak můžete mít normální jídlo. Navštivte mě určitě znovu za 6 měsíců.“

Leadbitter splnil všechny příkazy duchovního chirurga do písmene. Jízda zpět do Nunestownu trvala téměř 4 hodiny, takže když přijel do domu své dcery, splnil přísný příkaz a dal si horkou koupel.

„Jak jsem vystoupil z lázně, abych se osušil, ucítil jsem zvláštní vůni,“ popisoval Leadbitter svou podivnou zkušenost. „Bylo to cítit jako

ether - tak jako když je někdo v nemocnici po operaci. Po vytažení zátky na vypouštění vody vůně zmizela. Bylo to tak neobvyklé. Bylo to tak nezvyklé, abych si byl jistý, že jsem si nic nevsugeroval, že jsem zažil druh nadpřirozeného úkazu, ptal jsem se na to mé dcery, která tu koupel pro mě připravovala, zda nedala do vody nějakou desinfekci. Když mi potvrdila, že do vody nic nedala, oba jsme usoudili, že to snad byl druh nějakého psychického úkazu, který byl spojen s duchovní operací a nějaké nadpřirozené znamení, že návštěva u Dr. Langa byla úspěšná.“

Když se navrátil do svého domu, Leadbitter pátral, zda nastalo nějaké, třeba velmi malé, zlepšení. Ale když uspokojil sám sebe, že nastalo jen velice nepatrné zlepšení, nebyl zklamán, že tato návštěva nepřinesla zázračné uzdravení. Byl si vědom toho, že jeho stále se zhoršující stav během posledních 39 let nemůže být vyléčen nebo znatelně zlepšen jen jedinou počáteční operací pro zpevnění srdečních svalů a částečným vyčištěním plic od hluboce usazených nánosů prachu, a zvláště ne, když v době, kdy poprvé navštívil St. Brides, jeho zdraví bylo vůbec pryč, funěl, supěl, kdy se pokoušel jít i na sebekratší vzdálenost a zakoušel téměř nesnesitelné utrpení. V říjnu 1970, 6 měsíců po jeho první návštěvě v Aylesbury, John Leadbitter šel navštívit Mr. Langa znovu. Doufal, že dodatečně duchovní operace a léčba mohou přinést nějaké více znatelné zlepšení. Jeho naděje byla jasná, neboť Lang jej ujistil, že první duchovní operace a léčba byla úspěšná. Svaly srdce byly trochu posíleny a nějaký uhelný prach z plic byl odstraněn. Zatímco prováděl další duchovní operace, Lang konstatoval autoritativně:

„Žlázy ve vašem těle nefungují normálně a dokud nebudou v pořádku, váš zdravotní stav se nemůže uspokojivě zlepšit.“ - Navrhl, aby Leadbitter konzultoval svého lékaře a delikátně ho požádal o odbornou léčbu žláz a vysvětlil, že toto může přinést mnohem rychlejší výsledek, než když bude léčba záviset jen na duchovních operacích a na léčbě v šestiměsíčních intervalech.

„Zašel jsem tedy za svým lékařem po návratu ze St. Brides a položil mu otázku: 'Mohly by snad moje žlázy fungovat nevyrovnaně?' - Lékař mi na to odpověděl, že by to mohlo být, a poslal mě na krevní zkoušku do Auckland Hospital. Když potom lékař dostal z nemocnice výsledek, vysvětlil mi, že ta štítná žláza, nejdůležitější žláza v těle, je poměrně málo výkonná a předepsal mi tabletky pro štítnou žlázu a já jsem začal přibírat na těle.“ - -

Léčba Johna Leadbittera byla zdlouhavá. Plných 7 let cestoval vždy po 6 měsících do Aylesbury, aby podstoupil duchovní operace a léčbu Dr. Langa, který na jeho žádost byl doplňován pacientovým lékařem - a konečně dosáhl změny původního rozsudku „medicínsky nevyléčitelný“ a upevnil Leadbitterovo zdraví do takové míry, že nyní žije téměř normálním životem.

„Díky našemu velikému příteli Mr. Langovi již vůbec nepotřebuji hůl a mohu chodit velmi dobře. A nebýt mojí dcery, která měla vaši pozoruhodnou knihu Healing Hands, nikdy bych se nedověděl o duchovních operacích Dr. Langa. Je to všechno pryč, jako nějaká strašidelná můra.“ - Uzavřel svůj příběh, který mi vyprávěl 27. listopadu 1977 se slavnostním přibarvením hlasu:

„Naposledy jsem navštívil George Chapmana před třemi lety. Přijel jsem velmi brzy do St. Brides a měl jsem to potěšení vidět G. Chapmana poprvé, dokud byl ještě G. Chapmanem a nebyl ještě v transu pod vedením Mr. Langa. A to mi poskytlo jedinečnou příležitost uvidět je oba dva. Mr. Chapmana i Mr. Langa. Pozoroval jsem George jako ostříž a byl jsem překvapen, jak rychle vklouzl do transu a jak rychle se vynořil Mr. Lang. Během 3 minut se přeměnil na Mr. Langa, kterého jsem vždy potkával při mých návštěvách. Nyní mě pozdravil jeho obvyklým: „Je hezké, že vás vidím, mladý muži!“ - Byl tak úplně změněný oproti Chapmanovi! Nikdy nezapomenu jeho neuvěřitelnou přeměnu z jednoho muže do druhého před mýma očima, které soustředěně zachycovaly každý jednotlivý stupeň jeho proměny. V mé mysli zůstanou zachovány po celý život všechny přeměny transformace, která se děje denně, aby umožnila Mr. Langovi používat Georgeova těla ke změnám rozsudků „medicínsky nevyléčitelný“ na vyléčitelný, nebo aspoň zpola vyléčitelný, kdysi beznadějně trpících. Já nemohu ani zdaleka vyjádřit, jak hluboce Bohu děkuji za to, že mi poskytl tak vzácnou výsadu, býti vybrán k uskutečnění opravdového zázraku, být z mé kdysi „nevyléčitelné“ nemoci vyléčen do nynějšího trvalého zdraví.“ - -

Když jsem prodiskutoval případ Johna Leadbittera s Williamem Langem, on prohlásil:

„Ano, byl to velmi obtížný případ. 39 roků trvale se zhoršujícího zdraví nemůže být vyléčeno nebo podstatně zlepšeno, jak by se řeklo, přes noc. Varoval jsem Leadbittera správně již od začátku, že jeho stav je výjimečně vážný, že přišel za mnou v nejvyšší čas a že to bude potřebovat možná mnoho let, než jej budeme schopni postavit znovu na nohy. On byl a je velmi vnímavý, a to nám hodně pomohlo, když jsem prováděl mnohé velice potřebné operace na jeho duchovním těle, které jsem doplňoval dáváním duchovních injekcí a léčby, a to nejen, když za mnou přijel do Aylesbury, ale v mnoha nocích doma během jeho spánku. Byli jsme si vědomi skutečnosti, že i přes naše velmi koncentrované úsilí k dosažení nepatrného zlepšení to půjde ze začátku velice, velice pomalu. Ale také jsme viděli, že později, až objevíme a zaženeme hlavní příčinu jeho stále se zhoršujícího zdravotního stavu, že ho postavíme na nohy tím, že nastane pokračující hojivý proces a mladý Leadbitter se bude těšit ze života bez potíží.“

„Bylo nutné kombinovat duchovní operace s ortodoxní medicínskou léčbou?“ přerušil jsem jej otázkou.

„Ne nutné, to vůbec ne. Byli bychom docílili přesně stejného úspěchu sami, bez vnější spolupráce,“ odpověděl Mr. Lang. „Ale v tomto případě by bylo jeho léčení mnohem pomalejší, kdyby byl léčen jen duchovně. To byl důvod pro můj návrh, že mladý Leadbitter by měl doplnit svou léčbu též léčením svým lékařem, aby se léčebný proces urychlil. Jak víte, vyšlo to bezvadně.“ - -

„Nezdá se vám poněkud zvláštní, že jeho lékař prohlásil pyšně, že byl rád, že objevil tyto potíže?“ zeptal jsem se znovu.

„Dobrá, na tom vůbec nezáleží,“ řekl a smál se přívětivě, „jediná věc, na které nám záleželo, že tím, že pozorně vyslechl pacienta, co říká o žlázách a ihned na to reagoval, prokázal, že je lékařem, kterému opravdu záleží na stavu a vyléčení pacientů a je ochoten ustoupit ze svého stanoviska, když by tím mohl přispět ku zmírnění utrpení. Prostě. Tento lékař byl vskutku dobrý, a prokázal, že mu jde o věc.“

A skončil s patřičným důrazem:

„Jsou dvě věci, na kterých záleží mým duchovním kolegům-lékařům a pomocníkům v tomto jmenovitém případě:

- 1) že mladý Leadbitter je nyní úplně jiným člověkem proti tomu, jak jsem jej poznal před 7 lety,
- 2) že lékaři z masa a krve všem aktivně dělají podle svých nejlepších schopností všechno, aby obnovili zdraví pacientů a nakonec - bez ohledu na to, zda žijeme ve vašem nebo našem duchovním světě - my jsme všichni lékaři, jejichž prvním zájmem a povinností je, že s pomocí boží úspěšně usilujeme o vyléčení pacientů.“

IJTM

Komentář ke knize J. B. Huttona - Healing Hands

Milý příteli,

považuji za užitečné napsat pro vás, kteří jste se dovídali o duchovnu v širším měřítku než spiritisté, několik poznámek ke Tvému překladu knihy J. Bernarda Huttona: Healing Hands - Léčivé ruce. Budu psát svůj doplněk tak, aby i ten, kdo knihu nečetl, mohl mít z komentáře stejný užitek jako ten, kdo ji četl. Proto uvedu i několik citátů z knihy z odvoláním na stránku Tvého překladu. Poředeším tedy je to reportáž novináře o dvou mužích. Jeden z nich. MUDr. William Lang (28. 12. 1852 - 1937) byl zde na zemi známým anglickým chirurgem, především očním, - druhý, jeho prostředník, médium George Chapman (4. 2. 1921 - dosud žijící) v transu provádí za Dra Langa operace všeho druhu. Dr. Lang má mnoho pomocníků tam na druhé straně, především svého zemřelého syna Basila, rovněž lékaře, několik

dalších zemřevších doktorů a sester. Jim při operacích, které provádí na duchovním těle pacientů, dává příkazy, co mu mají podat a svými rukama se pohybuje jako operátor buď v minimální vzdálenosti nad fyzickým tělem pacienta nebo vedle něho, v případech těžších. Výsledkem takových operací je, že změny provedené na duchovním těle se z části nebo úplně přenesou na hmotné tělo operovaného a to buď hned, nebo se do hmotného těla postupně vpíjí. Tolik bylo třeba předeslat pro ty, kteří knihu nečetli.

UTM

Především bych chtěl upřesnit pojem duchovního těla, jak je o něm řeč v knize. Duchovno je příliš široký pojem. V knize se mluví jen o astrálním těle člověka, které přežívá fyzickou smrt. Duchovním tělem se tedy v knize myslí astrální tělo, stejně tak podléhající zkáze jako hmotné tělo. Dr. Lang praví skrze svého prostředníka George Chapmana: „George a já jsme jen nástroji božími, jen pomocí boží mohu používat svoji profesi jako duchovní lékař k ulehčení trpícím.“ Dr. Lang dále praví, že na Boha už nepotřebuje věřit, neboť o něm ví.

Tyhle výroky vyžadují vysvětlení, nemají-li vést k mylným představám pozemšťanů o astrálním životě. Existují dva typy klecí, které nám zde na světě znemožňují vědět o Bohu. Velká klec - časoprostor, konkrétněji řečeno celý vesmír, nás udržuje bez mezer v dimenzích různého druhu, a proto nám nedovoluje vnímat něco, co nemá rozměry. Malá klec, konkrétněji naše lidské tělo má transformační schopnost převádět bezčasové a bezprostorové na časové a prostorové vnímání. Tato transformace však probíhá tak dokonale, že nejsme, pokud jsme tělesní, si vědomi ničeho, co je před transformací. Nemůžeme mít proto nikomu

za zlé, že nevěří na Boha nebo na nějaký duchovní svět. Člověk je obětí velkého pokušení, že to, co vnímá a co mu dokáže rozum zprostředkovat jako možné, je jediná skutečnost. To znamená, že samotné tělo tvoří téměř nepropustnou zeď mezi duchovnem a hmotným světem s jeho časoprostorem. Jak je tomu potom po smrti? Místo hmotného těla má člověk k dispozici astrální tělo. Na přechodu z hmotného těla do těla astrálního se přesvědčil, že neumřel, že tedy život pokračuje dále. Není mu potom zatěžko přijmout i pojem Boha, protože právě uzavřenost a zdánlivá definitivní konečnost hmotného života mu už není překážkou v této víře. Nadto je po smrti nositelem vědomí; jeho astrální tělo má právě takovou schopnost vázat na sebe vědomí jako živé lidské tělo. Vědomí samo o sobě není ničím jiným než něčím propůjčeným z věčného života, pochází od Boha. Je-li astrální tělo jemnější než tělo hmotné, klade menší odpor tomuto vědomí. Člověk v astrálu si může snáze uvědomovat, že toto vědomí v něm je Bůh, jenže se dopouští stejné chyby jako žijící člověk: přivlastňuje si je.

A toto (přivlastňování) přivlastnění je součástí zdi, která stojí mezi skutečným poznáním věčného života a jím. Dr. Lang, na rozdíl od nás, ví daleko dokonaleji než my, že veškerou moc k jakékoliv uvědomělé činnosti má od Boha a je ochoten pomocí ní sloužit trpícím.

Jestliže Dr. Lang vědomě slouží boží mocí lidem, má k Bohu blíže než kterýkoliv člověk, který toho není schopen. Přivlastnění uvědomovací síly u něho potom probíhá daleko jemnějšími cestami než u žijícího člověka a nemuselo by být vůbec nepřekonatelnou překážkou k vědomému spojení s Bohem, kdyby mu nechyběl onen kvas, o kterém mluví Ježíš, že jej vzala žena a zadělala do tří měric mouky. Řečeno indicky: Jiskra atmanu odlétla v okamžiku smrti a není, čím by se zapálilo nebo zkvasilo. K těm jemnějším cestám přivlastnění: Dr. Lang mluví tou angličtinou, jakou mluvil zda na světě, provádí tytéž operace, které se naučil dělat zde na světě, všechno však s tím rozdílem, že tam mu to jde všechno snáze, má k dispozici širší pohled na pacienta než lékař, může použít prostředků, kterých hmotný lékař nemůže použít, i když jsou to prostředky obdobné těm, které jsou známy i hmotným lékařům. Dr. Lang je těmito možnostmi unesen, a kdyby to bylo možné a měl stále k dispozici dobrého prostředníka, vykonával by svou profesi navěky. Ani mu nepřipadne na mysl, že si jen prodlužuje možnosti svého pozemského života, obohacuje je možnostmi jemnějšího těla a jemnějšího prostředí, může dokonce mnohé procedury zdokonalit, ale pořád v zajetí téže podoby života, jakého byl svědkem, a nikoliv jen nezaujatým, už zde za svého pozemského života. - To všechno jsou, bohužel, jen známky dohasínajícího pozemského života, i když Dr. Lang se dokonale obětuje. Nemá za svou pomoc nic jiného než vědomí, že nezištně pomohl. Ale jednoho dne bude postaven před nutnost nechat všechno, co odnesl z našeho pozemského světa, definitivně doznít. Prodloužil si významným a velmi vznešeným způsobem život mezi lidmi a pro lidi, ale nic, co začlo, se nemá udržet, musí to také končit. To ještě nebude pro Dr. Langa ta druhá smrt, o které se mluví v Bibli, nýbrž přechod do vlastního astrálního života, ve kterém už bude dokonce neviditelný i pro ty, kteří už žijí v astrálním světě, ale dosud se nevypořádali s reminiscencemi z pozemského života. Teoreticky vzato by bylo ovšem možné prodlužovat do nekonečna onu fázi astrálního života, jejímž středem jsou vzpomínky na pozemský život. Sám Dr. Lang říká, že je velmi těžké si vychovat tak dobré médium, jakým je George Chapman. Až George Chapman umře, nebo aspoň zestárne a nebude se moci už podílet o své záření, které nutně potřebuje Dr. Lang ke svým operacím. Aby mohl mrtvý něco dokázat, musí vždycky si pomáhat silou žijícího. Přesněji řečeno, aby mohl něco dokázat v tomto našem světě. Na nic z toho, co má Dr. Lang provést jen v astrálním světě, nepotřebuje hmotného média. A tam začíná vlastní astrální život závislý jen na záření, které nepochází ze slunce, jako tento pozemský život. Dr. Lang prozradil jednu závažnou věc, když řekl: „Užívání léčivých vibrací

k léčení nemocných je vědou a ne náboženstvím. Ony tvoří část přírodních zákonů vesmíru a mohou ve svém důsledku být podle toho použity.“ (str. 133) Dr. Lang poznává zákonitosti, a jsou to zákonitosti přírodní, přirozené, které my neznáme a které se zde na zemi dají uplatnit jen směrem odtamtud sem, těžko opačně. Jednoho dne vejde zcela jen do oblasti tamních zákonitostí. Pak přestane být od nás postižitelný. Ani nejlepší médium ho nedostihne. Jednotlivé sféry, např. hmotná a astrální, jsou od sebe odděleny téměř nepřekročitelně (není-li k dispozici výjimečně nadaný prostředník) a je tomu tak dobře. Jinak by se nedalo žít ani tady, ani tam. Člověk by byl rušen v soustředění na svou úroveň jinými úrovněmi vědomí, a proto by se nemohl na své úrovni vyžít a rozvinout. Je to drsné, ale to platí v plné míře i o Dr. Langovi. V tom smyslu je jeho činnost nesmírně velkou obětí pro žijící lidi a zanedbáme-li vývojové zdržení Dr. Langa a zůstaneme-li zaměřeni jen na prospěch lidí, měli bychom si přát, aby se takových obětavců našlo více.

Nevím, zda se pustím do hlubokého rozboru procesů popisovaných v přeložené knize, ale než se rozhodnu, přidám několik poznámek k různým svědectvím tam uvedeným.

Paní Harrisová byla operována na svém duchovním těle a nebyla přitom v transu, a proto mohla říci např. toto: „Uvědomovala jsem si, oč rychleji mluvíme v dnešní době.“ (str. 101) Slyšela mluvit Dr. Langa ústy média Chapmana velmi pomalu a způsobem, jakým by byl prostý, málo vzdělaný Chapman nikdy nemluvil. Dr. Lang dával příkazy svým pomahačům nebo radil paní Harrisové. Ta paní měla pravdu jen v tom, že to byla řeč z minulého času a že se tak dnes v Anglii nemluví. Vždyť Dr. Lang si musel vzpomínat na svou řeč, kterou potřeboval za svého života v Anglii. Tam v záhrobí se kromě toho může dorozumívat myšlenkovým obsahem. Kdyby si byl počínal tímto druhým, mnohem dokonalejším způsobem, byl by musel pořád mluvit dvěma řečmi. Jednou, angličtinou, pro lidi, které ošetřoval, a druhou, obsahovou, pro své pomocníky. To by ho bylo zdržovalo a odpoutávalo od vlastní činnosti. Domluvil se tedy se svými pomocníky, že kvůli lidem, kterým pomáhá, bude se během operací i s nimi dorozumívat lidskou řečí. Bylo to jen trochu zdlouhavé, ale jednotné. Tak pomalu za svého života nemluvil. Paní Harrisová svědčí dále: „Ležíc na ordinační pohovce, cítila jsem se zvláštním způsobem uvolněná, téměř jako by mi někdo pomáhal, něco jako pocit, dostaneme-li uklidňující injekci před operací.“ (str. 101) Není pochyby o tom, že paní Harrisová tu injekci dostala, injekce však byla složena z astrálních látek, které jen postranně prolínaly do hmotného těla a jeho vědomí. Tato závislost hmotného těla na astrálních produktech a naopak, astrálního těla na hmotných produktech je vůbec základním principem možnosti pomáhat z jedné úrovně na druhou. Zdola (myslím od nás ze hmoty) se dá působit méně

snadno nahoru, na astrální úroveň, než opačně, je-li k dispozici prostředník. Na jiném místě v knize praví Dr. Lang: „Modlení za nemocného může přinést dočasnou úlevu, ale nemá ten trvalý účinek jako operace provedená odtamtud sem.“ - To je zkušenost správná a velmi důležitá. Rovněž modlení za mrtvého je málo účinné, není-li spojeno s činy odpovídajícími obsahu modlitby, tj. není-li spojeno s obětí modlícího se. To je potom operace provedená odtud tam. Je obtížnější než operace nasměrovaná opačně, ale je proveditelná.

Médium při setkání s pacienty mělo zavřené oči, a přesto přesně podávalo ruku, všemu se vyhýbalo, co tvořilo hmotnou překážku a konalo při operaci přesné pohyby toho nejjemnějšího druhu. Opravdu se skrz Chapmana díval Dr. Lang a vlivem tělesnosti Chapmanovy si ponechával a zachovával dvojí vidění, jak hmotné, tak astrální. Tím je nejdokonaleji vysvětlena funkce dobrého prostředníka:

- dokonalá spojitost astrálního dvojníka s hmotným tělem, platná pro všechny lidi.

Důležitá je poznámka Dr. Langa, že lidé nevěřící na duchovní síly mají z léčení stejný prospěch jako věřící. (str. 138)

To neplatí o léčitelích, kteří nepůsobí na lidi z pozice transového média.

- Jsou léčitelé, kteří neupadají do transu a přesto jsou prostředníky jak astrálních tak i jiných sil. Jejich výhodou je, že mohou být jak prostředníky astrálních sil, tak i jiných z vyšších úrovní, i mohou přenášet obyčejný osobní magnetismus na jiné. Tato široká škála možností je však na druhé straně znehodnocována právě tím, že nevstupují do transu a že jim někdo nepřečte v astrálu závady na astrálním dvojníku, které odpovídají závadám na hmotném těle. Zjišťují sice tyto závady různou měrou odporu toho kterého tělesného ústrojí a jinými metodami, ale těžko si tímto místním ohmatáváním pacienta udělají správný celkový úsudek. Měli by proto co možná nejvíce spolupracovat se zkušenými diagnostiky a dát si své diagnózy laboratorně prověřovat. Citový vztah pacienta s léčitelem může pomoci, jen je-li ustavičně znovu a znovu navazován.

Myslím, že tady svůj rozbor skončím a na případné dotazy odpovím ústně.

Srdečně Tě zdraví a za Tvou pomoc lidem děkuje

K. M.

Obsah

Úvod od E. T. Bailey, MB., BS., F.R.C.S.	3	
Poznámka autora		4
Prolog	5	
Kapitola 1. Zázrak	11	
Kapitola 2. Duchovní lékař a jeho médium	12	
Kapitola 3. Dávno před Beatles	14	

Kapitola 4. Kostka je vržena	19	
Kapitola 5. Skvělá kariéra	22	
Kapitola 6. Okamžik smrti	26	
Kapitola 7. Transformace	30	
Kapitola 8. Nelze o tom pochybovat		35
Kapitola 9. Hlas autority	39	
Kapitola 10. Úděl policisty	44	
Kapitola 11. Nůž je obelstěn		46
Kapitola 12. Zázračná dívka	49	
Kapitola 13. Zrod léčebného centra v Birminghamu		58
Kapitola 14. Zabití rakoviny	62	
Kapitola 15. (Mirabile dictu) = Podivuhodné vyprávění	66	
Kapitola 16. Celodenní léčení		72
Kapitola 17. Neměla bych se dívat nazpět nazlobena		76
Kapitola 18. Host pro spolupráci	78	
Kapitola 19. Otevřete dveře myšlení	81	
Kapitola 20. Neočekávaná pomoc vrchní sestry	86	
Kapitola 21. Drama na A - 41		89
Kapitola 22. Konec dvacetiletého pekla	91	
Kapitola 23. Pochyby očního lékaře		93
Kapitola 24. Zlepšení zdraví u dřívějšího člena parlamentu		97
Kapitola 25. Chirurg zde a chirurg tam	101	
Kapitola 26. Neočekávané setkání		104
Kapitola 27. Muž ze západního Německa		107
Kapitola 28.a tam nebude již více mrtvých, ani smutku.....	111	
Kapitola 29. Je více věcí mezi nebem a zemí.....	111	
Kapitola 30. Jak je účinné léčení na dálku?	114	
Kapitola 31. Ušetřen židle na kolečkách		117
Kapitola 32. Prosím, pomozte mé malé sestře!		120
Kapitola 33. Zvláštnosti duchovního lékaře	123	
Kapitola 34. Vždy vítězný?	131	
Kapitola 35. Duchovní léčebné kúry - fakta nebo fikce?	138	
Kapitola 36. Dokonalé změny		143
Kapitola 37. Nejlepší z obou světů		149
Komentář ke knize J.B. Huttona Healing Hands (Karel Makoň)		154

